

Giới thiệu Giác Mơng Xuân

Mùa xuân đến chúng ta luôn có cảm giác nôn nao, truyện Giác Mơng Xuân sẽ mang đến cho các bạn một giấc mơng thật đẹp....

Giấc mơng đến với cô bởi một người đàn ông, người đó rất nhiệt tình phục vụ cô, bàn tay nhẹ nhàng uyển chuyển...Thật ra là hần ta còn có ý đồ khác?

Phải chăng vì cô đang nắm giữ những thông tin quan trọng mà hần cố tình tiếp cận cô và khơi gợi những giấc mơng đẹp của cô?

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiết Tử

Tiết tử

Đô thị náo nhiệt, ở ngã tư đường không biết khi nào đã mở một cửa hàng nhỏ. Ngoài cửa hàng trồng rất nhiều loại hoa, đóa hoa sáng lạn nở rộ chẳng phân biệt thời tiết, giống như là chỉ theo ý của chủ cửa hàng mà không tuân theo nguyên tắc tự nhiên, bên ngoài cửa hàng có treo một biển gỗ ba chữ : Quán Hoa Mơng

Cửa hàng không có ghi thời gian buôn bán vì vậy mà cũng không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ thấy chủ quán chăm sóc một con mèo đen thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo, sau đó nhiều người Anh quốc trong những căn nhà gỗ nhỏ liền giống như nước lũ trong yên lặng mà bàn tán, rồi lẳng lặng đứng ở ngã tư đường không có ai để ý

Đình linh linh —

Tiếng chiếc phong linh treo tại cửa nhẹ nhàng đùng đưa một tiếng chuông : “Hôm nay bạn mơ thấy gì? Bạn không biết giải thích cảnh trong giấc mơ thế nào sao? Nếu đúng như thế, bạn hãy đến nơi này. Chủ quán hoa mơng sẽ coi bỏ được mọi nghi ngờ, vạch trần được đáp án của cảnh thần bí trong giấc mơ kia ...”

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

CHƯƠNG 1

Trong góc của một khách sạn, một nam một nữ yên lặng ngồi đối diện nhau, người phụ nữ nhìn chăm chăm cái cốc để không trước mặt, người đàn ông cũng trầm mặc như vậy, chỉ là hần vẫn thuận tiện dùng com trên bàn.

Đây rõ ràng là một cảnh thân mật. Kiều Dĩ Hạm ngay cả miễn cưỡng cười cũng không thể, chỉ có thể yên lặng ngồi chờ thời gian trôi qua bởi vì buổi gặp mặt này là do thủ trưởng giới thiệu nên cho dù phiền chán cũng phải ngồi tại chỗ chờ hết thời gian

Chỉ cần một giờ, một giờ là đủ nề mặt rồi. Kiều Dĩ Hạm trong lòng không thoải mái tự thuyết phục chính mình. “Kiều tiểu thư” – Người đàn ông rót cực ăn uống no nề ngẩng đầu lên nhìn cô : “Tôi nghĩ chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa, nói thẳng đi! Nói thật thì cô cũng không phải mẫu người tôi thích mà xem ra cô cũng chẳng có hứng thú với tôi, cho nên hôm nay hãy dừng lại ở đây đi”

Hần nói thật sự quá rõ ràng, cũng làm cho Kiều Dĩ Hạm lần đầu tiên nhìn hần theo cách khác. Khuôn mặt tao nhã, da trắng nõn, mũi cao lộ vẻ thư sinh, ngón tay thon dài nhìn ra được bình thường luôn dùng bút, thân hình thon dài chính là lý tưởng – một người đàn ông tao nhã lương thiện

Đáng tiếc...Chỉ là giống, trên mặt hần ánh mắt qua cặp kính kia lộ quá mức rõ ràng thái độ khinh thường phụ nữ, đồng thời cũng không hề gọi được nơi cô chút hứng thú nào: “Tôi cũng sẽ không lãng phí thời gian của chúng ta nữa, mời anh thay tôi nói lại kết quả của buổi gặp mặt hôm nay.” Bởi vì cô biết nên để lại chút tự tôn cho hần —.

“Đương nhiên” – hần trưng ra một bộ dáng đương nhiên. Cảm lấy ví da, Kiều Dĩ Hạm tin tưởng hôm nay mình đã nề mặt thủ trưởng rồi, đứng dậy định rời đi.

Hắn đột nhiên gọi cô lại : “Kiều tiểu thư, xin chờ một chút”.

“ Còn có chuyện gì vậy?” Kiều Dĩ Hạm khó hiểu dừng lại nhìn hắn.

“Xin lỗi, phục vụ vừa mới đưa hóa đơn cho tôi, cô có thể trả tiền phần ăn của cô trước được không? Lát nữa tôi ăn xong sẽ trả sau”. Hắn không đỏ mặt ngượng giọng nói, không biết hành vi có cái gì không đúng.

OK!!! Buổi gặp mặt không nhất thiết là do hắn phải trả, cô nhẹ nhàng xác định, chỉ là không nghĩ tới hắn không khách khí nhắc nhở cô, khiến cô có chút không vui.

Người đàn ông phong độ thoát nhìn giống như quý đòi tiền, trong buổi gặp mặt đối tượng chẳng nhẽ một ly cà phê cũng đòi tiền sao?

Lại một lần nữa đem hình tượng của đối tượng xem mắt này trừ xuống một phần. Kiều Dĩ Hạm hít một hơi thật sâu nhìn xuống tức giận lấy hóa đơn trên bàn : “Không cần! Tôi sẽ tính tiền là được rồi.” Cho dù cô căn bản là chưa ăn gì.

“A!!!Vậy làm phiền rồi”. Hắn chiếm tiện nghi rồi nở một nụ cười thật to.

“ Không sao”

Nhìn xuống, lắc đầu thờ dài. Kiều Dĩ Hạm nghiêm túc cầm hóa đơn đến quầy tính tiền, rồi ra khỏi khách sạn, bên ngoài trời mưa to giống như ai đổ cho bi thảm hôm nay cô mới gặp vậy, cản trở bước đi của cô. Cô nhìn những hạt mưa lớn rầm rầm hạ xuống không nói gì, bỏ đi ý nghĩ bắt taxi hay các phương tiện giao thông công cộng khác trong đầu mà bước đi tùy ý trong mưa. Dù sao hôm nay tâm trạng của cô xấu đến cực điểm.

Trở lại phòng mình, Kiều Dĩ Hạm bỏ giày cao gót ra, cởi quần áo, cả người ướt đầm đi vào phòng tắm để cho nước ấm rửa sạch khí lạnh trên người. Mở ra cửa phòng, bật đèn trong phòng ngủ, ngã lên giường, nhắm mắt rồi rồi cuộc cũng thả lỏng, sau đó tùy ý quần chân bông mềm mại quanh mình, nặng nề rơi vào giấc ngủ.

☆☆☆

Miệng khô, lưỡi khô, bây giờ cô lại có cảm giác đó, Kiều Dĩ Hạm đỏ mặt, cắn môi, hai tay nắm chặt không buông, chỉ sợ sẽ phát ra những âm thanh không nên nghe. Xung quang cô mọi thứ rất quen thuộc – chính là văn phòng mà mỗi ngày đi làm. Lúc tan tầm, tất cả các ngọn đèn đều tắt chỉ có thể mờ mờ dựa vào cửa sổ ở trên cao cùng với ánh đèn nê-ông chiếu sáng trên đường. Mặt cô dán sát tại cửa sổ, quần áo hỗn độn, tóc bình thường được búi cũng bị xõa ra, những sợi tóc quấn quanh khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho cô không còn vẻ khí thế thường có mà thay vào đó là vẻ nhu nhược. Mà tất cả đều là vì phía sau cô không ngừng tản ra hơi thở sấm bắn của một người đàn ông. Bàn tay xấu xa của hắn đang làm loạn trên áo sơ mi của cô, chiếc áo lót bằng ren sớm đã bị cởi bỏ, nam căn của hắn ngay phía sau cô, bàn tay làm càn trên ngực cô mà vuốt ve

“Kiều nhi, thoải mái không?” Hơi thở ấm áp của hắn phun lên cổ cô, những lời nói ái muội của hắn đều rơi vào tai cô. Càng xấu hổ hơn là, cho dù tâm trí luôn thanh tỉnh nhưng cô không thể biết người đàn ông phía sau mình là ai, mà cô cũng không có ý muốn phản kháng, giống như những đụng chạm của hắn đã thành thói quen từ lâu rồi vậy. Hiện tại cô đang ở trong mơ nhưng bản thân vẫn không muốn thừa nhận đang ở trong trường hợp xấu hổ như thế.

“Đừng nói...Sẽ có người đến đó...” Kiều Dĩ Hạm thờ gấp kéo lại một chút ý chí, ngăn cản hành động tiếp tục làm càn của hắn *như chỗ không người =))~*

“Sợ cái gì chứ...Thân thể em nhỏ như thế, có tôi che bên ngoài, sẽ không để cảnh xuân của em lộ ra đâu...” Hắn giống như không biết liêm sỉ là gì mà còn cuồng vọng cười to. Cô có chút giận, đang muốn lên tiếng phản kháng thì đột nhiên động tác của hắn khiến cho thanh âm kháng nghị lại biến thành tiếng rên cao vút. Ngón tay thô ráp của hắn chui qua quần ren nhỏ không có xác định cô đã ướt át hay chưa mà trực tiếp tham nhập, hơn nữa còn vuốt ve tiêu hạch.

“Thân thể em thật mềm cảm, tôi mới sờ hai lần mà nơi này đã ẩm ướt như vậy.....”. Giọng nói khàn khàn của hắn vang lên giễu cợt cô

Kiều Dĩ Hạm đỏ bừng mặt, nhưng thân thể cô lại vô cùng thành thật có phản ứng khiến cho cô không thể nói điều gì.

“Van xin anh.....Đừng làm ở nơi này” Cô thấp giọng cầu xin hắn

Nơi này là nơi mỗi ngày cô đều phải đi làm, nếu cứ ở trong này như vậy cùng hắn, đi làm xấu hổ đã không nói nhưng nếu lát nữa bảo vệ đi tuần tra mà thấy thì cô thật không thể sống nổi

“A!!! Là thẹn thùng hay sợ hãi thế...” Hắn ác liệt hỏi, ngón tay bắt đầu ở trong cơ thể cô di chuyển lúc nhanh lúc chậm

“Cả hai...Thật sự là không cần..” Hắn mang lại cảm giác thoải mái làm cho lời nói đứt quãng, hai chân cô nhũn ra phải dựa vào tường, mới có thể cố gắng đứng thẳng

“Tôi không phải loại đàn ông muốn ép buộc phụ nữ, vì vậy nếu em thật sự không cần, đi đi” Hắn nói như vậy nhưng lại không ngừng vỗ về chơi đùa thân thể cô, không hề có ý định dừng lại. Cô miễn cưỡng chuyển động thân thể, muốn làm như hắn không tồn tại, nhưng hai chân mềm nhũn không tự giác mà ôm lấy hắn

“Làm sao vậy? Không phải nói là không cần sao? Sao lại giữ tay của tôi chặt thế?” Giọng nói trêu đùa ác ý của hắn từ trên đầu cô vọng xuống

“Anh.....” Biết được người đàn ông này không có ý định dừng lại, khiến cô thật muốn khóc

“Ngoan.Kiều nhi...không cần phải chống cự như vậy...làm xong nhanh một chút không phải sẽ không bị ai phát hiện sao?” Hấn nói rồi cứ vậy ôm cô ngồi lên ghế. Cô ngây ngô chỉ có thể để hấn tùy ý dùng kinh nghiệm phong phú mà trêu đùa, cô ngồi trên ghế, váy bị kéo cao lên tận bắp đùi, nút thắt trước ngực áo sơ mi đã bị mở ra, không khí lạnh lùa vào khiến cho da thịt trắng nõn trước ngực nổi lên nhiều điểm đỏ ửng. Cô không nhìn rõ mặt hấn, chỉ thấy hấn tháo dây lưng, quần rất nhanh rồi sau đó nhấc cao chân cô lên. không có báo trước cứ như vậy mà đâm thẳng vào cô.....

Gã đàn ông thô lỗ này, Kiều Dĩ Hạm thờ hớn hên, trong lòng thầm nghĩ: “ Nam nữ cùng rên rĩ trầm thấp như vậy ở trong văn phòng không người rõ ràng nguy hiểm. Kiều Dĩ Hạm chỉ cảm thấy thân thể mình không ngừng nóng lên, hơi thở của hấn luôn quấn quanh khiến cô không thể thờ dốt

Khoái cảm dần dần tăng lên, cô siết chặt chiếc áo lót trên người hấn, đôi môi đỏ mọng cắn chặt răng, hấn rút cuộc tiếp tục kích động, mồ hôi của hấn rơi vào trong miệng cô, cô thậm chí còn nhắm nháp được hương vị của giọt mồ hôi ấy

Rất nhanh, thời điểm cao trào thổi quét qua hai người, một luồng nóng bỏng lan tràn dưới hạ thân, khoái cảm đốt cháy thần kinh của cô, làm cho cô rớt cục nhẹn không được cất lên một tiếng kêu to

☆☆☆

Ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn rơi như trước, ở đầu giường đồng hồ báo thức im lặng chuyển động “tích tắc” trong không gian. Kiều Dĩ Hạm đầu đầy mồ hôi ôm lấy chân ngồi dậy, nhìn quanh mình vẫn là cô ở trong cảnh tượng của giấc mơ kia, khiến cô không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Cô vẫn đang ở trong phòng mình, không phải là ở trong văn phòng mờ mịt kia, cũng không có hơi thở gấp gáp nồng hậu của một người đàn ông và đương nhiên là cũng không có phát sinh chuyện lúc này. A!! Tựa như tình tiết của một câu chuyện tình.

Cho nên tất cả lúc này đều là trong giấc mơ của cô? Một giấc mộng xuân sao?

Haizzz!!!Kiều Dĩ Hạm chính là muốn cười mà cười không nổi, bởi vì những hình ảnh trong giấc mơ vừa rồi vô cùng sinh động, da thịt cô dường như vẫn còn sót lại những đụng chạm nóng rực của người đàn ông đó, thậm chí ngay cả những cảm giác phong phú cũng lưu lại những dấu vết trên cơ thể cô. “Hoang đường, hoang đường quá rồi.....!!” – Kiều Dĩ Hạm lắc đầu thờ dài, muốn làm cho đầu óc hỗn loạn của mình tỉnh táo lại. Được rồi!! Cho dù cô vẫn là xử nữ, cho dù cô cũng sắp ba mươi tuổi, cho dù đã thật lâu không có bạn trai, thậm chí cũng chưa từng tiếp xúc thân mật rồi hôn môi linh tinh nhưng cũng đâu đến mức là mơ mộng xuân chứ?

Càng khoa trương hơn là, cô không biết người đàn ông trong giấc mơ đó rốt cuộc là ai nữa, khiến cho hấn,... “Dừng lại!! Không nên suy nghĩ nữa..Đó chỉ là một giấc mơ.. chỉ là một giấc mơ thôi..” Kiều Dĩ Hạm không ngừng nói những lời này để thuyết phục chính mình. Đúng vậy!! Đó chỉ là một giấc mơ, làm gì có chuyện trong giấc mộng đó chứ, nhất định là vì hôm nay buổi gặp mặt không thuận lợi, mà cô cũng đã rất lâu rồi không có bạn trai. Đúng vậy!! Nhất định là như vậy!!.. Tìm được lí do có thể thuyết phục chính mình, Kiều Dĩ Hạm nhin không được mà thả lỏng tâm tình, sau đó ra khỏi chăn, uống nước, làm cho bản thân tỉnh táo rồi tiếp tục đi ngủ. Xuống giường cô nhảy mất đứng yên tại chỗ, hạ thân dính ngấy khó chịu, nhắc nhở cô là đi chứng của giấc mộng kia, làm cho cô nhin không được thắp rủa một tiếng : “Đáng chết !! Cái gì mà mộng xuân vô ngàn chứ, đều là gạt người mà”.

Thứ hai đi làm, tất cả mọi người tinh thần đều có vẻ không tốt, đợi chút chỉ cần tưởng tượng ra phải đối mặt với những con số rườm rà nhàm chán, lại làm cho người ta cạn kiệt sức lực mà, hơn nữa các tổ trưởng lại như ma nữ làm cho người ta muốn tránh xa. Vì thế, phòng uống trà chính là chỗ lánh nạn tốt nhất, cũng là địa điểm tốt nhất để một nhóm người nói chuyện phiếm.

“Các cô có thấy hôm nay sắc mặt chủ nhiệm kém hơn mọi ngày không?” Một OFFICE LADY bung tách cà phê đưa ra quan sát gần đây của mình.

“Đúng vậy, nghe cô nói vậy tôi cũng thấy có cảm giác đó”

“Cô lần trước vì báo sai số liệu nên mới cảm thấy thế đúng không?”, trong đó một OFFICE LADY trêu chọc khiến cho cả phòng trà tràn ngập tiếng cười.

“Không phải như vậy đâu” Bị cả nhóm trêu đùa nhưng vẫn không cho là như vậy “Các cô không biết là gần đây chủ nhiệm rất hay ngăn người sao? Hơn nữa có đôi khi bộ dạng đó thật đáng yêu”

“Không phải là chủ nhiệm có bạn trai chứ?”

“Không có khả năng!! Làm sao có thể như vậy chứ?

Đúng vậy đó! Làm sao có thể? Chủ nhiệm của các cô được xưng là chủ nhiệm mặt đen mà. Mặt giống như báng đen mỗi ngày ngoài hai màu trắng đen thì không hề nhìn thấy màu khác, tóc cũng búi lại có nẻ nếp, sắc mặt giống như chỉ có một biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng, không cần nói cũng khiến các cô cả nam lẫn nữ đều lùi lại vài bước, phụ nữ như vậy làm sao có bạn trai được chứ?

Một trận cười mĩa mai, nguyên nhân là khi nhắc tới đề tài đó đều biết không thú vị nên đã chuyển sang thảo luận về đề tài khác

“Đúng rồi, các cô đã xem Tạp chí hoa quả lần này chưa? Trên đó có giới thiệu một cửa hàng rất đặc sắc, nghe nói là chuyên giải đáp những giấc mộng, hơn nữa là rất chuẩn, tôi rất muốn đi xem thử một chút” Một OFFICE LADY mở ra tạp chí xong hưng phấn mà nói

“Giải mộng? Nghe qua cũng rất thú vị”

Nhất thời một trận ồn ào, những cô gái nhỏ ngồi xem báo nhất thời không chú ý tới khi họ đang thảo luận vấn đề thì đã có một người đi tới phòng trà.

“Bản báo cáo của phòng kế hoạch lát nữa đã chuẩn bị xong rồi?”

Thanh âm kia không lạnh lùng thậm chí còn rất ôn hòa, nhưng là từ Kiều Dĩ Hạm nói ra chính là có cảm giác nghiêm túc, ngay lập tức khiến cho một đám trẻ OFFICE LADY sợ tới mức ngay cả tạp chí rơi trên đất cũng quên, cười gượng vài tiếng rồi ngay lập tức tản ra như ong vỡ tổ, trở lại chỗ ngồi của chính mình. Lắc lắc đầu, Kiều Dĩ Hạm đối với những lời thảo luận vừa rồi vô cùng lơ đãng, cảm xúc chuẩn bị pha một tách cà phê nhắc nhở chính mình, cô bây giờ rất cần một ly cà phê đậm để làm thoải mái tinh thần mình. Khóe mắt không tự giác nhìn lên phía trên của cuốn tạp chí, vấn đề mà họ vừa thảo luận nhất thời rơi vào trong đầu cô, khiến cô có chút giật mình nhất quyền tạp chí lên nhìn chỗ “Bạn có thấy vấn đề trong giấc mơ phức tạp không? Bạn có muốn biết bí mật trong giấc mơ là gì không? Vậy bạn nhất định phải đến Hoa mộng quán một lần, chủ quán sẽ chờ bạn đến”

Không thể phủ nhận là đoạn quảng cáo trên đã tác động đến lòng của cô, Kiều Dĩ Hạm [...]. Tuy rằng mơ là chuyện rất bình thường, nhưng chỉ nghĩ đến nội dung trong giấc mơ, cô không thể duy trì bình tĩnh hoặc duy trì vẻ mặt nghiêm túc mãi được, cô thật sự không nghĩ đến sẽ bị cảnh trong giấc mơ kia làm phiền. Mấy ngày sau đó khi trở về, mỗi khi trời tối, cô đều bị đẩy đưa trong giấc mơ đó, có đôi khi thì bắt đầu ở giữa có đôi khi lại bắt đầu từ đầu, có đôi khi còn lại là..... Lắc đầu, Kiều Dĩ Hạm không nghĩ tới những cảnh trong giấc mơ kia sẽ ảnh hưởng đến cảm giác ban ngày của cô

Ngón tay xiết chặt lấy quyền tạp chí vô tội kia, Kiều Dĩ Hạm hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mặt kiên định, quyết định một việc trọng đại. Coi như là bị lừa cũng được, đi xem vậy. Có lẽ cái Hoa mộng quán kia có thể giải đáp được những phức tạp trong giấc mơ của cô, cô có thể tìm lại giấc ngủ yên bình mỗi đêm, tiếp tục làm việc cố gắng lên.

Tan tầm, trước con mắt kinh ngạc của mọi người, Kiều Dĩ Hạm đi tới cửa lớn của công ty rồi bắt một chiếc taxi. “Đến địa chỉ này” – Rút ra quyền tạp chí, vội vàng đưa tới một tờ, Kiều Dĩ Hạm trực tiếp đem bản đồ cùng địa chỉ chỉ chỗ taxi xê. Tài xế gật đầu không dám nhiều lời, nhấn mạnh chân ga đi thẳng tới địa chỉ mà cô đưa. Chỉ một lát sau, bất thành linh chiếc xe dừng lại khiến cho cô va vào chỗ ngồi đằng trước, cô đau quá hừ một tiếng nhưng cố nhịn xuống rồi rất nhanh liền thanh toán tiền rồi xuống xe. Tài xế nhanh chóng lái xe đi chỉ để lại một mình Kiều Dĩ Hạm, xem ra thật không có dừng khí, đứng trước cửa hàng bói toán kia mà cô do dự không dám vào. Vốn là từ khi xuất phát đã hạ quyết tâm, nhưng khi đến cô chỉ có thể tự lừa mình là đến để giải đáp thắc mắc trong giấc mơ, thân thể không hiểu sao lại có chỗ không thoải mái. Nhưng mà giấc mộng kia đã khiến cho cuộc sống của cô trở nên vô cùng phức tạp, ngay tại thời điểm cô đang do dự không biết có nên vào hay không thì đột nhiên cửa lớn Hoa mộng quán mở ra, phía sau truyền đến một giọng nữ thanh thúy “Đến đây rồi thì mau vào đi, tôi cũng không có thói quen ra cửa đón khách đâu”

Kiều Dĩ Hạm bị âm thanh kia làm cho giật mình, ngẩng đầu nhìn về hướng cửa nhưng không có thấy ai ở nơi đó, chỉ thấy một con mèo lười ngồi ngay ngắn ở cửa liếm móng vuốt của mình rồi nhìn cô bằng ánh mắt trong trẻo. Đột nhiên, cô cảm thấy có lẽ hôm nay quyết định đến giải mộng là không đúng, bởi vì cửa hàng quý dị này làm cho cô không tự chủ được muốn tránh xa

Chỉ là, mặc dù nghĩ như vậy nhưng cô giống như không tự chủ được ý thức, cứ như vậy hướng cửa đi đến..... Trong nháy mắt cô đi đến cửa, cửa mở ra, một con mèo đen nhẹ nhàng dừng bước, vẫy đuôi đi đến trước mặt cô. “Đi theo trăng tàn đi thôi” – Giọng nói thanh thúy đó lại vang lên. Cau mày, Kiều Dĩ Hạm mới phát hiện cho dù cô không muốn làm như vậy nhưng căn phòng quý dị đó lại làm cho cô không thể không làm như vậy. Cô đi theo con mèo đen đó vào một căn phòng, căn phòng không giống như trong tưởng tượng của cô đều là một màu đen, cũng không có một vũ nữ cùng quả cầu thủy tinh ra vẻ thần bí, chỉ có một cô gái trẻ ước chừng hai mươi tuổi. Căn phòng sáng ngời bởi phong cách trang trí truyền thống, trên bàn không có quả cầu thủy tinh mà chỉ có một giá đồ có bằng sứ tinh xảo, còn có một tách hồng trà nóng

“Ngồi đi” – Cô gái trẻ cười nói.

Lần này Kiều Dĩ Hạm rốt cuộc có thể khống chế hành động của bản thân, cô nghiêm túc đứng nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt.

“Không cần, tôi nghĩ tôi đứng là được rồi” Ngồi tại căn phòng quý dị này sao, trừ phi cô điên rồi.

Cô gái cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ tao nhã dùng hồng trà : “Tùy cô!! Nếu chân cô không sợ mỏi, đứng rồi tên của tôi là Toa Lena”

Bỏ sung xong câu nói giống như tự giới thiệu, Toa Lena mỉm cười “Được rồi tôi đã giới thiệu xong, cô cũng có thể nói về vấn đề phức tạp trong giấc mơ của cô rồi đó”

“Thực ra hiện tại tôi không muốn nói” Chính xác là căn phòng cùng cô gái trẻ tuổi này đều làm cho cô có cảm giác quý dị, cô hiện tại rất muốn bỏ chạy ra ngoài, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ đem những cảnh trong giấc mơ nói cho bất kì một ai.

Che miệng cười khanh khách vài tiếng, Toa Lena xem xét Kiều Dĩ Hạm: “Tôi đoán, giấc mộng của cô rất xấu hổ khiến cho cô không dám nói đúng không? Tôi lại đoán đó không phải là giấc mộng nóng bỏng triền miên chứ?”

Suy đoán chính xác khiến cho Kiều Dĩ Hạm mặt trắng xanh, càng chứng minh cho suy đoán của Toa Lena là không hề lầm.

“Thật ra không có gì phải xấu hổ đâu, đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, cho dù là mộng xuân cũng rất bình thường” Toa Lena không biết sống chết tiếp tục nói.

Sắc mặt Kiều Dĩ Hạm chuyển từ trắng sang hồng, sau đó từ đáy lòng dâng lên một cơn tức giận. Chết tiệt!! Vì sao cô lại đứng ở chỗ này nghe những lời nói không chừng ngay cả bạn trai cũng không nói với bạn gái những lời nói ầu như vậy, nói cho cô phụ nữ cũng sẽ có dục vọng?

“Như vậy đã tức giận sao? Xem ra cô còn phải tập luyện tu dưỡng” Toa Lena không tiếp tục kích thích Kiều Dĩ Hạm, cô phát phát tay, Kiều Dĩ Hạm liền tự động ngồi xuống, thậm chí còn chủ động dùng hồng trà.

“Đến đây đi, đầu tiên nói cho tôi biết giấc mộng này của cô đã bao lâu rồi?” Toa Lena khẽ cười đứng đắn hỏi.

“Một tuần rồi” Cho dù là tâm không cam tình không nguyện nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng mà ở trong căn phòng cùng cô gái rất cổ quái này, cô hiện tại tốt nhất nên phối hợp một chút, cô cũng không nghĩ ngay cả năng lực nói chuyện cũng bị khống chế.

“Một tuần...” Trầm ngâm một lúc, Toa Lena tiếp tục hỏi: “Vậy cô có thấy rõ khuôn mặt người đàn ông kia không?”

“Nếu thấy... Tôi sẽ không tìm đến cô”

Nếu không cô ít nhất cũng có thể biết là chính mình phát xuân với ai, cố tình để một tuần trôi qua nhưng vẫn đều không thấy gì.

“Đối với vấn đề này, cô có cảm thấy hình như mỗi lần nằm mộng, bề ngoài cùng dáng người của người kia ngày càng chân thật hay không?”

Hồi tưởng lại những cảnh trong giấc mơ đó, Kiều Dĩ Hạm cảm thấy hoảng sợ, bởi vì thật sự đều giống như lời mà Toa Lena nói, gần đây hình dáng của người đàn ông đó cô đều có thể cảm giác được, ngoài gương mặt anh ta.

Xem sắc mặt của cô, Toa Lena biết mình đã nói đúng, cô lộ ra một nụ cười khẽ: “Người đàn ông kia có quan hệ rất sâu sắc với cô, hơn nữa anh ta rất nhanh sẽ xuất hiện”

“Quan hệ rất sâu sắc” Kiều Dĩ Hạm khó hiểu nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, chỉ là cô phải cẩn thận, người đàn ông này không đơn giản, anh ta sẽ không dễ dàng lộ ra diện mạo thật của mình, đại biểu cho anh ta có một bộ mặt không muốn người ta biết, cô phải cẩn thận, nếu như không muốn bị cuốn vào chuyện tình cảm phiền toái” Giống như một lời tiên đoán, Toa Lena nghiêm túc dặn dò.

“Phiền toái?” Tại sao người trong giấc mộng đó lại mang lại phiền toái cho cô? Sao càng nói lại càng li kỳ vậy?

“Đúng vậy, chính là phiền toái” Loại đàn ông đó, gặp phải đều rước lấy phiền toái.

Những lời nói hoang đường này chỉ làm cho Kiều Dĩ Hạm cảm thấy nhất định là do cô bởi vì giấc ngủ không đủ nên mới có thể rước lấy phiền toái, mà hiện tại cô cũng không kiên nhẫn nữa.

“Thật xin lỗi, những lời nói liên quan đến những việc không có thật đó tôi cũng không muốn biết, tôi chỉ muốn biết cô có biện pháp gì có thể làm cho tôi không mơ lại giấc mơ quái quỷ đó nữa được không?” Tuy lời nói là như vậy nhưng trong lòng cô cũng không có nhiều hy vọng.

“A!! Tất nhiên là có biện pháp” Nếu không Hoa Mộng Quán này chẳng phải là giả sao?

“Chẳng qua, cô xác định muốn vậy sao? Mỗi ngày buổi tối đều có một người đàn ông mạnh mẽ làm bạn, loại giấc mơ này không phải là ai cũng có...”

Cẩn rằng, Kiều Dĩ Hạm kiên định trả lời: “Tôi xác định!! Lập tức làm cho tôi không thấy giấc mộng đó nữa mà là một giấc ngủ thật tốt, hiện tại tôi rất cần”

“Được rồi, tôi sẽ giúp cô” Toa Lena nhợt nhạt tươi cười gọi lên một chút thần bí: “Nhưng đừng quên những lời tôi đã nói, hãy cẩn thận người đàn ông đó, hắn cũng không phải đối tượng dễ chọc đến, hơn nữa sắp tới hắn sẽ xuất hiện trong cuộc sống của cô”

Sau đó, Toa Lena còn nói thêm một chút gì đó, Kiều Dĩ Hạm cũng không có nghe rõ ràng, chỉ cảm thấy nhiều ngày chưa được ngủ nên rất mệt mỏi, làm cho mí mắt của cô tựa như không thể chống đỡ.

Rèm cửa sổ màu trắng nhẹ nhàng lung lay bởi gió đêm, Toa Lena chậm rãi đứng dậy, trêu mến nhìn Kiều Dĩ Hạm ngủ say trên ghế, gọi con mèo đen lớn mang một chiếc chăn mỏng lại đắp lên trên cho cô.

Dưới ánh trăng, Toa Lena dùng những âm thanh mềm nhẹ thôi miên quanh quẩn bên tai Kiều dĩ Hạm đang ngủ say

“Đừng bao giờ không tin những lời tiên đoán về cảnh trong mơ đó, bởi vì khi người kia xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô sẽ nhận ra hắn ngay lập tức, hơn nữa...” Hai người sẽ yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mộng Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

CHƯƠNG 2

Sáng sớm tỉnh lại, đã lâu không được ngủ say làm cho tinh thần Kiều Dĩ Hạm thoải mái. Hiệu suất công việc rất cao, chẳng những xử lý xong thông báo trong một tuần lễ rồi đưa cho các ngành khác, thậm chí còn thoải mái nhìn chăm chăm cấp dưới vài nhóm OFFICE LADY muốn đánh nhau để tìm ra những sai lầm nhỏ. Tiến độ công việc hoàn thành đúng hạn, làm cho cô có được tâm tình tốt hiếm có, trên khuôn mặt bình thường không dễ dàng biểu lộ cảm xúc thậm chí còn xuất hiện nụ cười nhẹ, tuy rằng tươi cười kia nhàn nhạt dường như không có

Bước chân nhẹ nhàng, Kiều Dĩ Hạm đi vào phòng rửa mặt hóa trang lại, Kiều Dĩ Hạm tính sửa sang lại trang phục trước giờ trưa họp hội nghị định kì, thuận tiện sáng sớm chuẩn bị công tác nghỉ ngơi một chút.

Nhưng vừa mới bước vào phòng hóa trang nữ, cô lùi lại nhìn thấy một người đàn ông cao to một cặp chân cao giẫm lên cái thang đang ở trước bóng đèn.

Lúc này, Kiều Dĩ Hạm nhất thời sững sờ, không biết là nên đi ra ngoài trước hay vẫn là ở lại chất vấn người đàn ông này vì sao lại xuất hiện ở đây?

Bất quá do dự trong nháy mắt đã làm cho hắn phát hiện ra cô, hướng cô gật đầu, chào hỏi.

“Thật có lỗi, tôi là công nhân mới của phòng tổng vụ, tôi nhận được thông báo nơi này hình như bị hỏng bóng đèn rồi.” Hắn thấy cô đang theo dõi hắn vì vậy vội vàng giới thiệu: “Tên tôi là Uông Đông Nam, Uông của vùng nước lớn, Đông Nam chính là hướng đông nam trong phương hướng đó, ngoài ra, tôi thật sự không phải biến thái, tiểu thư không cần nhìn tôi chăm chăm như vậy”

Kiều Dĩ Hạm căn bản không nghe thấy hắn rốt cuộc đang nói gì, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cười tươi đang muốn làm dịu đi không khí kia. Điều này sao có thể? Người đàn ông này... Chính là người đàn ông trong giấc mộng của cô. Nhất thời tất cả những hình ảnh trong mộng hiện lên rất nhanh giống như ngựa phi, chỉ là lần này khuôn mặt mà cô không thấy rõ lắm kia giờ đã hiện ra rất rõ ràng.

Ông trời!! Đây là chuyện gì vậy? Đang đùa cô sao? Ngay tại thời điểm cô cảm thấy có thể tìm lại được giấc ngủ yên ổn trong cuộc sống, người làm chó cô thấy phức tạp trong mộng thể nhưng rõ ràng đang đứng trước mặt cô, xuất hiện ở trong cuộc sống của cô.

Đây là mơ sao? Hay lại là một trò đùa ác độc nào đó?

Phụ nữ bình thường nhìn hắn chỉ có ba loại phản ứng: Một là vô cùng chán ghét chỉ kìm cầm khăn tay xua hắn ra xa. Một là xem hắn như người qua đường Giáp. Loại cuối cùng là những người phụ nữ háo sắc nhào vào hắn như hổ đói. Chứ chưa bao giờ thấy có người bị hắn dọa thành như vậy, thậm chí sắc mặt còn trắng bệch đứng im tại chỗ

Quay đầu dùng gương xem mặt mình, nhìn phải nhìn trái, tất cả đều rất bình thường, hắn cũng không hề đột nhiên biến thành quái nhân, thậm chí vẻ tươi cười đều bình dị gần gũi, vì sao vị tiểu thư này lại nhìn hắn giống như là nhìn quỷ vậy

Đột nhiên trong đầu hắn hình thành ý nghĩ đùa cô, hắn liền đi đến trước mặt cô, giọng đầy đùa đùa nói nhỏ bên tai cô: “Nếu không nhanh tỉnh tôi sẽ hôn cô đó”

Hôn? Con mắt Kiều Dĩ Hạm tròn trũng nhìn hắn. Thần kinh rốt cuộc đã hiểu những lời đùa cô ý của hắn, vội vàng lùi lại vài bước, nắm chặt áo mình, giống như sợ sau đó hắn sẽ tiến lên vậy.

“Tiểu thư, lúc này tôi chỉ đùa chút thôi...” Uông Đông Nam thấy cô bị dọa thành như vậy hơi áy náy lập tức giải thích.

“Anh tránh ra!! Tốt nhất là cách tôi ba bước, không, vẫn là năm bước thì tốt hơn” Kiều Dĩ Hạm căn bản là không muốn biết hắn đang nói gì, tự động phòng bị khiến cho cô thật giống một con nhím.

Uông Đông Nam nhất thời không biết nói gì, nhưng vẫn là thu lại này nọ, sau đó tới gần cô, kết quả đối lấy phản ứng hoảng sợ của cô. “Anh...anh...anh... Anh không được tới gần đây, hiện tại là ban ngày ban mặt, anh...” Đột nhiên hoảng sợ khiến cho cô ngay cả bình tĩnh ngày thường đều quên mất

Hắn đi tới, cô lùi lại phía sau, cuối cùng lùi đến bức tường, đôi mắt to hoảng sợ nhìn hắn, búi tóc rối loạn, kính mắt cũng chảy xuống mũi, giống như là một động vật nhỏ giẫy dụa.

Tuy rằng đùa cô con gái như vậy không phải hứng thú của hắn, nhưng là với cô gái ngay cả tên cũng không biết này, tâm tình Uông Đông Nam chợt nổi lên ý muốn đùa cô.

Hắn dùng cánh tay vây quanh cô, hơi thờ nam tính khiến người ta không thể bỏ qua. Ngón tay thô ráp lướt qua khuôn mặt cô, đem kính mắt của cô đẩy lên, sau đó thuận tay vuốt lại sợi tóc đang chảy xuống của cô, cuối cùng cúi đầu ở bên tai cô nói: “Tôi không biết tên của tiểu thư, tuy rằng rất muốn như mong muốn của cô là không tới gần cô nhưng cô lại đứng ở cửa, không cho tôi qua, chẳng lẽ muốn tôi trèo cửa sổ ra ngoài sao?”

Nói xong, hắn buông tay cô ra, trên mặt cười nhẹ, mang theo vài thứ gì đó rồi ra ngoài, sau đó mới cất tiếng cười to, làm cho Kiều Dĩ Hạm ở lại phòng hóa trang vừa thẹn lại vừa tức. Chẳng lẽ, ngày hôm qua ở quán giải mộng đó, những điều cô gái ấy nói đều là sự thật sao? Cô cùng hắn sẽ có quan hệ gì chứ?

AAAAAAAAAAAAA!!!! Không thể nào

Bây quản lý của phòng hành chính tổng hợp ở trong văn phòng, Ưông Đông Nam cả lợ phát phơ cảm thông báo cáo công tác mấy ngày nay ở công ty.

“Đại khái là như vậy, về phần mục tiêu trọng điểm, mấy ngày nay tôi đã thu nhỏ lại phạm vi đi tìm, tóm lại là trước thời hạn tôi sẽ đem chúng giao cho mọi người”

Giọng nói từ đầu kia điện thoại của hắn vang lên không vui, không giận hỏi: “Lão đại, nghe giọng nói của anh cao hứng hơn lúc bình thường, sẽ không phải là trêu chọc được cô gái nào chứ?”

“Haha. Cậu đoán rất đúng, bất quá cũng không phải là tôi trêu chọc.” Nghĩ đến mấy hôm trước ở phòng hóa trang nữ gặp cô gái thú vị kia, Ưông Đông Nam nhin không được khề nở nụ cười.

“Lão đại, cấp trên muốn tôi chuyển tới anh mấy câu – tóm lại việc của anh cần phải làm xong, sau đó muốn tìm bạn giởn là tùy ý anh!! Chính là chỉ cần phân biệt được công và tư là được rồi.” Lời cảnh cáo nói rất bình thản, một chút uy hiếp cũng không có.

Ngà ngón huyết sáo, Ưông Đông Nam trả lời một cách không đứng đắn: “Biết!! Có lần nào mà tôi không hoàn thành tốt nhiệm vụ không? Phụ nữ cùng công việc tôi phân biệt rất rõ ràng.”

“Tốt”

“Cứ như vậy, có tin tức cùng manh mối gì tôi sẽ liên lạc với anh.”

Ưông Đông Nam tắt máy, sau đó chọn vài dụng cụ bóng đèn muốn đổi mới rồi huyết sáo đi ra ngoài, căn bản không phát hiện ra có người đang ở mặt sau cái giá, không dám phát ra tiếng thờ.

Tay cầm một bóng đèn nhỏ, Kiều Dĩ Hạm xác định hắn đã đi rất xa, mới dám thở từng ngum từng ngum, thuận tiện bình tĩnh lại bởi vì lúc đó khản trương quá mà trái tim hoảng sợ.

Vừa rồi... Hắn vừa mới nói những lời nói đó là có ý gì?

Cô muốn lên tiếng báo trước, cô cũng không phải muốn trốn ở đây nghe lén hắn nói chuyện, chính là bởi vì không nghĩ lại gặp hắn ở đây. Cô muốn sửa chữa bóng đèn trong văn phòng nên đi tới nơi này lấy dụng cụ, không nghĩ tới vừa mới vào không bao lâu thì hắn cũng vào theo, mà cô lúc đó không biết vì sao lại chột dạ tránh ở mặt sau cái giá, mới có thể nghe được một đoạn hội thoại khiến người ta hoài nghi.

Không thể trách cô đa nghi quá nặng, nếu là điện thoại bình thường, tại sao phải lén lút trốn ở nơi này nói? Hơn nữa hắn nói chuyện cũng cười, không giống lời nói của một thợ điện, những lời nói ái muội kia nghe qua rất giống gián điệp kinh tế. Hắn nhất định có một mặt không muốn người khác biết, cô phải cẩn thận, nếu không muốn bị cuốn vào những chuyện phiền toái đó.

Đột nhiên, lời giải giấc mộng của cô gái cổ quái kia xuất hiện trong đầu cô, cùng với những suy đoán vừa rồi của mình, khiến cho Kiều Dĩ Hạm đồ mở hời lạnh nghĩ: “Không, không thể nào? Gặp một gián điệp kinh tế chính là cô đã gặp rắc rối rồi, cô nghĩ, rắc rối của cô sẽ cực kì lớn.”

Còn không nghĩ đến sẽ đối diện với người đàn ông trong giấc mộng cổ quái đó gây cho cô liên tiếp sợ hãi cũng nghi ngờ, Kiều Dĩ Hạm cũng đã muốn phát điên. Bắt đầu từ ngày đó, chỉ cần là thời gian đi làm, mặc kệ là cô đi đến đâu, đều không cần thận cùng hắn không hẹn mà gặp. Càng làm cho cô cảm thấy phức tạp là.... điện mạo cực đàn ông của tay thợ điện này, khiến cô cho dù ngoan ngoãn tránh ở trong văn phòng, vẫn nghe thấy cấp dưới của mình nói chuyện về anh chàng thợ điện đó làm độc hại lỗ tai cô.

Tệ nhất là, sáng nay trong hội nghị, về mặt tổng giám đốc nghiêm túc nói: “Gần đây công ty có vài dự án thất bại bởi đối thủ cạnh tranh với chênh lệch rất nhỏ, chúng ta không thể không lo lắng về việc công ty đã có gián điệp xâm nhập, các trưởng bộ phận cần chú ý nhiều hơn về các ngành tư vấn an toàn, nếu phát hiện những nhân viên khả nghi, nhất là bộ phận tài vụ của Kiều chủ nhiệm cần cẩn thận một chút.”

Câu cuối cùng của tổng giám đốc, nháy mắt khiến cho các trưởng bộ phận đều hướng về phía Kiều Dĩ Hạm, khiến cho cô chỉ có thể đứng im tại chỗ, liều mạng gật đầu, trong đầu lại nhin không được mà thầm rủa.

Các ngành khác thì không đề cập tới, vì sao chỉ nhắc tới bộ phận tài vụ? Chẳng lẽ tổng giám đốc phát hiện ra gì sao?

Không có khả năng! Người hiện tại là dọa chính mình thôi, tổng giám đốc không có khả năng biết đến giấc mơ của người còn có cả câu chuyện hoang đường đó!!! Cô nói với chính mình như vậy, cho nên tổng giám đốc đương nhiên cũng sẽ không biết. Kì thật cô không phát hiện được người nào có thể tình nghi là gián điệp kinh tế.

Kiều Dĩ Hạm lắc lắc đầu, đem những ý đồ vừa mới nghĩ trong đầu quên đi, lạnh lùng bùng lên một tách cafe, còn chưa vào cửa, vài tiếng cao vút thét chói tai cùng với bóng người đi vào văn phòng, thiếu chút nữa khiến cho cô phun cafe ra. Vì sao.... vì sao hắn lại xuất hiện ở đây? Mắt to kinh ngạc trừng hắn, Kiều Dĩ Hạm nhìn đến trung tâm phát ra tiếng thét chói tai.

“Anh Ưông....., không nghĩ tới là anh thật sự tới đây” Phụ trách Tiểu Trình trong mắt chỉ kém không thể biểu hiện tình yêu.

“Không có gì, đến kiểm tra xem có vấn đề gì không là công việc của tôi.” Ưông Đông Nam lợ dềnh cười cười, lúc này hắn cười tiêu sái lại mê hoặc

những tiểu nữ sinh ở lại văn phòng dùng cơm.

Thợ điện treo hoa ghẹo nguyệt thì có gì phải thét chói tai vậy chứ? Kiều Dĩ Hạm mắt lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt hắn thật không đứng đắn, trong lòng nhin không được mà thâm nghĩ.

Hắn bên nói chuyện, bên kiểm tra. Rõ ràng tháng trước hắn mới tới phòng hành chính tổng hợp đổi bóng đèn, điều hòa rồi mà. Vây quanh bên cạnh lại là một đám tiểu nữ sinh lú rú, Kiều Dĩ Hạm không biết tại sao lại cảm thấy không thể chịu đựng được. Thật đúng là treo hoa ghẹo nguyệt!! Hắn không có nghề nghiệp đạo đức sao? Làm gián điệp không phải nên nói ít sao? Nói nhiều như vậy, bị phát hiện cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. . .Kiều Dĩ Hạm vô tình không hề hay biết ý thức của mình bắt đầu quan tâm đến hắn.

Mà tinh thần bị mọi người làm cho không rõ, Ông Đông Nam bế tắc không chuyên tâm trả lời những câu hỏi bên cạnh, đồ điện trên tay cũng không quan tâm nữa, con ngươi đen thâm thúy cẩn thận nhìn về chỗ ngồi tận cùng bên trong văn phòng, thủy chung nhìn cô gái của hắn không dám ngẩng đầu.

Cô gái này thật sự đã kích được lòng tự tin của hắn. Từ sau ngày đó, ở trong công ty cơ hội mà bọn họ gặp nhau luôn được hắn tạo ra dưới tình huống “không hẹn mà gặp”. Tần suất cơ hội gặp nhau mỗi ngày đều nhiều vô số, nhưng cô đối với hắn chính là nhìn như không thấy, nếu không bày ra bộ mặt xa cách lạnh lùng, cũng là trốn hắn giống như trốn kẻ thù.

Chẳng lẽ trước đây.....hắn đã đắc tội với cô sao? Thôi quên đi, Ông Đông Nam không muốn tiếp tục dùng đầu để suy nghĩ vấn đề này, bởi vì cô gái kia thừa dịp lúc người đông mà chuồn ra ngoài, mà hắn cũng không muốn làm cho vấn đề này thêm phức tạp.

“Nơi này không có vấn đề gì, các tiểu thư, tôi đi đến phòng khác đây.” Thu hồi dụng cụ, Ông Đông Nam cười nói, nhưng tầm mắt lại gắt gao đi theo cái bóng muốn đi ở cửa. Muốn chạy sao? Cũng phải xem là có thoát được đuôi bắt của hắn hay không?

Các cô gái bắt đầu phát ra những âm thanh không vui, tiếc hận, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn thân ảnh cao ngất cường tráng trước mặt kia rồi đi. Đương nhiên không có ai chú ý tới đồng thời lúc đó ngay tại cửa một bóng dáng lấy tốc độ cực nhanh rời đi, cũng không có ai chú ý tới vị trí ngồi của Kiều chủ nhiệm đột nhiên cũng không thấy ai. Chạy thẳng đến tầng cao nhất luôn luôn không có người, Kiều Dĩ Hạm mới nhẹ nhàng thở ra, dựa vào lan can thở phì phò.

“Kiều Chủ nhiệm, chạy nhanh như vậy là do nhìn thấy quý sao?” Một âm thanh trầm thấp nam tính, lười biếng của người đàn ông trong giấc mộng của cô vang lên, khiến cho cô nhất thời rét run, lông tơ dựng thẳng lên.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt thật là đặc biệt nha... ít nhất bây giờ cũng có thể làm bạn tốt...không nghĩ đến Kiều chủ nhiệm cứ nhìn thấy tôi là bỏ chạy khiến cho lòng tự trọng yếu ớt của tôi bị tổn thương nha.”

Nói xong, Ông Đông Nam đem cô xoay lại, làm cho cô đối mặt với hắn. Chạy? Hừ! Xem cô có thể chạy đi đâu. “Vị tiên sinh này, tôi không biết anh, anh như vậy tôi có thể.... tôi có thể buộc anh tội quấy rối tình dục.” Vươn tay đặt trên vòm ngực quá mức gần của hắn, Kiều Dĩ Hạm nuốt nuốt nước miếng, thật vất vả mới nói xong.

Nam nhân thôi!!! Đã nói chuyện thì thôi, có nhất thiết phải dựa gần như vậy không? Hắn chạy nhanh nên thân thể truyền đến nhiệt độ, trên người hắn lại không có mồ hôi, cho dù vừa mới chạy gấp như vậy nhưng trên người hắn vẫn có một mùi hương tự nhiên.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì lần trước tôi đã nói tên tôi là Ông Đông Nam, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tôi cũng đã giới thiệu qua, nhưng khi đó cô bởi vì quá mức mê muội thân thể tôi nên đã không chú ý nghe tôi giới thiệu.” Ông Đông Nam cười vô lại, tay nhỏ bé của cô đang để trên lồng ngực ngày càng dịch tới gần cô.

Thân thể 2 người gần như không còn khoảng cách, nếu không phải tay cô vẫn đang liều mạng chống cự thì lúc này cô cùng hắn đã sớm chặt chẽ không có nửa phần khe hở.

Cô ngẩng mạnh đầu lớn tiếng phủ nhận:” Ai thêm nhỏ dãi thân thể của anh?

Môi đỏ mọng vừa mới mở lớn đảo qua gần má hắn, da thịt lần lượt thay đổi cảm xúc khiến cho hai người đồng thời sùng sốt, nhất là Kiều Dĩ Hạm ý thức được hai người vừa mới thân mật đụng chạm, hai má đột nhiên ửng hồng, toàn thân cứng ngắc không dám lộn xộn.

Dù sao ở phương diện này, kinh nghiệm của hắn so với cô vẫn hơn nhiều lắm, lập tức liền khôi phục tinh thần, dùng lời nói ái muội sát bên tai cô:” Tôi chỉ đang nói bằng quơ thôi....tôi vừa nãy có nói ba chữ “thèm nhỏ dãi” sao? Đây mới chính là ý tưởng của cô, cô..... thèm nhỏ dãi thân thể của tôi sao?

Sóng nhiệt lại một lần nữa xâm nhập Kiều Dĩ Hạm khiến cho khuôn mặt cô đỏ bừng, cô xấu hổ không biết nên nói gì mới tốt, nhất là cô đột nhiên ý thức được bọn họ không biết tự khi nào đã gắt gao thân mật, mà bộ vị nam tính xấu hổ của hắn để ngay trên bụng cô.

“Anh.....anh không thể tránh ra một chút được sao?” Ngay cả nói chuyện Kiều Dĩ Hạm cũng có chút lắp bắp, toàn bộ khí thế đều rất yếu ớt.

Hắn tựa gần như vậy, toàn bộ đều như giấc mơ. Cô nhớ đến cảnh tượng : hơi thở nóng rực của hắn phun lên da thịt cô, ngón tay thô ráp lướt qua lưng cảm giác run rẩy. Chỉ là hồi tưởng nhưng đã làm cho hai chân cô bủn rủn, cơ hồ không thể đứng nổi.

Đáng giận!! Hắn không thể thu lại một chút morphine sao?

Kiều Dĩ Hạm suy nghĩ lùi lại từng bước, lại bị lan can phía sau cản trở, cô chỉ có thể ôm hy vọng rời khỏi tầng cao nhất.

Uông Đông Nam nhìn ra ý tưởng của cô, đáy mắt hiện lên tình quang, cả người cản trở tầm mắt của cô, khoe môi gọi lên nụ cười xấu xa đánh gãy hy vọng cuối cùng: “Kiều Chủ Nhiệm không phải cô lại muốn chạy trốn đấy chứ?”

“Không có” Phủ nhận rất nhanh, ngược lại làm cho người ta cảm thấy mình đang chột dạ. Hai người khần trương giằng co làm cho Kiều Dĩ Hạm cảm thấy miệng khô, lưỡi khô, bất chấp trên môi còn có son, nhìn không được liếm liếm môi, ý đồ làm cho môi mình giảm bớt khô khốc.

Mắt hần thâm trầm, gọi lên giọng nói trầm thấp: ” Không có? Nhưng mà tôi cảm nhận được không phải là như vậy, Kiều chủ nhiệm, tôi có thể biết tôi đã đắc tội gì với cô không? Nếu không.mỗi lần gặp tôi cô đều bỏ chạy, còn không thì chính là lộ ra vẻ mặt chán ghét?”

“Có...có sao?” Trên cái trán trơn bóng là những giọt mồ hôi lạnh, Kiều Dĩ Hạm nhăn nhó phủ nhận.

Cảm giác của hần cũng quá nhạy cảm nha, cô luôn cố gắng làm bộ như không có gì, thế nhưng hần vẫn biết cô đang trốn hần sao?

“Kiều chủ nhiệm, trọn mắt nói dối là thói quen của cô sao?”

“Ai trọn mắt nói dối? Không được vu khống người khác.”

“Phải không? Tuần trước khi tôi ở phòng họp tiếp đón, cô lại làm như không thấy cố ý chạy đi, chẳng lẽ đó là ảo giác sao? Còn có, buổi chiều thứ năm, tôi gặp cô ở phòng trà, cô lập tức trốn vào toalet, còn trốn những 30 phút, chẳng lẽ cô cũng muốn nói đó là ảo giác của tôi sao?”

Từng mục một lên án, còn có chính xác thời gian địa điểm, làm cho Kiều Dĩ Hạm không thể phản bác, đôi mắt đằng sau cặp kính lộ ra vẻ xấu hổ.

“Cho nên đó không phải là ảo giác, tôi rất muốn biết tại sao cô lại chán ghét tôi như vậy? Chán ghét hần? Kiều Dĩ Hạm cũng không dám khẳng định cảm giác này với hần. Ngay từ đầu ấn tượng đối với hần chỉ có những hình ảnh hai người không ngừng triền miên như lửa nóng, độ ẩm trên người hần, hần tràn ngập trong cảm giác của cô, đều làm cho cô tâm phiền ý loạn không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà khi hần chân chính xuất hiện trong cuộc sống của cô, bên tai thỉnh thoảng lại nghe những lời đồn về hần, đôi lúc lại thấy thân ảnh của hần vác theo thùng dụng cụ đi lại trong công ty, cho dù cô không ngừng thuyết phục chính mình hần rất có khả năng là gián điệp kinh tế, hơn nữa hần cũng không phải mẫu người cô thích, nhưng cô không cách nào phủ nhận hình ảnh của hần bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong tâm trí mình.

Như vậy là chán ghét sao? Hay là cô không muốn thừa nhận chính mình đã có chút rung động với hần.

Không! Không thể nào! Kiều Dĩ Hạm lắc mạnh đầu, sợ hãi bởi những ý tưởng trong đầu.

“Kiều chủ nhiệm, tôi muốn cô cho tôi đáp án, khó khăn như vậy sao?”

Thanh âm liên tiếp của hần làm rối tung lý trí của cô, cô bị buộc phải bình tĩnh trước sự hấp dẫn đang bắn ra bốn phía của hần.

Bộ dáng trấn tĩnh, cặp mắt cách thấu kính lạnh lẽo nhìn hần: “Không có, không có lí do gì hết, tôi chỉ là cảm thấy không quen tiếp xúc với những người như anh nên muốn tránh, chẳng lẽ không được sao?”

Uông Đông Nam buồn cười nhìn ra bộ dáng bình tĩnh của cô, nhìn không được muốn trêu đùa: “Không có thói quen với những loại người này? Kiều chủ nhiệm, tôi không biết loại người này rốt cuộc là dạng gì, thế nhưng lại làm cho cô chán ghét thế như?”

“Hỏi...hỏi nhiều như vậy làm gì chứ? Chẳng lẽ tôi không có tự do chán ghét người khác sao?” Lấy cớ bị vạch trần, cô xấu hổ trở mặt.

“Đương nhiên là có.” Uông Đông Nam sắc mặt nghiêm túc: “Tôi đối với cô cũng chỉ là theo đuổi người trong lòng.”

Người trong lòng? Là ai? Lòng của cô đột nhiên nhảy nhót.

“Đương nhiên, loại chuyện này không cần nói với tôi, một chút quan hệ cũng không liên quan tới tôi.” Kiều Dĩ Hạm mạnh miệng nói xong.

“Làm sao lại không có quan hệ được chứ? Bởi vì người tôi muốn theo đuổi chính là cô.”

“Theo đuổi tôi?” Cô không dám tin hô to ra tiếng.

Ánh mắt thương thức của hần chắc là không giống người bình thường, hần không phát hiện cô không chỉ cá tính giống trẻ con, bề ngoài lại giống một bà lão có chồng sao? Bản thân cô đều bị những người trong nhà ghét bỏ, hần thế nhưng lại muốn theo đuổi cô sao? Hần không phải là đầu óc không bình thường chứ?

Nhìn cô rất giống như bị cái gì đó dọa, ngược lại khiến hần càng cảm thấy thích thú: “Tôi muốn theo đuổi cô, có gì kỳ quái sao?”

“Anh đi ra ngoài kéo bừa một người hỏi xem, họ sẽ nói anh điên rồi, anh có biết lời anh mới nói có bao nhiêu kì quái không?” Kiều Dĩ Hạm không thể tin nhìn chằm chằm hần, môi đỏ rất nhanh mở ra khép lại, nói rõ hần vừa rồi có bao nhiêu sai lầm.

Từ trước đến nay, cô luôn hướng đến chủ trương phụ nữ có tự tin chính là đẹp, cho nên cô đối với bề ngoài không coi trọng lắm, đối với những lời bàn tán của người khác cũng không để ý, nhưng không có nghĩa là cô không biết bản thân có bao nhiêu “phục cổ” cùng không thú vị.

Cho dù cô không muốn tự hạ thấp chính mình, nhưng để có thể thoát khỏi ánh mắt xấu xa của hắn, cô có thể ủy khuất một chút cũng không sao.

Hít một hơi thật sâu, Kiều Dĩ Hạm muốn dùng hòa bình để thuyết phục hắn: “Vị tiền sinh này.....”

“Kêu tiền sinh rất mới lạ, nhưng gọi tôi là tiểu Nam cũng không sao.” Uông Đông Nam nhiệt tình đánh gãy lời nói của cô.

Hắn không để ý nhưng cô để ý! Hơn nữa gọi là gì, tiểu Nam hử? Cũng không phải gọi đùa nhỏ nha! Đợi chút.....lạc đề.

Mặc kệ lời dư thừa của hắn, Kiều Dĩ Hạm tiếp tục nói: “Nếu thị lực anh có vấn đề, tôi sẵn sàng bỏ tiền giúp anh có một bộ kính mắt, hơn nữa tôi cũng không ngại nhắc nhở anh, bề ngoài của tôi không sánh kịp một người luôn được rất nhiều người yêu thích như anh”

“Cho nên sao?”

A! Cô gái này nghĩ chỉ như vậy là có thể đánh mất hứng thú của hắn đối với cô sao? Vậy thì cô quá coi thường hắn rồi, cũng có thể nói là cô căn bản không hề biết những thói hư tật xấu của đàn ông rồi.

Càng là không có được, hắn càng muốn!

Cho nên sao? Người này thế nhưng nói với cô “cho nên sao”? Kiều Dĩ Hạm chịu đựng muốn hết lên, mắt trừng mắt hắn.

Uông Đông Nam như trước vô lại cười cười, bàn tay như cái quạt hương bồ lướt qua khuôn mặt mềm mại của cô, rước lấy một tiếng kháng nghị nhỏ, rồi sau đó lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lấy mất kính của cô và kẹp tóc cố định.

“Anh làm cái gì thế hả?” Động tác của hắn khiến cho cô hét lên sợ hãi, nhưng cả người bị hắn ôm trong lòng nên chỉ có thể chịu đựng không dám phản kháng, để tay hắn tùy ý tác quái.

Mái tóc đen vì mất đi kẹp tóc cố định mà trong nháy mắt rơi ra dừng lại ở phía sau tai cô, vòng quanh khuôn mặt mềm mại đáng yêu, mất đi kính mắt che lấp con ngươi đen, đôi mắt vì mất đi thấu kính bày ra vẻ quyến rũ, làm cho trên mặt Uông Đông Nam nhìn không được xẹt qua một tia kinh diễm.

Tầm mắt hắn làm cản không ngừng xem xét cô, làm cho cả người cô không thoải mái, quên cả bình tĩnh hướng hắn hét to: “Anh nhìn cái gì? Còn không mau trả kính lại cho tôi”

“Trả lại cho cô? Cô nói là cái kính mắt xấu xí này sao?” Uông Đông Nam khiêu khích mang kính mắt đưa lên cao, không cho cô lấy lại, không để ý trong phút chốc cái kính đã bị lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Chương 3

Thực sự không phải hắn muốn nói, phong cách hoài cổ xưa lắc xưa lơ gì đó, không chỉ có không được thương thức, lại còn lớn hơn tuổi thật làm tổn thương ánh mắt của hắn, đừng nói là cô, hắn thật muốn đem thứ quỷ này ném vào thùng rác.

“Cho dù nó có xấu thế nào cũng không liên quan đến anh.” Người đàn ông này làm gián điệp kinh tế chẳng những không biết khiêm tốn mà còn như gà mẹ vậy, ngay cả người ta mang kính mắt gì cũng để ý.

Khiêm tốn! Khiêm tốn! Chẳng lẽ hắn muốn làm giá đi trước không ai nói với hắn nguyên tắc này sao?

“Không, quan hệ rất lớn.” Uông Đông Nam gọi lên một nụ cười xấu xa, cúi đầu, hơi thở ấm áp phun thẳng lên da thịt cô, làm cho cô nhìn không được muốn chạy trốn.

Nhưng cô lại trốn không thoát, bởi vì cô không chỉ bị gắt gao giữ lại, thậm chí không biết từ khi nào cả người mình đều bị hắn hơi hơi ôm lấy, nhìn thẳng vào hắn: “Anh nói bậy bạ cái gì đó?”

“Tôi nói bậy bạ sao?” Nói xong hắn thừa cơ hôn trộm đôi môi đỏ mọng của cô “Em xem, lúc hôn môi không có gì cản trở, cảm giác không tiện hơn sao?”

Tiện cho ai? Rõ ràng chỉ tiện cho hắn.

“Anh...” Cô hồn hên, muốn mắng cũng không biết nên mắng thế nào, muốn đánh nhau cũng không biết hạ thủ ra sao.

Hắn thật sự là vô lại mà! Cô lớn như vậy nhưng lại chưa thấy ai vô lại như hắn.

Cô vô cùng tức giận, mặt đỏ ửng, càng lộ ra vẻ quyến rũ, câu dẫn Uông Đông Nam, đối mặt với giai nhân tức giận, Uông Đông Nam không sợ chết mà còn trộm hương lần thứ hai.

Ma sát đôi môi đỏ mọng của cô, làm cho hắn càng thêm muốn tiến vào trực tiếp khiêu khích răng lưỡi cô, làm càn ở trong miệng cô, cướp đoạt ngọt ngào.

Hắn đúng là nghĩ cô không phản kháng cam chịu ngoan ngoãn mặc hắn muốn làm gì thì làm sao? Kiều Dĩ Hạm nhắm mắt lại không để cho nụ hôn nồng nhiệt của hắn mê hoặc.

Miệng cắn, chân đạp, quả nhiên hắn vì đau mà buông ra, để cho cô thuận lợi lợi dụng thời gian mà tránh thoát.

Cô giống như là đề phòng vậy, rất nhanh rời khỏi hắn, tránh xa hắn ba mét, chỉ sợ khoảng cách quá gần lại khiến cho bản thân lâm vào hoàn cảnh không thể nhúc nhích, phản kháng.

Nói thật ra, cô thật sự không nghĩ lại cùng hắn dây dưa, nhất là phát sinh quá quan hệ đồng nghiệp.

Liếm liếm môi bị cô cắn nát, Uông Đông Nam lơ đãng nhìn Kiều Dĩ Hạm, nhưng trong mắt lại đầy vẻ hứng thú, cô gái này thật thú vị.

Nếu như trước đây bởi vì cô gái nhỏ này có hành vi đặc biệt mà muốn trêu chọc, thì hiện tại hắn muốn nhiều hơn, bởi vì... thân mình cao ngạo, tính tình quái cường, thực sự rất phù hợp với khẩu vị của hắn.

“Tóm lại Uông...Uông tiên sinh...” Cô cảnh giác nhìn hắn.

“Gọi tôi là Đông Nam, hoặc là Đông, hoặc là Nam tùy em gọi, chính là không được gọi tôi là Uông Đông Nam hay Uông tiên sinh”.

Hắn thích thú đi tới một bước, quả nhiên thấy cô nắm lấy khóa cửa phía sau muốn rời đi: “Chúng ta đều đã như vậy...” Hắn ám chỉ môi mình.

Ông trời! Thật là buồn cười, cô hiện tại giống như là con mèo nhỏ bị kinh sợ, cả người đều dựng lên, thật là đáng yêu!

“Câm miệng” Cô xấu hổ hét to, “Uông tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta nói chuyện không có chung nhận thức, cho nên sau này gặp lại, anh đi đường anh, chúng ta không cần cố tình chạm mặt...Không! Không cần gặp luôn.” Nói xong, cô ngay cả nhìn cũng không nhìn trực tiếp bỏ chạy.

Hắn sững sờ, nhìn cô đạp giày cao gót bộ dáng chạy như điên, chậm rãi tiêu hóa những lời nói của cô.

Thoáng chốc, tiếng cười phóng đảng vang vọng trong không gian, hắn thậm chí khom người cười rất lâu không thể dừng được.

Ông trời! Sao cô lại có thể đáng yêu như vậy?

Chẳng qua, cô tưởng muốn tránh nguyên vọng của hắn, hắn là không có khả năng cho cô toại nguyện.

Bởi vì cô liên tục ở trước mặt hắn hiện ra vẻ mặt đáng yêu, không thể nghi ngờ giống như một miếng thịt thơm ngon treo lơ lửng trước mặt báo săn, muốn hắn không tiến tới đuổi theo sao?

Đúng không? Kiều chủ nhiệm đáng yêu của tôi.

Thật vất vả cũng chờ được đến lúc tan tầm, sau khi trải qua một ngày sợ hãi, hiện tại Kiều Dĩ Hạm nghĩ nên trở về nhà, ăn xong bữa tối, sau đó tắm rửa, sau đó lại chạy thật nhanh đi ngủ.

Đình! Vẻ mặt duy trì không thay đổi nhưng vẫn không giấu được mệt mỏi, Kiều Dĩ Hạm bước đi về phía cổng chính công ty.

Vừa mới ra khỏi cửa, một thân ảnh cuồng vọng cùng chiếc xe máy kiêu ngạo đứng trước cổng công ty, chẳng những hấp dẫn nhân viên tan tầm mà còn hấp dẫn người qua đường quay đầu nhìn xem.

Nhưng Kiều Dĩ Hạm không cảm thấy lạ giống những người khác, cô chỉ cảm thấy phiền phức, hơn nữa bắt đầu cảm thấy huyết thái dương co rút đau đớn.

Lại là hắn! Đi một chiếc xe máy cỡ lớn, còn lớn hơn thứ dừng ở cửa công ty, quả thực rêu rao đến cực điểm, mặc kệ là hắn đang đợi ai, người kia nhất định không hay ho.

Dù sao trở thành một con khi bị dòm ngó cũng không phải là chuyện thú vị...ít nhất cô xin từ chối vì năng lực kém cỏi.

Cô cúi đầu dự định khi hắn còn chưa phát hiện thì nhanh chóng rời đi, mặc kệ hắn đang đợi ai, lúc này chỉ là cùng hắn đối mặt cô cũng không muốn.

Thế nhưng, cặp mắt sắc của Uông Đông Nam nhìn thấy cô hết sức lén lút thật nhanh bỏ chạy, trùng hợp phát hiện ra cô trong đám người.

Hắn nhanh chóng đi qua, trực tiếp xuyên qua đám người giữ tay cô, thấy mắt kính trên mặt cô, nhủ mi: “Em vẫn còn có một cặp kính khác?” Hơn nữa so với cái hắn bỏ đi, về già dặn chỉ có hơn chứ không kém.

Sao vậy? Nhà cô luôn cất giấu những loại mắt kính lỗi thời này sao? Loại này sớm nên bỏ vào viện bảo tàng cho rồi, bằng không thì quăng đi cho xong.

“Như thế thì sao? Chờ một chút... anh không cần tiếp tục qua đây.” Nhìn hắn không có vẻ muốn dừng lại, Kiều Dĩ Hạm bất chấp hình tượng nhịn không được bỏ chạy.

Chỉ tiếc thô không chạy nổi sổi, giống như giày cao gót không thể thắng nổi giày vải, cô vừa mới bước được vài bước, Uông Đông Nam đã lập tức đuổi kịp cô, đem cô hướng về chiếc xe máy kiểu ngạo.

“Anh làm cái gì thế hả?” Cô găm lên.

Hắn giúp cô đội mũ bảo hiểm, sau đó đứng cầm lên xe, miệng cười dặn dò: “Ôm chặt tôi, nếu không ngã xuống tôi mặc kệ.”

“Tôi...” Không cần! Lời còn chưa nói xong, hắn đã đạp chân ga, khiến cho cô không thể không im miệng, ôm chặt hắn.

Đàn ông thôi! Dùng chiêu này để cô không thể phản kháng, trừ khi cô không cần cái mạng nhỏ của mình, muốn trực tiếp ngã từ trên xe hắn xuống.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Cô đón gió hướng vào lỗ tai hắn rống to.

“Chờ đi bán.” Vừa vặn gặp đèn đỏ hắn quay lại trả lời, điệu cười lưu manh khiến cho người ta không thể chê cười.

Hắn không nói câu nào đứng đắn hết, làm cho cô trừng mắt nhìn hắn.

Cô bắt đầu lo lắng có nên hay không trực tiếp đánh bất tỉnh hắn, rồi bỏ chạy thật xa.

Đột nhiên hắn hỏi: “Được rồi, em muốn ăn gì nào?”

Cô cắn răng, lạnh lùng nói: “Chuyện anh mang tôi lên xe tôi rất khó chịu”

“A... Tôi quên” Hắn cười vô lại, “Nhưng nếu như tôi nói trước em sẽ đáp ứng tôi sao?”

“Đương nhiên.” Cô trợn hắn còn không kịp làm sao lại đi ăn cơm cùng hắn được chứ?

“Cho nên tôi làm như vậy là chính xác.” Hắn hợp tình hợp lý nói.

Kiều Dĩ Hạm không biết nói gì, cô cho rằng đời này tuyệt đối không làm ra loại chuyện tùy tiện thế này, bàn tay chuyển động động cơ xe máy, thế nhưng chợt dừng lại quay đầu xem rốt cuộc là ai làm ra màn “Thuần phụ nhớ” ở lối đi bộ lớn.

Đột nhiên hai người biến thành tiêu điểm trong mắt người qua đường, Kiều Dĩ Hạm xấu hổ thúc giục, vội vàng rời đi, nhường đường lại cho suy đoán của mọi người.

Buổi tối diễn ra trong một nhà hàng khá nổi tiếng, lần đầu tiên bước vào chỗ sang trọng thế này làm cho Kiều Dĩ Hạm hơi chút hoảng sợ.

Thế nhưng càng khoa trương hơn là hắn thùy chung không rõ hai chữ “khiêm tốn”.

Hắn chưa vào cửa đã bắt đầu chào hỏi, vào đến cửa hàng, ông chủ lập tức tới tiếp đón, thậm chí còn dẫn họ đến nơi đã được đặt trước, dọc theo đường đi hầu như tất cả các khách hắn đều có thể tán gẫu một hai câu, sau khi ngồi vào chỗ của mình, lại nói chuyện phiếm, hắn thậm chí còn chưa xem thực đơn, chỉ nói câu “như cũ”, ông chủ liền bung lên một mâm mỹ vị nóng hổi.

Yên lặng ngồi một bên, Kiều Dĩ Hạm vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ, nhanh chóng ăn đồ trên bàn sau đó rời đi.

“Đây là chân cua ăn không tẻ, ăn nhiều một chút” Cho dù vội vàng hàn huyên nhưng Uông Đông Nam vẫn chưa quên sự tồn tại của Kiều Dĩ Hạm, rất cẩn thận đem vài món ăn đến trước mặt cô, thậm chí còn giải quyết vấn đề suy dinh dưỡng của cô.

Kiều Dĩ Hạm có chút ngoài mong muốn nhìn Uông Đông Nam, nhưng cô không nói gì, chỉ là cúi đầu lặng lẽ ăn.

Hắn ôn nhu chính là lừa gạt, cô không để ý, vẫn tiếp tục ăn.

Chẳng qua, đứng bên cạnh Uông Đông Nam đã có rất nhiều người ái mộ.

“Uông ca, cô gái này là ai vậy? Làm sao lại đối xử với cô ấy tốt vậy?” Một cô gái mặc váy ngắn cọ vào người Uông Đông Nam hờn dỗi.

Hừ! Chẳng qua chỉ là một xử nữ, dựa vào cái gì mà được Uông ca đối xử tốt như vậy?

“Phải đối xử tốt với cô ấy.” Hắn muốn theo đuổi cô, như thế nào lại không đối xử tốt với cô được. Uông Đông Nam cười cười trả lời: “Phải không tiêu

Kiều?” Hấn gọi cảm nhìn cô trừng mắt.

Kiều Dĩ Hạm lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn hấn khinh thường, cười lạnh: “Nhàm chán.”

“Chao ôi! Ông ca đối xử với cô tốt như vậy, cô còn không cảm kích sao?” Một người khác vây quanh Ông Đông Nam trực tiếp trừng mắt, Kiều Dĩ Hạm liếc mắt một cái, thuận tiện dùng ngực vĩ đại của mình cọ xát hấn

“Không có biện pháp, có thể thấy mị lực cùng tấm lòng thành của tôi còn chưa đủ nên không đã động được cô ấy.” Vuốt tay, Ông Đông Nam bắt đầu trả lời.

Vẫn im lặng ăn cơm, trên trán Kiều Dĩ Hạm đã nổi đầy gân xanh, chiếc đũa đang cầm trên tay cũng đột nhiên dừng lại.

Thành tâm không đủ? Hấn tự mình hiểu đi.

Buổi sáng còn nói muốn theo đuổi cô, bây giờ lại cùng các cô gái khác anh anh em em, nói chuyện liên nói chuyện, có cần phải dựa gần như vậy không? Như vậy mà cũng nói là muốn theo đuổi cô?

Hừ! Kiều Dĩ Hạm cầm hận buông đũa, cầm lấy đồ uống hưng hăng uống một ngụm lớn, lại bị nóng rực ở miệng nghẹn không ngừng.

“Khụ... khụ... đây là cái gì vậy?”

“Vô dụng! Uống rượu cũng bị sặc!” Một cô mặc váy ngắn không khách khí cười nhạo.

“Đúng vậy a!”

Nhìn thấy các cô ác ý cười nhạo, Ông Đông Nam sắc mặt trầm xuống: “Được rồi, đi ăn cơm của các cô đi, bớt nói ở trong này đi.”

Ho khan nửa ngày, Kiều Dĩ Hạm chỉ cảm thấy như là có cây đuốc trong cổ họng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cốc nước, cô nghi hoặc ngẩng đầu.

“Uống một chút nước đi.” Vỗ nhẹ lưng cô, Ông Đông Nam ôn nhu nói.

Nhìn thấy cô lơ uống chén rượu ông chủ thường mang lên mà ho thành như vậy, hấn lần đầu tiên đối với phụ nữ động tâm thương tiếc, mặc kệ người quen trêu chọc, vội vã đi xuống lầu lấy cho cô một cốc nước.

“Không cần.” Kiều Dĩ Hạm quát cường đẩy cốc nước ra, nói to: “Đưa tôi về nhà, tôi muốn về nhà.”

Không xong rồi! Chỉ có một chút rượu mà hiện tại đầu óc cô đã bắt đầu quay cuồng... Kiều Dĩ Hạm âm thầm nghĩ.

“Không cần cầu kinh, uống nước đi đã rồi tôi đưa em về nhà.” Ông Đông Nam đưa cốc nước đến trước mặt cô, nhẫn nại dụ dỗ.

“Tôi nói không cần.” Có lẽ chén rượu kia đã bắt đầu có tác dụng, Kiều Dĩ Hạm hiện tại muốn tùy hứng chống đối.

“Tiểu Kiều ngoan, đem cốc nước này uống hết đi, cổ họng em sẽ khá hơn một chút.”

“Cút ngay! Không phải anh thích những cô gái kia sao? Đi đi, không cần lại làm phiền tôi.”

Kiều Dĩ Hạm nghiêm mặt đồ ừng, không chú ý tới lời nói của mình mang theo một chút ghen tuông.

Đáng ghét, đáng ghét! Tại sao lại là người đàn ông đáng ghét trong giấc mộng của cô, thậm chí còn ở trước mặt cô nói chuyện với những cô gái khác anh anh em em

“Em... đang ghen?” Mắt Ông Đông Nam lóe sáng, thấp giọng nói.

Thì ra, cô gái nhỏ này chỉ cần uống rượu say là trở nên thành thật đáng yêu như thế, xem ra sau này nên lén rót rượu cho cô, chiều này nên sử dụng nhiều hơn.

“Tôi không có ghen.” Kiều Dĩ Hạm nghiêm túc nói.

Mắt kính to đen ở giữa sống mũi, búi tóc chỉnh tề cũng có chút hỗn độn rơi ra mấy sợi tóc, hai gò má phồng hồng và sưng mù trong ánh mắt, làm cho cô không còn vẻ giới giang xa cách mà ngược lại thêm chút ý vị của một cô gái ngây thơ.

Cô vừa xinh đẹp, đáng yêu vừa ngây thơ làm cho một cổ dục vọng từ hạ thân Ông Đông Nam dâng lên, rõ ràng thời tiết mát mẻ, nhưng hấn lại thấy miệng khô, lưỡi khô.

Ông trời! Nếu bây giờ không đem cô về nhà, hấn sợ rằng bọn họ sẽ ở ngay đây diễn xuất một bộ phim nhỏ vi phạm quy định mất.

“Được! Không có ghen, không có ghen.” Hấn trước tiên an ủi cô, sau đó ôm lấy cô: “Vậy bây giờ tôi đưa em về nhà.”

“Được, về nhà.” Cô tự động ôm lấy cổ hắn, tự nhiên giống như đã lặp lại động tác này rất nhiều lần.

Chính là miệng nói đưa cô về nhà nhưng cuối cùng Kiều Dĩ Hạm lại nằm thẳng lên giường Ưông Đông Nam.

Nguyên nhân là vì, cô cũng chưa có nói địa chỉ nhà cô cho hắn, mà hắn cũng rất chính trực không xâm phạm hệ thống công ty để thăm dò dữ liệu cá nhân của cô cho nên hắn vạn bất đắc dĩ đành phải đưa cô về nhà hắn.

Thật sự! Hắn có thể giờ hai tay lên thề, không phải hắn có ý muốn đưa cô về nhà mình rồi có ý đồ bắt lương đầu a.

“Ừ...” Nằm trên giường, cô gái nhỏ miệng lẩm bẩm một tiếng rồi trở mình, váy vén lên cao lộ ra bắp đùi trắng nõn.

Động tác lơ đãng này lại làm cho Ưông Đông Nam thiếu chút nữa phun máu mũi, thậm chí làm một con sói, cái gì cũng không để ý làm một kẻ vô sỉ hái hoa.

Không được! Tiếp tục để cho cô vén váy lộ đùi, hắn sẽ không có biện pháp cam đoan chính mình sẽ trở thành sói mất.

Ổn định tinh thần, Ưông Đông Nam sai khiến bản thân không được nhìn đến bên giường, lấy chân đạp lên người cô.

Ngay khi đạp xong chặn cho cô chuẩn bị rút tay ra thì cô bỗng nhiên mở mắt, hai mắt đầy sương mù nhìn hắn.

“Anh... sao anh lại ở đây?” Cô lại bắt đầu nằm mơ sao?

Lại? Ưông Đông Nam không thể xem nhẹ lời nói vu vơ này của cô? Thử vị nhử mồi, chờ hành động tiếp theo của cô gái nhỏ.

“Anh lần này sao lại an phận vậy, cái gì cũng chưa làm? Cô ngây thơ nghiêng đầu hỏi: “Hay là không kịp làm sao?”

“An phận?” Có ý tứ gì? Cô gái này nói chuyện có điểm rất lạ: “Muốn làm cái gì? Tôi đối với em trước kia đã làm gì? Há?”

Ưông Đông Nam cảm thấy thú vị ngồi ở bên giường, tùy ý ôm lấy Kiều Dĩ Hạm tựa vào người hắn.

“Làm cái gì? Rất nhiều đó....Có đôi khi ở văn phòng, có đôi khi ở rất nhiều nơi khác... làm cái chuyện thật xấu hổ.” Cô bắt đầu lắp bắp, nói năng lộn xộn.

Cái loại chuyện này? Sẽ không phải là chuyện trong đầu hắn đang suy nghĩ chứ?

Câu hỏi của hắn còn chưa được giải đáp mà cô đã tự động, vòng tay lên cổ hắn, mắt sương mù nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp, môi đỏ mọng hơi mở tràn đầy mê hoặc.

Ưông Đông Nam thừa nhận mình không phải chính nhân quân tử, mỹ nữ tự động đưa đến cửa lại là cô gái mà hắn hứng thú, làm sao có khả năng hắn không làm gì?

Cánh tay trắng kiện của hắn buộc chặt thắt lưng cô, mặt sát lại gần, trực tiếp thưởng thức đôi môi đỏ mọng.

Hơi thở bá đạo, điên cuồng của hắn qua nụ hôn biểu lộ không sót chút gì, vài lần cô muốn đẩy hắn ra thờ gấp gấp nhưng lại bị hắn cứng rắn kéo lại, tàn sát bừa bãi đôi môi cô không chịu buông tay.

Đến khi Ưông Đông Nam rút cuộc thỏa mãn mới buông lỏng tay ra, Kiều Dĩ Hạm đỏ mặt nằm úp lên vai hắn thờ phỉ phò.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ vẫn đang thờ hờn hờn, Ưông Đông Nam trên mặt không chút thay đổi, thế nhưng có nên hay không áp đảo cô, ý niệm này trong đầu hắn không ngừng kéo co giằng dụa.

Chết tiệt! Hương vị của cô rất ngọt, bất quá hắn chưa từng làm “Bá vương cứng rắn” chẳng lẽ vì cô mà ngoại lệ sao?

“Đủ chứ! Tôi muốn ngủ!” Cô lẩm bẩm, thân mình mềm mại, muốn nằm xuống giường.

Chất rượu ăn mòn lí trí của cô, hiện tại muốn ôm lấy chân ngủ một giấc đến sáng, nhưng điều kiện tiên quyết là nam nhân trong mộng này phải tốt một chút, không cần lại quấy nhiễu cô.

Đủ? Cô gái này thế nhưng nghĩ một cái hôn với hắn là đủ rồi sao? Vậy thì cô đã quá coi thường dục vọng của hắn rồi.

Theo thân hình bé nhỏ của cô, hắn cúi thân xuống đặt trên người cô, không cho cô cứ như vậy mà ngủ, quên đi sự tồn tại của hắn.

Lúc này hắn đã không quản được cái gì mà chính nhân quân tử, cái gì mà qui tắc đạo đức, hiện tại hắn chỉ xác định chính mình rất muốn cô gái này, vừa vặn cô cũng không có phản đối, như vậy là đủ rồi. Dù sao hắn rất tùy ý.

Ổn định lại tâm trạng, ánh mắt Ưông Đông Nam trầm xuống, từ từ đứng dậy, tháo bỏ từng chút từng chút nút thắt trên người cô, làm cho một cơ thể trắng nõn bị che giấu lộ ra từ từ trước mặt hắn.

Tuy rằng nên dừng lại, bất quá loại còi quần áo này với việc mở một món quà không khác nhau mấy, khiến hắn có cảm giác ngạc nhiên, vui vẻ.

Cởi đi áo sơ mi của cô, kéo váy xuống, sau đó quăng xuống giường, cuối cùng là tắt chân màu da đập thẳng vào mắt, ngay lập tức bị hắn ném tới góc phòng, tức thì một cô gái cứng nhắc từng trải biến thành một tiểu ác ma thanh thuần xinh đẹp, vén lên áo lót màu đen tà ác.

Hồ hấp của hắn nhất thời cứng lại, trong quần dục vọng vừa mạnh mẽ vừa vội vàng, cơ hồ muốn nứt vỡ đứt quần.

Hắn cẩn thận hai tay nâng lên tuyết nhũ trắng nõn, cúi đầu đôi mắt liếm lên đỉnh hồng, bàn tay không khách khí lướt qua bụng bằng phẳng, trực tiếp đi đến nguồn mặt của cô.

“Ân...” Thân thể đột nhiên vọt lên, chói sạch khiến cô không thể yên giấc, Kiều Di Hạm không nhận được “ừm” ra tiếng, mười ngón tay ghì chặt lấy chân.

Cô một lần nữa mở ra cặp mắt sưng mù, nam nhân tóc đen nằm trước mặt cô, đùa bốn nụ hoa của cô, mặt huyết ướm át cảm thụ được ngón tay hắn.

Không thể nào? Mộng xuân lại trở lại sao? Trong đầu ý thức hỗn loạn không rõ ràng, động tác của hắn khiến cho cô thờ hồn hèn, khó nhận phát ra tiếng rên rỉ nơi cổ họng.

“Thật không nghĩ đến em lại miễn cảm như vậy...” Rút tay ra, Uông Đông Nam ngạc nhiên nhìn ngón tay ẩm ướt, tà tính liếm hương vị của cô trên tay.

Hắn chẳng qua mới chơi đùa một chút, tiểu huyết kia đã ẩm ướt khiến cho hắn kinh ngạc, quần nhỏ màu đen hiện lên rõ ràng.

Bị trêu ghẹo quá mức khiến thân thể trống rỗng, Kiều Di Hạm hơi hít thở lại đột nhiên dừng lại động tác của hắn, làm nũng gọi: “Cho tôi.”

Nhìn thấy cô gái mình thích mở miệng nói ra câu này, Uông Đông Nam cười cười, xé quần nhỏ ướt đầm của cô, cảm cặp mông trắng nõn của cô đem môi lưỡi để sát vào hiện lên mùi thơm mật huyết, dùng đầu lưỡi nhay bén khiến cho cô vui vẻ.

Cô yêu kiều, chân nhỏ vô lực lắc lư trong không trung, chiếc quần nhỏ chưa được cởi ra hết vẫn còn ở mắt cá chân đung đưa, vô cùng dụ hoặc.

“Em thích tôi lấy lòng em như vậy sao? Nhìn xem ở đây chảy ra rất nhiều...” Hắn liếm hoa hạc kia đến sưng đỏ run run, thủy dịch trong suốt chảy ra cơ hồ ẩm ướt mặt hắn, khiến cho hắn trầm giọng trêu chọc.

Tầng tầng lớp lớp khoái cảm khiến cho cô vặn vẹo vòng eo, không biết là muốn trốn chạy hay là càng ngênh hường khiêu khích của hắn, nhưng hắn lại không chịu buông tay mà gắt gao giữ lấy cô, khiến cho cô chỉ có thể lắc đầu, trong miệng hô nhỏ rên rỉ.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Mười ngón tay cô nắm chặt đẩy hắn ra, nửa người trên buộc chặt cong lên, theo bản năng phát ra âm thanh cầu xin.

“Như vậy đã tới cao trào?” Hắn nở nụ cười nhưng ý cười lại không có trong ánh mắt.

Buồng mông đẹp của cô ra, hắn thay đổi ngón tay sát nhập vào trong hoa huyết gắt gao co rút của cô, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào gò má phồng hồng của cô, khẽ nhếch môi cười.

Một tiếng thờ gấp cao vút, cô nhắm mắt lại, phát ra âm thanh nức nở, ngực phập phồng rất nhanh.

“Cao trào? Như vậy tiếp theo hắn là đến lượt tôi...” Leo lên giường, đang chuẩn bị cảm thương ra trận, lại kinh ngạc nhìn người trên giường mà sững sờ.

Đang ngủ? Cô thế nhưng lại ngủ thiếp đi?

Cô gái này là ác ma sao? Khi hắn vất vả hầu hạ cô thư sướng thoải mái đến lúc cao trào, cô lại tự nhiên ôm chần hắn mà gối đầu ngủ?

Dục vọng của hắn, còn có tiểu huynh đệ của hắn, nên làm gì bây giờ đây? Uông Đông Nam giật mình nhìn nữ nhân đang ngủ say sưa, nhận không được ở trong lòng khó thở.

Sững sốt một hồi, hắn chỉ có thể là lau mặt, nặng nề đi vào phòng tắm.

Một bên xối nước lạnh, Uông Đông Nam chỉ có thể tự an ủi mình – may là bây giờ không phải mùa đông.

Bằng không cho dù là hắn cường tráng, cũng không có khả năng nửa đêm đột nhiên đập lửa bằng nước lạnh thế này.

Về phần tiểu ác ma ở trên giường kia, một ngày nào đó hắn sẽ bắt cô bồi thường lại cho hắn.

Đêm nay trước hết để cho cô ngủ ngon đi, coi như cô thiếu nợ, chẳng qua lợi sẽ tới ngay thôi... Hắn sẽ bắt cô trả theo phương thức vay nặng lãi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

CHƯƠNG 4

Đầu...Đầu quá!

Xoa mắt chưa xót, Kiều Dĩ Hạm cau mày chậm rãi ngồi dậy, nhìn căn phòng hoàn toàn xa lạ trước mắt, ý thức vẫn còn mông lung không biết rõ tình huống bây giờ.

Đây là đâu?

“Sớm! Tiểu Kiều, không nghĩ tới em tỉnh lại sớm như vậy.”

Giọng nói khàn khàn quen thuộc truyền đến từ phía sau cô, khiến cô nhất thời lạnh nửa người, không dám quay lại nhìn hân.

Không cần quay đầu lại, cũng biết âm thanh đó phát ra từ đâu, hai người bọn họ thế nhưng lại ở trên giường... bọn họ tới qua đã làm những gì, cô không dám nghĩ nữa.

“Sao thân thể cứng ngắc vậy? Chẳng lẽ đêm qua quá mệt mỏi?” Giọng nam khàn khàn lại truyền đến, chỉ là lần này tay hân lại làm càn đặt lên vai cô.

Cô chán ghét hất tay hân ra, kéo chăn đi xuống giường, lại phát hiện trên người lạnh lẽo, không chỉ không có mặc quần áo, giữa hai chân còn truyền đến cảm giác dính nhầy.

A! Chết tiệt! Nếu như hiện tại cô không biết hôm qua xảy ra chuyện gì, thì cô sống thật uổng phí.

Thế nhưng tại sao lại là người đàn ông này? Chẳng lẽ giống như lời mộng sư quý dị kia nói, mộng xuân này đều biết trước sao?

“Em thật không có lương tâm, đêm qua lợi dụng tôi xong, hiện tại sẽ không muốn nhận nợ chứ?” Ông Đông Nam giả vờ ai oán nói.

A! Cô gái nhỏ này hôm qua tự mình ngủ, hại hân phải tắm nước lạnh một giờ, chỉ kém ném một khối băng vào nhà tắm, cuối cùng còn phải chịu sự kích thích của ôn hương nhuyễn ngọc, một bên nhần nại dục vọng, một bên đêm dề mà ngủ.

“Ai lợi dụng ai?” Nhặt lên tất cả quần áo trên mặt đất, Kiều Dĩ Hạm nhặt kính mắt bị ném ở chỗ xa nhất, lạnh lùng nhìn chằm chằm hân: “Tôi còn chưa nói, anh lợi dụng lúc tôi say rượu chiếm tiện nghi của tôi, anh còn muốn oán giận trước sao?”

Ông Đông Nam cười vô lại xuống giường, cánh tay dài duỗi ra một chút, thân mình cô liền rơi vào trong lòng hân, cô không ngừng giả vờ: “Nếu nói tôi chiếm tiện nghi của em cũng hơi qua đáng, dù sao đêm qua tôi rất muốn làm quân tử, chỉ là em chủ động muốn tôi thỏa mãn em, tôi cũng không tiện mà cự tuyệt.”

Hơn nữa đêm qua hân cũng không làm động tác gì thực tế, nói hân chiếm tiện nghi, điểm ấy hân tuyệt đối không nhận.

“Buông ra.” Kiều Dĩ Hạm nhíu chặt mi, thử tránh ra khỏi ôm ấp của hân.

Ông Đông Nam có chút hờn giận nhìn biểu tình trên mặt cô, cô gái này coi hân là bệnh thế ki sao?

“Vì sao muốn đi? Đêm qua là em cao hứng ở dưới thân tôi thử dốc, vô cùng quyến rũ.” Cô càng phản kháng càng kích thích động lực để hân chinh phục, không tự chủ phun ra những lời tục tĩu.

Được rồi, có lẽ nào hân lại mắc phải bệnh chung của đàn ông, khi thấy cô tức giận lại có cảm giác, không vui vẻ.

“Anh.....” Cô vô cùng tức giận giả vờ ra khỏi ngực hân, dùng hết sức lực, nhắm ngay hông của hân làm thế nâng gối, lập tức khiến hân buông tay ra.

“Cô gái này ra tay cũng thật độc ác.” Hân đau đớn cúi gập người, khàn khàn gào nhẹ.

Hoàn hảo hân vẫn chưa ăn bữa sáng, bằng không ăn cú hiểm này của cô, hân ăn gì đi nữa cũng phải lập tức nhổ ra.

“Ai bảo anh sáng sớm đã ôm ấp tôi.” Kiều Dĩ Hạm vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn mặc kệ khuôn mặt đau đớn của hân, vẻ mặt đối với hân cũng bớt khàn trương cùng bất an.

Trước vì không muốn có quan hệ cùng người đàn ông này, hại cô tránh phải tránh trái, nói chuyện cũng mất đi bình tĩnh, thậm chí ngay cả bản thân từng đi học thuật phòng thân cũng đã quên, thế nhưng nếu tránh né vô dụng, đến cuối cùng vẫn bị hân đưa lên giường, cô thật khản trương.

“Em là người phụ nữ của tôi, cho tôi ôm một chút không được sao?” Nhịn đau đứng lên, Uông Đông Nam vẫn chưa từ bỏ ý định còn muốn bước về phía trước.

“Đầu óc anh còn chưa tỉnh ngủ sao? Ai là phụ nữ của anh?” Cô hừ lạnh một tiếng: “Phụ nữ của anh chắc còn ở nhà hàng hôm qua ấy, không nên nhận nhầm người.”

Cô tuy rằng say, nhưng chỉ quên chuyện xảy ra sau khi uống rượu, trước đó cô không hề quên? Tôi dám cam đoan tôi đối với những cô gái kia một chút quan hệ cũng không có, chỉ là trong nhà hàng quen biết nên nói chuyện vài câu thôi.” Hần không biết sống chết lộ ra điệu cười lưu manh mà giải thích.

Mặt cô nghiêm túc đảo qua, thần sắc lạnh như băng dưới đốm lửa hừng hực: “Ai đang ghen? Ai ăn đấm chưa?”

“A! Ở đây chỉ có hai người chúng ta, trừ em ra tôi còn nói người nào sao?”

Cô đi tới cửa phòng tắm, quay đầu thần nhiên cười: “Phải không?”

“Đương nhiên là như vậy rồi.” Hần lộ ra vẻ cười lấy lòng, thiếu chút nữa giống như chó săn mà nhào qua rồi.

“Nhưng tôi không nghĩ thế, đi chết đi.” Nói xong, cô hung hăng đóng sầm cửa lại, mặc kệ hần bị cửa đập vào mặt khiến hần đau đớn.

Tình trạng lên đến nỗi, một chút cũng không đáng đồng tiền! Hừ!

Thời gian nghỉ trưa, nhân viên phòng hành chính tổng hợp nhân lúc thời gian ngắn ngủi này ra ngoài ăn cơm, hóng gió, chỉ còn một mình hần xem ra chật vật nghèo túng ngồi ở trên ghế rầu rĩ hút thuốc ngắn người.

Trên cằm mới mọc râu đen, quần áo không lịch sự, vốn coi như đẹp trai, kiểu tóc mấy ngày bị người quên chải cũng trở nên lộn xộn, bình thường thích cười nhưng giờ phút này mặt cũng lạnh băng, biểu hiện người rảnh rồi chó tới gần.

Uông Đông Nam nhấc chân vắt chéo, vẻ mặt tối sầm trừng mắt nhìn di động, trong miệng ngâm điếu thuốc giống như đang tính toán điều gì.

Cô gái kia thực sự đủ vô tình! Tự cho là đúng cho là bọn họ thực sự đã trên giường, thái độ tạm thời coi như khấn trương, còn nghiêm chỉnh một vẻ mặt lãnh đạm đến kinh khủng, hiện tại ở trong công ty hần không nói hầu như không gặp được cô, hay gặp được cô cũng không trốn không tránh, đem hần giống như người trong suốt vậy, coi như không nhìn thấy, đi qua mặt hần.

Tốt, rất tốt! Cô gái này ngoài vẻ đáng yêu bề ngoài, hiện tại cũng làm một tiểu ác ma đặc biệt đùa bỡn đàn ông, điểm này bị hần phát hiện ra rồi, Uông Đông Nam tự giễu cười.

“Nực cười... chẳng qua chỉ là phụ nữ mà thôi!” Sao hần có thể vì cô hồ hững mà tâm phiền ý loạn chứ? Uông Đông Nam tự mình lắc đầu.

Được rồi! Là một cô gái hần rất hứng thú, tăng thêm điểm này, hần nỗ lực dùng điểm ấy làm lí do phục hồi lực chú ý của mình.

Chết tiệt! Hần lần đầu tiên bởi vì phụ nữ mà trong lúc làm việc quên chính mình nên làm gì, hiện tại hần đã đến giai đoạn kết thúc công việc, nếu hần đem sự tình làm hờn, đầu lĩnh cấp trên không làm thịt hần mới là lạ.

Chỉ là đã biết mùi vị của cô có bao nhiêu ngọt ngào, khiến hần mỗi ngày đều nghĩ đến cô gái nhỏ kia đến mức cái gì cũng không thể làm, thật là dẫn vật hần mà.

Nếu như bây giờ cô có thể xuất hiện trước mặt hần thì tốt rồi..... mới nghĩ như thế, Kiều Dĩ Hạm lộ vẻ bí mật với mắt kính thật to, thân ảnh của cô liền xuất hiện trước mặt hần, hơn nữa không biết có phải là ảo giác của hần hay không, hần luôn cảm thấy trong mắt cô tựa hồ chột hiện lên tức giận.

“Uông Đông Nam theo tôi đến phòng họp đi.” Cô lạnh lùng nói xong, quay đầu rồi đi.

Bọn họ kế tiếp phải thảo luận đề tài không thích hợp tại nơi có người qua lại, cô điều tra hôm nay phòng hội nghị trong công ty không có bất kì tiến trình nào, là nơi tốt nhất để nói chuyện.

Thú vị nhủ thầm, Uông Đông Nam mấy ngày nay tinh thần uể oải giờ phút này có chút thích thú, gọn gàng từ trên ghế đứng lên, đi theo cô.

Rốt cuộc có chuyện gì đối với hần nhìn như không thấy gần một tuần lễ, để cô tự mình tới tìm hần chứ? Ha ha, hần càng ngày càng mong đợi.

Trong phòng hội nghị, Kiều Dĩ Hạm khuôn mặt lạnh lùng chờ hần đến.

Nếu nói ngày đó bọn họ ngoài ý muốn sau khi lên giường, cô không hề đem hần để vào mắt, ngày cũng bình thường trôi qua, nhưng ngay khi cô cho rằng có thể trở về cuộc sống yên bình hàng ngày, công ty lại bùng nổ tin tức gián điệp lấy cắp thông tin cơ mật.

Tệ hơn là lần này không chỉ bị trộm thiết bị bên ngoài, thậm chí ngay cả phương án đưa ra đều giống tới tám phần, điều này làm cho lãnh đạo cấp cao không chỉ tức giận, thậm chí còn quyết định tra rõ gián điệp kinh tế ẩn giấu trong công ty, thuận tiện cũng cảnh báo các quản lí phải đặc biệt lưu ý những người khả nghi.

Cô không khỏi nghĩ đến tên thợ điện này, hẳn mỗi ngày cưỡi tuôi lượn lờ xung quanh, không nghĩ tới hẳn lại làm ra loại hành động không ai ngờ tới này.

Đang sau trông kính nước mắt đang dâng lên, Kiều Di Hạm cũng không hiểu tại sao lại thành như vậy, không thể làm gì khác hơn là làm rõ mọi chuyện sau cuộc họp buổi sáng nay.

Ghe tòm! Tất cả đều là lỗi của hẳn! Cô không thực nữ rửa thắm

“Này, tôi tới rồi, tiểu Kiều.” Âm thanh vô lại của Uông Đông Nam từ cửa truyền đến, trên mặt lộ ra vẻ cười đắc ý.

“Đóng cửa lại, khóa lại.” Bọn họ nói chuyện không thích hợp cho người khác nghe, đương nhiên cũng không thích hợp khiến cho những người không nên bắt gặp, nếu không bị hiểu lầm sẽ không tốt.

Uông Đông Nam không có ý kiến, thuận lợi đóng cửa lại sau đó khóa lại luôn, rồi đi đến gần Kiều Di Hạm, cách cô ba bước dừng lại hỏi: Tìm tôi có chuyện gì sao? Sao thần bí như vậy?” Cảm giác giống như hẹn hò vậy nha!

“Anh làm ra chuyện tốt gì chính anh cũng không biết sao?” Kiều Di Hạm cắn răng nghiêng lợi nói.

Chuyện tốt? Hẳn gần đây làm ra chuyện tốt gì? Sao chính hẳn cũng không biết vậy?

Nếu phải nói, hẳn gần đây làm chuyện tốt chính là đem cô về nhà, hương chút ngon ngọt mà thôi, những chuyện khác hẳn thật đúng là không có ấn tượng.

“Anh còn muốn giả bộ? Ngày hôm nay lãnh đạo công ty đều đem các chủ quản dạy dỗ một trận.”

“Anh dám nói anh không biết?” Hẳn giả bộ không biết gì sao?

Lông mày rậm của hẳn có chút kích động, như trước lộ ra vẻ khốn nạn cười: “Thành thật mà nói...tôi thật sự không biết.”

“Anh...”

“Tôi ở bộ phận hành chính tổng hợp, công ty có chuyện gì quan trọng cũng sẽ tìm trưởng phòng chúng tôi, càng không cần phải nói tôi cùng trưởng phòng không quen, hơn nữa tôi còn là một công nhân mới.” Trọng điểm là hẳn cũng sẽ không ở lại lâu cùng một lão trọc đầu bồi dưỡng tình cảm sâu đậm gì?

Hẳn nói có đạo lý, Kiều Di Hạm không có lời nào để nói thế nhưng lại thần nhiên tiếp thu.

Cô nhìn không được đứng ở trước mặt hẳn, ngẩng cao đầu nhìn hẳn, giọng nói cao lên: “Uông Đông Nam, anh có phải là đàn ông hay không, dám làm không dám nhận? Anh đánh cắp tài liệu cơ mật của công ty rồi đem bán cho đối thủ của chúng tôi, anh còn dám nói anh không làm những chuyện đó sao?”

Cô gái nhỏ nẩy cho rằng hẳn là gián điệp thương nghiệp sao? Uông Đông Nam giận tái mặt, không vui trừng mắt nhìn cô.

Hẳn đột nhiên thay đổi sắc mặt, càng làm cho Kiều Di Hạm tin tưởng vào suy đoán của mình.

“Coi như em đã đoán đúng, tôi lại là loại gián điệp thương nghiệp sao?” Hẳn thu hồi vẻ tươi cười, trên mặt cường ngạnh có loại khí thế không giận mà uy.

“Anh...Anh thừa nhận?” Hẳn cứ thế liền thừa nhận, không để cho cô làm gì tiếp theo.

“Tôi nói tôi lại là loại như vậy sao?” Hẳn nghiêm mặt, bước về phía trước một bước, “Lẽ nào em muốn trực tiếp tố cáo tôi?”

“Tôi...”

Hẳn lại cười, tay nâng khuôn mặt cô bắt cô nhìn hẳn: “Chẳng qua tôi biết em sẽ không làm như vậy, bằng không em cũng sẽ không gọi tôi tới đây ngã bài, không phải sao?”

Cô hất tay hẳn ra, quay đầu, cắn môi, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

Cô chưa từng nghĩ phải đem chuyện hẳn là gián điệp thương nghiệp nói ra, dù sao cái này cũng không giải quyết được chuyện gì...dù sao...dù sao cái này, chính cô cũng không biết.

“A, tiểu Kiều, em thích tôi, có đúng hay không?” Hẳn lãnh đạm hỏi, giọng nói lại là khẳng định mà không phải là câu hỏi.

Hẳn chỉ biết mị lực của hẳn không ai có thể ngăn cản, tuy rằng cô luôn có vẻ mặt lạnh như băng, nhưng vẫn không thể ngoại lệ.

“Ai...Ai thích anh?” Kiều Di Hạm cuống quýt phản bác.

Hẳn thật không biết xấu hổ, cứ nhiên cho là cô thích hẳn? Điều này sao có khả năng?

Cô thích đàn ông hẳn là như mối tình đầu của cô, khuôn mặt trắng nõn tràn ngập phong độ của người trí thức, trước sau đều lộ ý cười, phong độ tao nhã

như gió xuân ấm áp, không thể nào là người đàn ông như hắn được, thô lỗ không nói, căn bản là như thời kì đồ đá hoang dã vậy.

Cô không thể nào thích hắn, tuyệt đối không có khả năng!

“Không thích tôi? Một tuần trước không biết ai nằm trên giường của tôi, tôi còn nhớ rõ tiểu huyết của em kẹp chặt tôi, chảy ra mặt ngọt khiến tay tôi ướt đầm...” Giọng nói của hắn ngả ngón khơi mào trí nhớ của cô.

“Anhanh hạ lưu, vô sỉ!” Mặt cô đỏ lên, giọng nói run rẩy, vội vã lùi lại.

Hắn thể mà đem chuyện tình buổi tối hôm đó nói ra miệng, cô không khỏi thấy may mắn khi lúc này trong phòng họp không có bật đèn: sự quần bách của cô có thể che giấu.

“Tôi vô sỉ, hạ lưu? Hử?” Ánh mắt hắn không vui nhìn thẳng cô, thanh âm trầm xuống gần gũi khiến cho cô cảm thấy run run.

“Tôi ... tôi không biết, ngày hôm nay trước hết nói đến đây đã! Tôi phải quay về làm việc!”

Phát hiện bầu không khí trở nên không thích hợp, Kiều Dĩ Hạm hơi lùi lại một bước, ngăn lại trọng tâm câu chuyện, thăm nghĩ phải mau rời đi.

“Như vậy đã muốn đi sao?” Hắn cười nín tay cô lại, đem cô vòng ở trước người, cõi ra một nút buộc trên áo sơ mi cô.

“Anh...anh muốn làm cái gì?” Hắn lại lộ ra vẻ nguy hiểm, đem cô ép tới ghế sofa trong phòng họp, “Tôi nghĩ hắn là nên giúp em ôn lại chút kỷ niệm.”

Ngôn ngữ của hắn quả thực làm cho cô nhin không được chán kinh, thế nhưng ngay lập tức cô bình tĩnh lại, mắt lạnh nhìn hắn chăm chăm: “Anh không sợ tôi đem tất cả nói ra ngoài sao? Như vậy anh không chỉ có tội gián điệp thương nghiệp, còn thêm tội danh xâm hại nữa.”

“Tôi nên cảm thấy sợ sao?” Hắn thân mật mở búi tóc cô, để tới chóp mũi người.

Chịu đựng bàn tay đang khiêu khích của hắn, Kiều Dĩ Hạm tỉnh táo nói: “Anh hắn là nên sợ hãi, cho nên ngay bây giờ mau buông tay để cho tôi ra ngoài.”

“Á!” Hắn nhẹ nhàng dời hạ thân, cô cho rằng có thể đứng dậy, hắn lại giam cô chặt hơn trước người: “Tiểu Kiều, tôi chỉ có thể nói là em ăn mặc giống như một lão xử nữ nhiều kinh nghiệm, nhưng dù sao em cũng là một cô gái đơn thuần, bằng không thì em sẽ biết, một mình hẹn một tội phạm đàm phán trong một không gian kín đáo thế này là một chuyện vô cùng ngu xuẩn.”

Nhất là cô nhận định tên tội phạm này đối với cô quá đa tình.

Nghe xong lời của hắn, Kiều Dĩ Hạm giả bộ tỉnh táo cuối cùng lộ ra một vết nứt, một chút sợ hãi giấu ở trong mắt, lại giấu không được đôi mắt quan sát sắc bén của Ưông Đông Nam.

“Sợ? Chỉ tiếc hiện tại đã quá muộn.”

Chặn ngang vén váy cô lên, xé rách tất quần màu da, bàn tay to thô ráp cạy mạnh thẳng đến u cổ thần bí.

“Không được.” Đầu cô loạng choạng, hai tay dùng sức đẩy hắn ra.

Ưông Đông Nam chế trụ hai tay cô kéo lên đỉnh đầu, nhẹ giọng nói ở bên tai cô: “Ngoan, đừng nhúc nhích, tôi cũng không muốn xé rách quần áo của em, em còn muốn ra ngoài đi làm chứ?”

“Ưông Đông Nam, anh dám chạm vào tôi!” Cô cắn chặt môi, không cam lòng tỏ ra yếu kém nhìn hắn chăm chăm.

“Tại sao tôi không dám?” Hắn nói ra lời ngông cuồng, cười tươi, ngón tay dễ dàng luồn lách đi đến hoa kính hơi lộ ra của cô.

“Anh...” Lộ ra vẻ khó chịu, cô nhú chặt lông mày, hai tay để ở trên vai hắn, ngón tay cứa chặt hắn.

“Hãy thoải mái.” Hắn nhẹ nhàng dụ dỗ cô, chậm rãi cõi ra nút buộc trước áo sơ mi, cúi người nhẹ vờ nụ hoa phấn hồng lộ ra trong không khí.

Cô miễn cảm phát ra một tiếng thờ gấp, lập tức cắn chặt môi, cô sao vậy.....bởi vì hắn xâm phạm mà phát ra tiếng rên rĩ sao?

“Có cảm giác?” Hắn cười yếu ớt, càng thêm làm càn cúi đầu dùng miệng thay thế tay.

Lưỡi ấm áp gây kích thích khiến cho nụ hoa đứng thẳng, lưu lại nước đồng thời phát ra âm thanh tám tắc, ở giữa cũng bắt đầu thấm ra ẩm ướt nhàn nhạt.

“Không phải...Ấn”

“Tiểu lười gạt đáng yêu.” Hắn nhẹ nhai một cái, trêu chọc nhìn cô.

Sương mù bao phủ đôi mắt cô, nụ hoa đứng thẳng còn không ngừng thấm ra si dịch, muốn nói cô không có cảm giác, thật là gạt người.

Nâng lên chân thon dài áp lên trước ngực cô, Ưông Đông Nam bá đạo tiến quân thần tốc trả thù môi lưỡi cô, ở trong miệng cô chơi đùa.

Đột nhiên trên mặt cô chấn động, xuất hiện vết đau đóm, dưới thân truyền đến sự xé rách đau nhức, báo cho cô biết hẳn đã không khách khí chút nào cướp đoạt lần đầu tiên của cô.

Hắn lừa cô, lần trước căn bản bọn họ không có phát sinh chuyện gì!

“Dừng lại...dừng lại...” Cô giãy tay hẳn ra, liều mạng đâm lưng hẳn.

Hắn tùy ý bừa bãi phát tiết nhưng không có dừng lại, quy luật ra vào chậm rãi nhuộm vết máu.

Hắn cường ngạnh hôn lên môi cô, hôn tới khi cô không còn thanh âm phản kháng, cô thử né tránh, nhưng bàn tay hữu lực giữ chặt lấy cô không cho cô tránh né.

Đến khi cô vô lực phản kháng, suy yếu chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở nhỏ vụn, tay nhỏ bé để trên vai hẳn, một khoái cảm không quen từ nơi hai người kết hợp truyền đến, khiến cho cô thấy thẹn mà cắn chặt môi.

Hắn ép buộc cô, cô như vậy mà không biết thẹn thậm chí còn có phản ứng, rồi còn hòa theo hẳn.

“Dừng cản.” Hắn vỗ về môi cô, không cho cô tiếp tục thương tổn môi mình.

“Không...”

Búi tóc cô nhẹ nhàng rơi xuống vài sợi tóc, trên mặt động tình đỏ ửng, hơi cúi xuống nhéo cự tuyệt khiến hẳn hoa mắt.

“Thật không nghĩ ra bề ngoài cứng nhắc như vậy mà phản ứng nhiệt tình như thế...”

Hắn cười vô lại, sau đó tiến nhập thật sâu, hừ một tiếng, lửa nóng cứng rắn bị vách tường mềm mại thít chặt.

“Dừng...”

“Dừng sao, Tiểu Kiều?” Hắn thờ phỉ phò, chậm rãi tăng nhanh tốc độ ra vào trong cơ thể cô, mê muội nhìn tuyết trắng tròn trịa đung đưa trước ngực cô.

Đẹp! Thật sự rất đẹp!

Ai có thể nghĩ tới dưới lớp trang phục cứng nhắc lại cất giấu một vóc người ma quỷ? Càng không cần phải nói trước ngực cô hiện tại trống không, khi hẳn xâm phạm đung đưa tạo ra hình dáng tuyệt đẹp.

“Tôi từ bỏ.” Không chịu nổi khoái cảm khiến cho cô sợ hãi cầu xin tha thứ.

Hắn cường hẳn ra vào ma sát vách tường mềm mại, mỗi một lần đều có thể khiến cho cô cảm nhận được hẳn lấp đầy cô, mà vốn là đau đóm thế nhưng không biết lúc nào đã biến thành khoái cảm, khiến cho cô không có biện pháp nào khắc chế suy nghĩ của mình.

“Từ bỏ? Em đừng đùa, hiện tại đang sắp đến giai đoạn cao trào, làm sao có khả năng dừng lại được?” Hắn di chuyển thân thể cô, để cho cô nửa quỳ trên ghế sa lông, từ phía sau lưng hăng xò xuyên qua thân thể đang rất muốn chạy trốn của cô.

“A! Nơi này không thể, quá sâu.” Cô kêu khóc, mắt đầy sương mù và ý thức hỗn loạn đã sớm khiến cho cô chẳng biết mình đang nói gì.

Ở phía sau ôm chặt cô, hẳn gấp rút hôn cổ cô, in lại ấn ký nho nhỏ, trong tai truyền đến tiếng la điên cuồng, động tác của hẳn lại kích thích hơn, lúc nhanh lúc chậm trên đầu cô.

“Tiểu Kiều..... Tiểu Kiều.....” Hắn gọi tên cô, thân thể thoáng buộc chặt, chuẩn bị nghênh đón cao trào cuối cùng.

Cô giống như cảm thấy hẳn có gì đó không thích hợp, đột nhiên ý thức được chuyện gì, để cho cô kinh hoàng nghiêng đầu, lộn xộn kêu: “Không được, không thể.” như vậy sẽ mang thai.

Hắn nhú mày, hẳn cuồng vọng dường như biết cô đang nói gì, cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt ngập nước mang theo kinh hoàng của cô, nghiêm phạt cúi đầu cắn lên xương quai xanh của cô.

“Không cho tôi làm, tôi càng muốn.” Hắn không quen nhìn thấy sự cự tuyệt trong mắt cô.

Lại nói nếu có hẳn cũng không phải không nuôi nổi, có con thì có con, hẳn một chút cũng không thêm để ý.

Lúc này, hẳn dừng lại mọi động tác, khiến cho chất dịch tinh hoa hoàn toàn không giữ lại đưa vào trong huyết đạo đang co rút của cô.

“A a –” Dịch thể nóng hổi tập kích phần dưới bụng, làm cho cô đạt tới cao trào cuối cùng, cô yêu kiều ngửa đầu, viên mắt đồng thời chảy ra nước mắt.

Cô, cuối cùng vẫn là chạy không thoát khỏi tay hẳn...

Chỉ là bây giờ tình ngộ đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

CHƯƠNG 5

Kiều Di Hạm đỏ mặt, cắn môi, hai tay không dám buông lỏng, chỉ sợ sẽ phát ra âm thanh không nên có.

Hoàn cảnh xung quanh vô cùng quen thuộc – phòng làm việc nơi mỗi ngày cô đến làm.

Lúc tan việc không còn bóng người, đèn cũng tắt hết, cả một không gian rộng lớn chỉ dựa vào ngọn đèn mờ hồ ngoài cửa cao ốc cùng với ánh đèn nê-ông rọi sáng trên đường.

Gò má cô dán trên cửa sổ thủy tinh, quần áo vốn dĩ chỉnh tề lại có vẻ lộn xộn, búi tóc mọi khi nay cũng bị tháo ra, một vài sợi tóc vòng quanh khuôn mặt yêu kiều, làm cho cô không còn vẻ khí thế ngày thường mà có chút nhu nhược.

Mà hần ở phía sau đang không ngừng tỏa ra hơi thở sẵn bắn của đàn ông.

Từ buổi trưa hai người ở trong phòng hội nghị ‘xát thương’ quá lời, xảy ra lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, cả một buổi chiều tâm trạng cô luôn không yên muốn về nhà, nhưng vừa nghĩ tới việc mình thật có lỗi với đạo đức nghề nghiệp, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn chờ đợi.

Thế nhưng hần giống như đoán được cô muốn trốn, vừa lúc tan việc liền nghênh ngang dẫn theo thùng dụng cụ, nói muốn sửa vài bóng đèn điện, để cho cô phải tăng ca với danh nghĩa đợi ở chỗ ngồi, còn hần thủy chung nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm.

Kết quả đến khi cô phát giác ra thì dường như thời gian nguy hiểm đã đến, trong phòng làm việc trừ hai người bọn họ ra, từ lâu đã không còn ai cả, mà chính hần cũng lộ ra vẻ tươi cười nguy hiểm đi về phía cô.

Sau đó – bàn tay xấu xa của hần đang ở áo sơ mi của cô di chuyển, nội y đã sớm bị cởi ra, mặc cho tay hần ở trên vú mềm mại non nớt làm càn vuốt ve.

“Tiểu Kiều, thoải mái không?” Hơi thở ấm áp của hần phun lên cổ cô, ngôn ngữ mập mờ xấu hổ chui vào tai cô.

“Đừng làm rộn... sẽ có người tới...” Kiều Di Hạm thở gấp, thử cố gắng kéo về một chút lí trí ngăn cản hần tiếp tục làm càn.

“Sợ cái gì? Em nói nhỏ một chút, có người đến còn có tôi ngăn cản, sẽ không để cảnh xuân của em lộ ra ngoài đâu.” Hần tựa hồ như không hiểu phép tắc lễ nghĩa gì, tiếng cười cuồng vọng vang lên.

Kiều Di Hạm có chút giận, hần vừa nói như vậy, cô vốn muốn kháng nghị nhưng hành động tiếp theo của hần đột nhiên tới khiến cho tiếng kháng nghị trực tiếp biến thành một tiếng ngậm nga cao vút.

Ngón tay thô ráp của hần chui qua quần nhỏ của cô, không có xác nhận xem cô đã ướt át mà trực tiếp tham nhập, làm càn vuốt ve ở tiểu hạch.

“Thân thể em thật là hấp dẫn, tôi mới tìm tòi một chút, mà phía dưới cũng đã ướt rồi này.” Thanh âm khàn khàn của Uông Đông Nam giễu cợt cô.

Kiều Di Hạm xấu hổ nhưng không có cách nào phản bác, bởi vì thân thể thành thực phản ứng khiến cho cô không dám nhiều lời.

“Van xin anh, thực sự không nên ở đây.” Cô thấp giọng khẩn cầu hần.

Nơi này chính là nơi mỗi ngày cô đi làm, nếu như ở chỗ này cùng hần làm càn, mỗi ngày tới nơi đây xấu hổ không nói, bị bảo vệ tuần tra nhìn thấy thì cô cũng không muốn làm người nữa.

“A! Đúng là xấu hổ lại còn sợ hãi nữa?” Hần xấu xa hỏi, ngón tay lúc nhanh lúc chậm di động trong cơ thể cô.

“Tại vì... ă! Thực sự không nên.” Hần tạo ra vui vẻ khiến cho lời nói của cô đứt quãng, hai chân mềm nhũn phải dựa vào cửa sổ mới có thể làm cho mình miễn cưỡng đứng thẳng.

“Tôi cũng không phải loại đàn ông hay miễn cưỡng phụ nữ, nếu em cảm thấy thực sự không nên thì đi đi.” Hần nói vậy nhưng tay vẫn vỗ về chơi đùa thân thể cô không hề dừng lại.

Cô miễn cưỡng xoay người, muốn xem như tay hấn không tồn tại, nhưng hai chân mềm nhũn khiến cho cô không tự chủ mà kẹp chặt lại hai chân.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải không thích sao? Sao lại kẹp chặt tay tôi như vậy?” Giọng nói trêu đùa ác ý của hấn từ trên đầu cô truyền xuống.

“Anh...” Hiểu rằng hấn không có ý định dừng lại, khiến Kiều Dĩ Hạm buồn bực, vành mắt đỏ ửng.

“Ngoan....Tiểu Kiều, không nên chống cự, nhanh lên một chút làm xong không phải sẽ không bị ai phát hiện sao?” Uông Đông Nam bắt chắp đạo lí nói, ôm cô ngồi lên ghế làm việc.

Cô ngây ngô chỉ có thể để mặc cho hấn kinh nghiệm phong phú chi phối, váy bị vén lên cao tới bắp đùi, nút buộc trước ngực áo sơ mi đã bị cởi ra, không khí lạnh lẽo đánh thẳng vào da thịt trắng nõn trước ngực, nhất thời da thịt nổi lên một chút khó chịu.

Trong mộng cô không thấy rõ mặt hấn, nhưng bây giờ khuôn mặt hấn lại vô cùng rõ ràng.

Đôi mắt ngập nước mở ra nhìn gương mặt hấn đang tràn ngập ham muốn, trên trán đầy mồ hôi và động tác hấn nhanh chóng cời dây lưng quần, cuối cùng kéo cao chân của cô lên, không có bất kì báo trước nào cứ như thế tiến nhập cô.

Hấn không có một thân bắp thịt to lớn... Kiều Dĩ Hạm thờ phỉ phò nhìn Uông Đông Nam, thầm nghĩ.

Tiếng nam nữ rên rỉ thờ gấp trong phòng làm việc bắt chắp tất cả, Kiều Dĩ Hạm chỉ cảm thấy thân thể không ngừng nóng lên, không ngừng thỏa mãn bởi hơi, hấn xâm lược hơi thở của cô quá mức khiến cho cô không còn cách nào thờ dốc.

Khoái cảm từ từ tăng lên, cô giữ chặt áo may ô trên người hấn, môi đỏ mọng cắn chặt in đậm dấu răng, hấn kích động khiến mồ hôi rơi vào miệng cô, cô thậm chí còn nhắm nháp được mùi vị của mồ hôi...rất nhanh, đỉnh điểm cuốn sạch hai người, một luồng nhiệt lưu lan tràn dưới bụng, khoái cảm khản trương đốt cháy thần kinh cô, khiến cô cuối cùng không nhịn được kêu to một tiếng.

Trong nháy mắt cao trào, Kiều Dĩ Hạm hiện lên một suy nghĩ cô thực sự muốn cùng người đàn ông ghê tởm này dây dưa không rõ sao?

Sau ngày đó, mỗi một ngày trôi qua đều như nhau, Kiều Dĩ Hạm vẫn duy trì nghỉ ngơi và làm việc bình thường, chỉ là trong thời gian làm việc cô luôn luôn trước mặt giấy đi vào phòng làm việc, khi hết giờ làm trong vòng ba phút đã không thấy cô đâu.

Đương nhiên, trong phòng làm việc không có một quản lý đáng ghét, các OL phía dưới tự nhiên vui vẻ hấn lên, càng không cần phải đuổi theo hỏi nguyên nhân.

Dù gì có thể đứng giờ đi làm lại không bị quản lí nhìn chăm chăm đến run lấy bầy, ai muốn tự tìm rắc rối lại đi hỏi cô đã xảy ra chuyện gì sao?

Chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là mỗi lần tới tìm người điều vô hựt – Uông Đông Nam

Nụ cười bình thường trên mặt biến mất, thay vào đó đường cong căng thẳng thô lỗ, có loại khí thế không giận mà uy, không chỉ nói đồng nghiệp trong công ty, ngay cả gương mặt Lam Kì đã nhìn thành quen cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, chỉ lo thu thập tin tức, loại biểu cảm này thật kinh khủng.

Tránh xa một chút không thì khó sống với hấn.

Huynh đệ ruột thịt của hấn – Lam Kì đúng thật là biết tính toán thời gian, mỗi lần đều chọn thời gian lão đại nổi trận lôi đình đều đem điện thoại ném cho hấn, khiến hấn phải liên lạc cùng lão đại, huynh đệ ruột thịt sẽ làm ra chuyện này sao? Lam Kì này nhất định không biết “Vốn cùng nguồn gốc, là tiền cũng vậy thôi.” (giống như câu ‘vật hợp theo loài’.)

“Lão đại, sao vậy? Đạo trước không phải còn cười đến vui sướng, chẳng lẽ là bị cô nào đá?” Lão đại chỉ lo công tác thu thập tin tức, Lam Kì lớn mật hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Một câu hỏi này nói trúng chỗ đau trong lòng khiến sắc mặt Uông Đông Nam sa sầm thêm vài phần, trừng mắt nhìn Lam Kì không biết sống chết, mặt hiện lên vẻ hung ác.

“Không có việc gì thì đi xuống đường.” Uông Đông Nam hung hăng nổi giận.

Chết tiệt! Hấn hiện tại không muốn nghe chính là loại lời nói châm chọc giễu cợt bìm leo này.

Vài ngày buồn bực không thấy người, cô gái kia trốn mất ngay trước mắt hấn, hấn nhìn một bụng tức, hiện tại lửa giận trong bụng lại bị khơi lên sôi sùng sục, nếu như lúc này có người ngứa da, tự động đưa tới cửa như đóng cát để hấn luyện, hấn cầu còn không được.

“Này này, đương nhiên là có việc mới cấp bách mà.” Về mặt Lam Kì Trung đau khổ, thể hiện tư thế ngừng bán.

“Vậy nói nhanh đi.”

“A! Ủ!...Tư liệu lần trước anh lấy được đã đem đi phân tích, ước chừng đã tìm ra được mấy người quan trọng, chờ một chút em sẽ đem danh sách và tư liệu gửi cho anh, mặt khác, người ẩn danh phía trên cũng muốn gặp anh, muốn trực tiếp biết tình huống hiện tại là ra sao?”

“Thời gian kí hợp đồng không phải đã nói không lộ diện sao?” Ông Đông Nam nhủ chặt mí.

Những người này kí hợp đồng không nhìn rõ điều khoản sao? Lúc bấy giờ rất kiêng kị ra mặt, nếu như mỗi ông chủ nói muốn gặp để chỉ biết mặt, vậy bọn họ còn có thể tiếp tục lẫn lộn sao?

“Ai biết? Đại khái là ngay cả vài nét bút cũng sợ thua thiệt, rất cấp bách muốn biết tình huống bây giờ rốt cuộc là phát triển tới đâu rồi?”

Ông Đông Nam hừ lạnh một tiếng: “Không biết dùng người còn sợ công ty sẽ không đổ sao?”

“Lão đại, cho tới bây giờ anh nói chuyện luôn rất tàn nhẫn, xem ra lần này Mã Tứ muốn cho anh tổn thất rất nặng nề? Lam Ki không sợ chết tiếp tục nói.

“Cậu muốn tìm cái chết thì cứ tiếp tục nói, đừng ngại.” Ông Đông Nam nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

Cô gái này gây ra thất bại cho hẳn đúng là sinh ra một vết nhơ lớn, cho tới bây giờ hẳn không có cô gái nào ăn rồi đánh đồng, lần này không thể không thừa nhận mình đã phải cửa sập.

Bất quá Lam Ki rất tự tin vào tài tán gái của mình, nhin không được nói: “Lão đại, kì thực cô gái này, đúng là phải đổ dành một chút! Nếu anh muốn vào vấn đề chính, thì chỉ cần dùng 1,2 thủ đoạn là có thể dụ được lên giường, mấy chiêu này thì cô nào cũng dính! Em không tin cô gái này thoát được!”

Kỳ thực, Lam Ki chỉ là hơi có chút nhỏ nhen muốn trả đũa, ai bảo mỗi lần bọn họ đi họp đêm, những cô em xinh đẹp vừa nhìn thấy lão đại là lại như ong thấy mật bu lại, lão đại thậm chí ngay cả một ngón tay cũng không dùng, một đám đàn bà liền tự nguyện như hậu cung, xếp hàng chờ đợi lão đại cung chiều, làm sao không làm cho đàn ông như hẳn đầm ngực giậm chân chứ?

Lần này khó có được lão đại vì phụ nữ mà ‘đá phải cửa sập’, sao không nhân cơ hội này mà chế giễu một chút chứ?

Không nghĩ tới Ông Đông Nam nghe được những lời này lại rơi vào trầm tư, con người nhìn chăm chăm một chỗ khác, chậm rãi mở miệng.

“...Cậu nói, đối phó với loại phụ nữ cứng nhắc nghiêm túc không biết tình thú này cần phải dùng phương pháp gì đây?”

Cái này...hỏi hẳn hẳn cũng không biết ah! Lam Ki đổ mồ hôi lạnh, cũng không dám đem những điều trong lòng nói ra, nếu như để lão đại biết hẳn vừa nói vậy, hẳn có thể sẽ không thấy ngày mai.

“Em nghĩ... dùng khổ nhục kế là tốt nhất.” Áp a áp ứng nói ra một câu, Lam Ki không khẳng định nói ra đáp án.

Căn cứ vào miêu tả của lão đại, cô gái khiến hẳn ‘đá phải cửa sập’ là một cô gái cứng nhắc, nghiêm túc và không biết tình thú, loại phụ nữ như vậy thông thường tương đối truyền thống, cũng tương đối có bản năng chối lợi của người mẹ, cho nên dùng khổ nhục kế sẽ không có vấn đề gì?

“Khổ nhục kế?” Ông Đông Nam suy nghĩ sâu xa mà chậm rãi.

Không sai! Cô gái kia xem ra nên sử dụng sự mềm mại, hẳn có thể dùng khổ nhục kế để giành được đồng tình, bắt lấy cô gái kia? Hiện tại trong mắt cô hẳn có thân phận là một “Gián điệp thương nghiệp” nhưng cũng không ai quy định là gián điệp thương nghiệp không mắc bệnh hoặc bị thương?

Nghĩ đến đây Ông Đông Nam lộ ra một nụ cười xảo quyết, mà một chỗ khác Lam Ki vì vậy mà toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Tuy rằng không biết cô gái nào khiến lão đại lộ ra nụ cười quỷ dị này, nhưng xin cho hẳn vì cô mà đau đớn tưởng niệm ba phút đồng hồ.

Bởi vì dã thú săn đuổi, muốn an toàn thoát thân, là chuyện không thể nào!

Giữa trưa mùa hè, ở lối đi bộ lớn Kiều Dĩ Hạm không giải thích được mà rung mình một cái, nắm chặt áo khoác mỏng che nắng trên người.

Khó có được ngày nghỉ, Kiều Dĩ Hạm không muốn tiếp tục ở nhà làm ‘kiện vật nữ’, thế là liền vứt bỏ trang phục đi làm bình thường, thay đồng hào bằng bạc, trang điểm xinh đẹp, tô chút son, cầm ví tiền đi ra cửa.

Chỉ là bình thường, ngoại trừ đi làm thì cô đều ở nhà, ra cửa cũng không biết đi đâu, cuối cùng chỉ có thể ngồi ở quán cafe ven đường chờ đợi, nhìn mọi người đi đi lại lại.

Hình ảnh công việc lướt qua, lại đến suy nghĩ lo là của mình, gương mặt lơ đãng của Ông Đông Nam cứ như thể sôi nổi xuất hiện trong đầu cô.

Hẳn là cô không muốn nhớ đến quan hệ với người đàn ông này, nhưng hết lần này đến lần khác cùng hẳn chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi phát sinh quan hệ dây dưa không rõ, chẳng lẽ thực sự đúng như người phân giải giấc mộng đó nói sao, nhất định là cô sẽ chọc cho hẳn phiền phức sao?

“Ồi...”

“Than thở cái gì vậy?” Thanh âm của Toa Lena đột nhiên phát ra từ phía sau Kiều Dĩ Hạm, không mời mà đến, ngồi xuống ở trước mắt cô.

“Cô...”

“Tôi đã từng giúp cô giải quyết giấc mộng khó khăn, cô sẽ không quên tôi chứ?” Bồi bàn đưa tới một ly cafe đen, Toa Lena cười nhìn Kiều Dĩ Hạm, khuôn mặt trẻ tuổi càng lộ ra non nớt.

“Tôi không.” Kiều Dĩ Hạm thu hồi về khiếp sợ.

Cô sao có thể quên? Gặp gỡ Toa Lena, đi vào mộng quán kia, đúng là đời này cô đã làm một chuyện rất không lí trí.

“A! Khó có khi chúng ta gặp nhau, có muốn cùng tôi nói một chút tại sao hiếm có được ngày nghỉ mà cô lại ngồi ở đây thờ dài than ngắn như vậy hay không?”

Kiều Dĩ Hạm liếc nhìn Toa Lena, tuy rằng cô cảm thấy rất phức tạp, thế nhưng cô không quá chắc chắn có nên nghe lời cô gái trẻ chỉ mới gặp có một lần này hay không.

Bất quá, đúng là cô không nói, Toa Lena cũng không có biện pháp bắt cô nói? Kiều Dĩ Hạm cau mày ngẩng đầu lên nhìn Toa Lena, Toa Lena đồng thời cũng nhìn cô cười thần bí.

Quên đi! Nói đi! Kiều Dĩ Hạm hít một hơi thật sâu: “Tôi gặp...Tôi gặp người đàn ông trong giấc mộng kia.”

“A...Nhất định mộng xuân kia khiến cô làm không xong với hắn?”

Âm thanh không lớn không nhỏ nhưng lại làm cho những người khách bên cạnh đều quay đầu ánh mắt chăm chú, khiến mặt Kiều Dĩ Hạm đỏ lên, vội vàng che miệng Toa Lena lại.

Lời như vậy mà cũng lớn tiếng nói ban ngày được sao? Kiều Dĩ Hạm bắt đầu hoài nghi cô gái trẻ này đến đây để chinh cô.

“Ha ha người trẻ tuổi da mặt hay mông!” Toa Lena buồn cười nhìn Kiều Dĩ Hạm, cô dâu mới thể lực tràn đầy, đây là chuyện tốt, có cái gì phải xấu hổ?

“Đúng vậy... Là cô không có sai, thế nhưng không nên dùng loại miêu tả này.” Cho dù thực sự đã từ cảnh trong mơ biến thành hiện thực, nhưng cô vẫn không thể nào đem vấn đề này để bên miệng bàn tán.”

“Được rồi, đây không phải là trọng điểm.” Bất lắt tay Kiều Dĩ Hạm, Toa Lena cười nhìn cô, “Hãy nói một chút xem nguyên nhân gì khiến cô thờ dài!”

Kiều Dĩ Hạm dừng lại, khẽ thờ dài: “Tôi cũng không biết, cảm giác từ khi hắn xuất hiện trong cuộc sống của tôi, mọi chuyện đều không được bình thường.”

Không đề cập đến vấn đề mấy lần cô đang làm việc đều luống cuống tay chân, mỗi ngày đều phải chờ đợi lo lắng, chỉ sợ hắn lại cầm thù địch dụng cụ tiến đến, lại ở một nơi khác trốn người. Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, cô tuy rằng biểu hiện giả vờ bình tĩnh, nhưng mỗi ngày trước khi đi làm đều bồi hồi, giãy dụa.

A! Đàn ông quả là phiền phức, nhất là hắn, càng là một siêu cấp phiền phức.

“Tôi cũng không biết.” Cô có chút chán nản, cúi đầu, “Tôi không nên đối với hắn ôm ấp cảm tình tốt gì, tay chân hắn vụng về, về mặt lại lưu manh, không một chút đứng đắn, cùng điều kiện chọn bạn đời của tôi khác biệt nhiều lắm.”

Không có bằng cấp, ít nhất cũng nên đeo kính mắt, không có khí chất, chỉ ít đáng đáp nên nhã nhặn lễ độ, nhưng hắn hết lần này đến lần khác cái gì cũng không có, đáng đáp cao lớn không nói, càng hay thích trêu chọc cô, khiến cô tức giận chết khiếp, tay chân vụng về lưu lại vết tích trên người cô, khiến cho cô mặc quần áo cũng phải che che giấu giấu.

Như vậy hắn làm sao có thể khiến cho tim cô đập nhanh hơn một chút, thậm chí là sinh ra tình cảm tốt được chứ?

“Không nên có tình cảmNhư vậy là cô đã có tình cảm với hắn, đúng không?”

Toa Lena bắt lỗi trong lời nói của cô, nói trúng tim đen chỉ ra: “Thích là thích, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy chứ?”

Thế sự vô thường, giờ khắc này không nắm bắt, ai biết một giây sau nắm trong tay hạnh phúc có thể hay không liền biến mất? Toa Lena suy nghĩ, trên mặt hiện lên vẻ u sầu không tương xứng.

“Nếu chỉ như vậy còn chưa tính, nhưng hắn hết lần này đến lần khác còn là...” Kiều Dĩ Hạm đột nhiên không nói, do dự không biết có nên nói ra hay không, dù sao hắn là gián điệp thương nghiệp, chuyện như thế bị cô lộ ra, tựa hồ không tốt lắm.

“Hết lần này đến lần khác còn là cái gì?”

“Không, không có gì...”

Toa Lena thấy Kiều Dĩ Hạm có gì đó muốn giấu, chỉ là cười cười, không có lại tiếp tục, “Tôi đã nói rồi, người đàn ông kia nhất định có giấu một bí mật nào đó, cũng sẽ mang đến phiền phức cho cô, bây giờ nhìn lại, phiền phức đã đến, nhưng phiền nào mà cô gặp phải không phải là vấn đề trên, mà là trong lòng cô.”

“Lòng của tôi?” Kiều Dĩ Hạm không giải thích được.

“Không sai, chính cô đang nghi ngờ, đầu đầu hiện giờ bởi vì hấn xuất hiện trước mắt cô không giống như những gì cô đang tưởng tượng sao? Thậm chí hấn mang đến phiền phức cũng giống như vậy.”

Đúng như vậy sao?

“Cho nên cô chỉ cần đứng chính lại chờ mong trong lòng cô không phải là được rồi sao?” Toa Lena nói một cách dễ dàng: “Đơn giản mà nói, đem tiêu chuẩn trong lòng cô hạ thấp một chút.”

Nói nghe thật dễ, nhưng nào có thể đơn giản? Huống chi cô luôn mong chờ ập ù nó, đó chính là hình tượng anh chàng mối tình đầu của cô, mang kính mắt, vóc người thon thả, khí chất tao nhã, khiến mắt của cô luôn luôn không nháy mà dõi theo hấn.

Ai! Chẳng qua thật vất vả khi cô lấy dũng khí để tỏ tình với hấn, hấn lại đột nhiên tạm nghỉ học, khiến trong lòng cô thủy chung vẫn ôm nuôi tiếc.

Toa Lena lẳng lặng nhìn Kiều Dĩ Hạm, bởi vì nghe những lời trong lòng của cô mà cảm thấy buồn cười.

Mối tình đầu? Nghĩ không ra một cô gái thông minh, giỏi giang như vậy lại đối với mối tình đầu mà nhớ mãi không quên, thậm chí còn đem hình tượng anh ta trở thành tiêu chuẩn chọn bạn đời.

“Được rồi, quay trở lại vấn đề, lời khuyên của tôi là như vậy.” Uống xong một hơi cuối cùng ly cà phê đen, Toa Lena cười đứng lên: “Nói chung nên hỏi lòng của cô đi! Loại tình yêu này, tùy tâm mà thôi.”

Tùy tâm mà thôi? Kiều Dĩ Hạm lẩm bẩm trong miệng bốn chữ này.

Toa Lena quay đầu lại nhìn Kiều Dĩ Hạm rơi vào trầm tư, nụ cười thần bí liền quay đầu rời đi, dù sao giữa trưa mùa hè nóng cháy thật không thích hợp với cô gái này!

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Thứ hai theo thông lệ, nhân viên chủ quản sẽ phải có mặt đông đủ tham dự cuộc họp, Kiều Dĩ Hạm chậm rãi dọn dẹp tư liệu trên bàn, mới rời khỏi, một âm thanh xa lạ đột nhiên vang lên gọi cô.

“Kiều chủ nhiệm, chờ một chút được không?”

Kiều Dĩ Hạm nghi ngờ quay đầu lại nhìn người đàn ông gọi mình, xác định là chưa từng gặp qua hấn.

“Có chuyện gì sao?”

“Xin chào, tôi là Bạch Gia Siêu.” Bạch Gia Siêu đẩy mắt kính một cái, mang theo nụ cười yếu ớt nhìn cô, “Kiều chủ nhiệm, tôi là người mới của bộ phận kế hoạch, bởi vì gần đây có dự án vấn đề dự toán không rõ lắm, muốn cùng cô thỉnh giáo một chút về phương diện này.”

Dự toán? Sao lại đến hỏi cô? Kiều Dĩ Hạm trong lòng toát ra một chút nghi hoặc.

Huống hồ nhảy qua phòng bang khác đến hỏi cô về vấn đề nhạy cảm này trong công ty, con người này khiến cô có cảm giác quỷ dị, nhưng hấn thoát nhìn tao nhã hiền hòa thành khẩn, chẳng lẽ thật sự là do cô nghĩ nhiều rồi sao?

“Nếu là đối với vấn đề tư liệu, có thể trực tiếp dùng công văn truyền đến bộ phận điều chỉnh lương bổng của chúng ta.” Có chút nghi ngờ, Kiều Dĩ Hạm lãnh đạm khách khí trả lời.

“Kiều chủ nhiệm.” Bạch Gia Siêu bước tới một bước, thần sắc thành khẩn khiến cho cô khó có thể cự tuyệt, “Không thể do cô tự mình giải thích cùng tôi được sao?”

Kiều Dĩ Hạm mặc dù cảm thấy vô cùng kinh ngạc nhưng không biểu hiện ra ngoài, lặng lẽ khi hấn tới một thì lui một, vẫn duy trì cùng hấn khoảng cách ba bước.

Không biết tại sao, đàn ông như vậy rất phù hợp với chờ mong của cô, nhưng đột nhiên hấn tới gần bắt chuyện như vậy lại khiến cho cô cảm thấy không

thoải mái.

“Sợ rằng không được, xin lỗi, tôi còn có việc phải xử lý, xin phép.”

“Kiều chủ nhiệm.” Bạch Gia Siêu chợt nắm lấy tay của Kiều Dĩ Hạm, “Lẽ nào cô nghe không hiểu tâm ý của tôi sao? Công việc chỉ là lí do, nhưng thật sự là tôi có chút để ý đến cô nên mới cố lấy cam đảm đến bắt chuyện.”

Đột nhiên hoa đào bay tới, khiến cho Kiều Dĩ Hạm nghĩ vui vẻ, trái lại càng cảm thấy bối rối, nhất là cổ tay bị hấn nắm truyền đến cảm giác chán ghét, muốn hất ra.

“Xin lỗi, Bạch tiên sinh, chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.” Phải nói là lần đầu tiên cô biết có người này tồn tại, “Có lẽ không thích hợp để thảo luận vấn đề này.”

Bạch Gia Siêu tao nhã, đôi mắt xẹt qua một tia chán ghét, lập tức thu lại ánh mắt, “Kiều chủ nhiệm, tôi có thể gọi là Kiều Dĩ Hạm không? Kỳ thực tôi một mực âm thầm quan sát cô, không giống những người khác đi làm chỉ lo trang phục, trái lại chuyên chú làm việc, hơn nữa làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, khiến tôi rất yêu thích.”

Có đúng không? Cau mày nhìn tay mình bị giữ chặt, không biết tại sao, Kiều Dĩ Hạm luôn cảm thấy lời hấn nói khiến cho cô không có biện pháp tin tưởng, cảm giác có điểm giả tạo.

“Ừ... Nói chung, Bạch tiên sinh xin mời buông tay được không? Tôi có vài công việc quan trọng cần quay về giải quyết.” Cô tận lực chọn cách nói khéo léo, dù sao cũng là người ngành khác trong công ty, tối thiểu phải giữ lại một phần tình cảm.

“Dĩ Hạm, cô thật không biết tình cảm của tôi sao?” Bạch Gia Siêu trên mặt lộ vài phần bất đắc dĩ, “Hay là... cô thật sự cùng tên thợ điện phòng hành chính tổng hợp có quan hệ sao?”

Kiều Dĩ Hạm có chút không vui hỏi: “Bạch tiên sinh, anh nói những lời này là có ý gì?”

“Cũng không có ý tứ gì, chỉ là có mấy lần tôi nhìn thấy hai người ở tầng thượng trò chuyện.” Bạch Gia Siêu gương mặt vô tội nói.

Vài lần? Lời này có chút buồn cười, cô chẳng qua cũng chỉ có một lần cùng người đàn ông kia trên sân thượng, như thế nào lại vừa vặn gặp hấn ta? Tiếng chuông cảnh giác Kiều Dĩ Hạm tăng lên, càng muốn dùng sức thoát khỏi bàn tay bị hấn ta nắm chặt.

“Xin lỗi, tôi nghĩ đây là chuyện riêng của tôi...” Không cần anh quan tâm!

Lời còn chưa nói hết, hấn gây sự nói: “Dĩ Hạm, chẳng lẽ cô thật sự không biết gần đây một vài dự án của công ty chúng ta đều bị lấy đi khiến cho công ty chúng ta không thể hoàn thành sao?”

“Tôi biết, như vậy thì sao?” Không tránh được tay hấn ta, Kiều Dĩ Hạm đơn giản mặc hấn ta nắm, lãnh đạm mà chống đỡ.

“Tôi nghe chủ nhiệm chúng ta nói qua, công ty dự định điều tra toàn bộ nhân viên thời vụ và nhân viên ngoài hợp đồng, mà bên trong những danh sách đó thì có Uông Đông Nam.”

Lẽ nào hấn bị phát hiện rồi sao? Trong lòng cô chấn động nhưng ngay lập tức ổn định lại.

“Vậy thì như thế nào?” Mặc kệ chuyện gì, nếu không tìm được chứng cứ, thì cũng không ai có thể định tội anh ấy, nhiều lắm chỉ có thể là nghi ngờ.

Mà hiện tại đối tượng công ty tình nghi rất rộng, bởi vì nhân viên thời vụ thì có khoảng mười một người, những nhân viên bên ngoài càng không cần phải nói, cho nên hiện tại mọi người có nghi ngờ nhưng không có chứng cứ.

“Tôi nghe nói, cô là người nắm giữ mục tiêu mới nhất, mà Uông Đông Nam gần đây rất tích cực tới gần cô, trong này có ẩn ý gì đó lẽ nào cô hoàn toàn không nghĩ ra sao?” Bạch Gia Siêu vẻ mặt kích động màu da thậm chí đỏ ửng.

Hấn nói rất rõ ràng, trong lòng cô lặp lại từng câu, thế nhưng cô đối với loại thuyết pháp này, lại ôm chặt một cách nhìn khác.

Cô đã bị tình cảm không rõ làm cho mù quáng hai mắt, thế nhưng cô không muốn tin tưởng hấn tới tìm cô là có thủ đoạn.

“Cho nên? Bạch tiên sinh, anh cũng không nhận ra những lời anh vừa nói, bây giờ cũng chỉ là suy đoán, huống chi công ty đối với chuyện này vẫn đang điều tra, anh cũng không phải là điều tra viên, cũng không phải lãnh đạo cấp cao, phán đoán như vậy hình như không được thỏa đáng.”

Kiều Dĩ Hạm hiếm khi trái với nguyên tắc “nói ít”, tuôn ra một tràng.

“Cô... đang vì hấn mà nói chuyện?” Lời nói của Bạch Gia Siêu ôn hòa hiền hậu nhưng chính là đột nhiên có thêm vài phần âm ngoan.

“Tôi chỉ là tùy việc mà suy xét.” Kiều Dĩ Hạm tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Nói chung... bất kể thế nào, tôi vẫn muốn xin cô cho tôi một cơ hội, để tôi có thể hiểu biết thêm về cô.”

Sao trọng tâm câu chuyện lại chuyển vấn đề này rồi? Kiều Dĩ Hạm cười khỏ.

“Tôi...tôi sẽ cố gắng, có thể để tôi về phòng làm việc trước không?” Bị hấn kéo dài như vậy, lãng phí không ít thời gian, Kiều Dĩ Hạm không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng một chút, thăm nghĩ mau đi khỏi đây.

“Ừ, tôi cũng phải trở về.” Bạch Gia Siêu trên mặt một lần nữa vui vẻ, để ý đồng hồ trên tay.

Cuối cùng... Kiều Dĩ Hạm thấy Bạch Gia Siêu đồng ý rồi đi, nhìn không được mà thờ hất ra, gót chân xoay tròn cũng dự định rồi đi, bất ngờ đụng phải một lực đạo cứng rắn.

Cô chịu đựng tức giận ngẩng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt băng lãnh, mang theo lửa giận, khe mím môi chính là biểu hiện chủ nhân đang không vui.

“Nói chuyện với em một chút, được chứ?”

Kiều Dĩ Hạm hít vào một hơi, không thể tin được ở đây lại gặp phải Uông Đông Nam.

Hắn sao có thể xuất hiện ở tầng này? Ở đây rõ ràng là chỉ giới hạn lãnh đạo cao cấp đi vào hội nghị mà?

Như là nhìn ra nghi ngờ của cô, Uông Đông Nam lạnh lùng mở miệng: “Tôi đến tầng lầu này sửa bóng đèn.”

Bóng đèn? Lại là bóng đèn? Công ty bóng đèn chỉ dùng một nhãn hiệu thôi sao? Sao ba ngày hai nơi đều hỏng vậy? Trong lòng Kiều Dĩ Hạm mắng thầm.

“A! Vậy anh cứ chậm rãi sửa, tôi đi trước.” Cúi thấp đầu, cô không dám tiếp tục nhìn hắn, rất muốn nhanh chóng rời đi.

Cô rời đi, chỉ là bởi vì vừa bị cái tên “Bạch tiên sinh” kia làm lãng phí rất nhiều thời gian, tuyệt đối không phải bởi vì cô không biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Thực sự là kì quái! Rõ ràng chính là hắn đối với cô ngang ngược bức bách, tại sao lại là cô không dám đối mặt với hắn?

Thậm chí còn có loại cảm giác bị bắt gian tại trận?

“Còn muốn chạy?” Hơi thở ấm áp của hắn lướt nhẹ qua lỗ tai cô, thanh âm lạnh như băng tuyết nữa làm đông cả người cô, “Em không nên giải thích một chút việc có liên quan đến “người ái mộ” kia sao?”

“Không có gì phải giải thích.” Bọn họ là lần đầu tiên gặp nhau, nói là người ái mộ cũng quá gượng ép.

Uông Đông Nam cắn răng nghiêng lợi nhìn Kiều Dĩ Hạm, “Đúng vậy, không có gì để giải thích, hay là em căn bản không biết giải thích thế nào?”

Cô gái này tránh hắn nhiều ngày như thế, thật vất vả bị hắn tóm được, cô lại cùng một tên đàn ông khác lời lời kéo kéo, thiếu chút nữa khiến hắn tức giận đến không để ý là mình còn nhiệm vụ trong người, nghĩ muốn tiến lên tặng cho gã ta một quyền, cho gã biết tay nhỏ bé của cô gái của hắn không thể để những người không có liên quan đụng đến!

Thấy hắn phát hỏa, Kiều Dĩ Hạm con tức cũng không nhìn được mà tăng vọt.

Thực sự là đủ rồi! Sáng sớm hôm nay toàn là gặp chuyện xui xẻo thôi sao? Trước không biết ở đâu lại nhô ra một “Bạch tiên sinh, bây giờ cô lại ở cùng người đàn ông này? Đen cả ngày sao?

“Tôi nói không có gì phải giải thích, chính là ý tại ngôn ngoại.” Giọng điệu cô bức dọc đáp lời, đôi mắt đằng sau cặp kính đã nhàn nhạt tức giận.

Đáng giận! Cô gái này thật đáng ghét mà! Vừa cùng gã bạch diện thư sinh kia vừa nói vừa cười, bây giờ đối với hắn vừa mới nói hai câu liền phát hỏa, lẽ nào cô thực sự cùng cái “bach trăm kê” kia có có tình ý? Uông Đông Nam càng nghĩ càng nổi giận.

“Em...em rốt cuộc đối với tôi không hài lòng ở điểm nào?” Hắn tức giận hỏi, vẻ mặt thô lỗ lúc này còn có tính trẻ con tùy hứng.

“Tôi chưa từng hài lòng về anh.”

“Em nói dối! Bằng không em tại sao từ lúc chúng ta phát sinh quan hệ mà bắt đầu trốn tránh anh?” Hắn đưa ví dụ lên án.

“Tôi...” Cô sùng sốt, không được tự nhiên đáp: “Tôi không phải là...”

“Không phải là? Không phải là cái gì?” Hắn theo đuôi không tha ép hỏi.

Hắn thực sự chịu đủ rồi! Cái cô gái nhỏ đáng giận này luôn luôn dùng thái độ không rõ đối mặt với hắn, rõ ràng một khắc trước vẻ mặt say mê rên rỉ dưới thân hắn, một giây sau đó lại trở mặt, trốn hắn giống như là trốn vì khuôn vậy.

Hiện tại hắn đã không muốn quan tâm nhiệm vụ đã gần đến giai đoạn kết thúc hay chưa, hắn thăm nghĩ phải bắt được cô, hỏi rõ tâm ý của cô, sau đó đem cô trói chặt, không để cho cô bị người đàn ông khác tới kéo đi!

“Nói chung...tôi không có làm gì để mà phải giải thích với anh, mời buông tay.” Đè nén nhịp tim đập thật nhanh, Kiều Dĩ Hạm ép buộc chính mình tỉnh táo nói.

Hắn mím môi, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô không tha, gương mặt cương nghị viết đầy sự cố chấp không dễ dàng mà lui.

“Trước hết để cho tôi rời đi được không? Tan tằm chúng ta lại nói.” Giọng cô mềm nhũn, “Tôi thực sự còn phải làm việc.”

“Xin nghỉ!” Hắn không có biện pháp nhẫn nại chờ cô đến khi tan tằm, hiện tại hắn muốn có được đáp án.

Hắn bước bình như một đứa trẻ con chưa trưởng thành, thái độ ngày thường làm người ta thấy hiền hòa giống như trong nháy mắt toàn bộ đều thay đổi.

“Tôi không thể tùy tiện xin nghỉ...” Cô còn muốn cãi lại, nhưng hắn đột nhiên tới gần, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng và bộ vị nào đó làm cô lúng túng khiến cô không thể tin ngẩng đầu nhìn hắn.

Thô bạo vậy...Vậy mà không chọn thời gian liền động dục?

“Hiện tại lập tức xin nghỉ theo anh, hoặc là chúng ta ở chỗ này ôn lại hồi ức lần trước, cho em hai sự lựa chọn.” Khuôn mặt hắn căng thẳng, nghiêm túc đưa ra hai lựa chọn, “Được rồi, thuận tiện nói cho em biết, phòng họp ở tầng lầu này đều trang bị máy ghi hình, nếu như em không ngại hình ảnh chúng ta trên giường sẽ trở thành phim...”

Được rồi! Cô cảm giận nhìn hắn chăm chăm: “Tôi xin nghỉ, được chứ?”

Đáng ghét! Hắn lại dùng cách này để uy hiếp cô? Nhưng cô cũng không còn sự lựa chọn khác, chỉ có thể thỏa hiệp theo hắn.

Sắc mặt thủy chung bày ra tới tấp cuối cùng cũng lộ ra nụ cười rục rờ từ trước đến nay, được như ý nên cười: “Vậy thì tốt.”

Nhìn nụ cười chói mắt của hắn, Kiều Dĩ Hạm chỉ tự trách mình ngày hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, mới có thể bị hắn nắm mũi dẫn đi.

A! Rốt cuộc kiếp trước cô thiếu nợ hắn sao?

Khách sạn, gọi là khách sạn, để gọi tên một địa điểm, người bình thường cho là một nơi tốt cho nam nữ yêu đương vụng trộm, tiện lợi cho tình nhân làm việc.

Trang hoàng khó hiểu, đa dạng các loại hàng thực tế, còn có các băng tần đứng ở chỗ nào đó đang hoạt động, đây là điều duy nhất mà Kiều Dĩ Hạm nhận thức được.

Không nghĩ tới bình thường cô có thói quen nhảy nhót, vậy mà ngay lúc này ngay cả cô cũng không hề nghĩ tới sẽ trải nghiệm tình ái trên giường lớn trong khách sạn.

Được rồi! Khách sạn này có chút không giống...ít nhất...trang hoàng cũng không thô tục, trái lại xa hoa giống như tên gọi, ngoại trừ một cái ghế lạ lùng bên ngoài, cũng không có cái gì khác để cho cô lúng túng.

“Anh muốn tôi xin nghỉ chính là muốn dẫn tôi đến nơi này sao?” Sắc mặt cô không vui đứng trước mặt hắn chất vấn.

“Em cảm thấy không tốt sao?” Thuận lợi lừa gạt người thành công, Ưông Đông Nam không che giấu tâm tình vui vẻ của hắn, nụ cười thật to treo ở trên mặt, gương mặt không hề lo lắng.

Khách sạn này trước là sản nghiệp của một chủ sở hữu, thiết kế sa hoa và bầu không khí lãng mạn đều là điểm đặc biệt của mỗi một phòng, nếu không nhờ hắn dựa vào quan hệ muốn đặc quyền, bọn họ còn phải xếp hàng dài chờ vào!

Tốt? Tốt cái đầu anh! Cũng chỉ có hắn mới có thể cảm thấy tốt! Kiều Dĩ Hạm chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, tức giận nhìn hắn chăm chăm.

Hồng bét, càng cùng hắn dây dưa không rõ, cô nghĩ qua hai mươi mấy năm bồi dưỡng ra được sự bình tĩnh và thái độ đúng mực, tất cả lúc này đều tan rã với tốc độ chóng mặt.

“Nếu không còn chuyện gì để nói, tôi phải đi.”

“Chờ một chút, ai nói không có việc gì?” Hắn ngăn lại bước chân muốn rời đi của cô, giọng nói có chút thay đổi: “Em và người đàn ông kia rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chẳng qua chỉ là một đồng nghiệp mà thôi.” Cô nhàu mày nhìn cử động của hắn, không lưu ý lắm mà nói.

“Đồng nghiệp? Phải không? Anh cảm thấy hắn ta không chỉ là một đồng nghiệp.” Hắn nói, tuy rằng không nghe được đoạn trước, nhưng đoạn sau hắn lại nghe đủ.

Hắn nghe rất rõ ràng, cái tên chết tiệt đàn độn kia muốn nhúng chàm phụ nữ của hắn.

Uông Đông Nam tròn tròn mắt nhìn, các ngón tay vịn vẹo mà kêu lên rắc rắc, cái trán hơi lộ ra gân xanh, đầu óc liên tục suy tính nên làm thế nào để ngăn trở ong bướm tiếp cận cô.

Cái tên thô bạo này lại đang phát cái thần kinh gì vậy? Chẳng lẽ cùng hấn lên giường, cô ngay cả việc cười với người khác cũng không thể, “Tôi không muốn giải thích trọng tâm câu chuyện nhằm chán này.” Cô bỏ đi...

“Trong lòng em chột dạ đúng hay không? Bằng không tại sao không dám đối mặt với anh?” Khuôn mặt rục rờ lúc này tràn ngập tối tăm, Uông Đông Nam u ám hỏi.

Chết tiệt! Hấn từ khi nào mà vì một cô gái làm ra loại hành động không đáng này?

Cô cảm thấy chán ghét mà găng giọng: “Uông Đông Nam anh đã đủ chưa? Nếu như mỗi lần tôi cùng người khác nói chuyện anh đều như thế này, vậy có phải hay không tôi sau này đều chỉ có thể nói chuyện với người cùng phái?”

Trong lòng không nói ra miệng: Anh muốn điên cũng phải có giới hạn thôi.

“Không chỉ đơn thuần là đàn ông, hấn rõ ràng đối với em có ý đồ!” Vừa nghĩ tới ánh mắt của tên đàn ông kia, Uông Đông Nam hận không thể đem tròng mắt gãi mà moi ra.

“Không có, anh suy nghĩ nhiều quá!” Trên đời này không có mấy người đàn ông không có mắt như hấn!

“Anh nghĩ quá nhiều?” Hấn phản đối mà lên giọng, “Em dám nói gần ta tiếp cận em không có ý đồ gì, muốn hiểu biết thêm về em thôi sao?” Đề đã bị hấn nghe được một chữ cũng không sót, cô còn muốn thay tên đàn ông kia nguy hiểm sao?

Đúng là có... Nhưng muốn cô đem nghi ngờ trong lòng nói cho hấn biết sao? Kiều Di Hạm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Uông Đông Nam, có chút không xác định nghĩ.

“Em xem, bị anh nói trúng rồi, chột dạ có đúng hay không?”

“Không phải là... Tôi chỉ là đang suy nghĩ có nên nói một chút cái nhìn của tôi về anh ta, cảm giác có điểm không đúng lắm.” Ngửa đầu, cô tìm một vị trí thoải mái ở trong phòng ngồi xuống.

“Không bình thường? Có ý tứ gì?”

“Ý của tôi là, anh ta không phải thật tâm muốn tiếp cận tôi, nhưng chỉ là suy đoán thôi.” Bởi vì ghen mà đầu óc Uông Đông Nam mê muội cuối cùng cũng tỉnh tâm lại, bước tới bên người cô ngồi xổm xuống, mắt nhìn thẳng cô.

“Em nói là... Hấn có ý muốn tiếp cận em, thậm chí nghi ngờ hấn có thể có mục đích khác?”

Hấn sửa sang lại một chút suy đoán của cô.

“Ừ!” Tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt đoán người ta có ý đồ là không tốt lắm, hơn nữa người kia tự xưng là người ái mộ cô, nhưng ở thời khắc nhạy cảm này thực sự không trách cô nghĩ nhiều được.

“Tôi nghĩ có phải hay không là...” Thừa dịp hấn rơi vào trầm tư, cô đột nhiên lên tiếng, “Là bạn của anh?”

Nhất thời còn không có hiểu ra ý của cô, Uông Đông Nam nhắc lại lời của cô, “Bạn của anh? Em nói là... gián điệp thương nghiệp?”

“Ừ, tôi đoán như vậy.” Dù sao giấy thông hành nơi này rất cao, điều động người khác đến không quá đáng tin, nói không chừng vẫn còn một cái cọc khác đang che giấu.

Chẳng biết là nên bực hay nên cười, mà cô gái này vẫn coi hấn là gián điệp thương nghiệp? Lẽ nào trên mặt của hấn viết hai chữ “người xấu” sao? Cô như thế liền tin tưởng hấn nhất định là người xấu ư?

“Anh chỉ có thể nói suy nghĩ của em là mười phần sai.” Hấn lắc đầu cười nói:

“Nếu như hấn là đồng đảng của anh, anh có cần phải ghen không? Huống chi nếu hấn là gián điệp thương nghiệp, vậy mục đích hấn tìm em ở nơi này làm gì?”

Kiều Di Hạm nghiêng đầu suy nghĩ lời nói xấu xa của hấn, đúng là không phải không có lý, chỉ là Bạch Gia Siêu cho cô cảm giác đúng là lạ... đột nhiên, một tin tức nhanh chóng hiện lên trong đầu, Uông Đông Nam nghiêm túc hỏi: “Chờ một chút! Hấn tên là gì? Người bộ phận nào?”

“Tên... hình như là Bạch Gia Siêu.” Cô không khẳng định nói, sau đó đề phòng Uông Đông Nam nói: “Anh hỏi cái này để làm gì?” Chẳng lẽ muốn chạy đi đánh người ta sao? Con chuột nhắt! Bắt được rồi! Bạch Gia Siêu đúng không? Uông Đông Nam khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

“Anh nào có muốn làm cái gì?” Hấn về mặt vô tội, sau đó làm nũng ôm lấy cô không tha, “Anh cũng không thiếu thời gian nghỉ tết?”

Đúng vậy không sai... “Chờ một chút! Tại sao anh lại biết?” Cô đẩy mạnh hấn ra.

“Anh đương nhiên sẽ có biện pháp đi thăm dò.” Ông Đông Nam lộ ra điệu cười thần bí.

Đây nên nói là ngay cả ông trời cũng giúp đỡ kế hoạch của bọn họ sao? Vốn kế hoạch lần này của bọn họ là để phân biệt được mục tiêu mới nhất bởi vì tổng giám đốc công ty đều giấu giếm tình trạng đem những số liệu khác nhau giao cho lãnh đạo cấp cao, sau đó mỗi người đều nhìn vào bộ phận bên trong đã sàng lọc mà chọn ra người khả nghi, định dùng cách bắt baba mà bắt người.

Chỉ là hắn không muốn ẩn giấu trong công ty làm một gián điệp thiếu kiên nhẫn như thế, lập tức lại tìm bọn họ hành động dưới lãnh đạo cấp cao, nhưng chết tiệt hết lần này đến lần khác đều tìm tới phụ nữ của hắn.

Hắn vốn là muốn dùng khổ nhục kế để dụ dỗ cô thuận tiện loại trừ một giả thuyết, hiện tại càng phải làm như thế, hắn không có khả năng để cho nhược điểm của mình quang minh chính đại dưới ánh mặt trời để cho người ta uy hiếp: Mà phương pháp tốt nhất dụ rắn ra khỏi hang trước, chính là mang cô gái nhỏ không tin nhiệm hắn đi trước.

“Mặc kệ anh muốn làm cái gì, tôi cũng không muốn đi cùng anh.” Kiều Dĩ Hạm đẩy Ông Đông Nam ra, lạnh lùng bỏ đi.

“Đáng tiếc.” Ông Đông Nam tiếc rẻ thở dài, mắt lóe sáng, “Anh cho đề bài không phải để chọn đề, nếu cứng rắn chọn đề cũng là một mình chọn đề, hơn nữa anh tiếp nhận đáp án, chỉ có một loại.” Hoàn toàn là tác phong bất chấp đạo lý.

Tên lỗ mãng! Ngày hôm nay cô mới lấy được mục tiêu để bảo vệ công ty hả? Sao có thể để cho hắn nói gió là gió, nói mưa là mưa, kế hoạch của người điên mà đã quên trách nhiệm của chính mình?

“Không được...” Lời kháng cự còn chưa nói hết, cô đã bị chặn ngang ôm lấy ném về phía giường lớn mềm mại, “Cái tên thô bạo này!”

Kiều Dĩ Hạm muốn từ giường lớn mềm mại bò lên, đập vào mặt là một bóng đen khổng lồ đem cô một lần nữa áp trên giường.

Nét mặt Ông Đông Nam rất hưng phấn giống như một động vật to lớn nhìn thấy thịt, lắc mạnh cái đuôi.

“Anh muốn làm cái gì? Còn không mau đứng lên!” Cô nổi giận, thế nhưng đối mặt với tên vô lại vừa mang vẻ mặt vô tội như hắn, thanh âm nổi giận suy yếu khiến cô không thể tin được.

Hắn lộ ra điệu cười xấu xa vô lại: “Khó có khi được tới đây, không tận dụng một chút không phải là quá đáng tiếc sao? Hơn nữa coi như chúng ta nghỉ phép chuẩn bị bài...”

Ha ha, hắn cũng đã bắt đầu tưởng tượng lúc bọn họ đến một đảo không người nghỉ phép thì... Mỗi ngày đều có thể ôm cô ôm cô hôn hôn không nói, còn có thể như vậy như vậy...=((Kiều Dĩ Hạm hung hăng vịn cánh tay của Ông Đông Nam vừa nắm vừa đá mà thử giấy dựa, “Ai muốn theo anh nghỉ phép?”

Ông trời! Sau khi hiểu biết về tên này, thái độ chuẩn mực của cô giảm rất nhanh theo cấp số nhân.

“Đương nhiên là em” Bắt được công kích như con mèo nhỏ gãi ngứa của cô, Ông Đông Nam nhắm ngay cơ hội hôn trộm hai má cô thành công.

“Anh... Mau dừng tay!” Kiều Dĩ Hạm hoảng sợ hét lên, phát hiện quần áo trên người mình biến mất với tốc độ rất nhanh.

“Dừng tay? Em thích không cởi quần áo mà bắt đầu ân ái ái sao? Tuy rằng thị giác hơi kém một chút, nhưng nếu là yêu cầu của em, anh sẽ đều đồng ý...”

Kiều Dĩ Hạm đỏ mặt, xấu hổ nhắm mắt lại: “Câm miệng!”

Hắn sao có thể không thấy thẹn đem những lời hạ lưu như vậy nói ra miệng chứ?

“A! Như vậy liền xấu hổ?” Hắn ôm lấy nửa thân trên của cô đi về phía cửa sổ, khiến cho cô kinh hoàng, “Anh còn muốn xem suối nước nóng lộ thiên ở bên ngoài này, khẳng định so với chúng ta tự tìm địa phương ở bên ngoài để dã chiến phẩm chất tốt hơn nhiều.”

Cái tên lỗ mãng này đang nói cái chuyện ma quỷ gì vậy? Nói cái gì mà dã chiến? Sẽ không giống như trong đầu cô đang tưởng tượng chứ?

Không... Cô không muốn đâu!

Ai tới ngăn cái tên tinh trùng lên đến não này đi?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

CHƯƠNG 7

Hơi nóng dày đặc quần quanh những hòn đá xây suối nước nóng, phong cảnh ở dưới ánh mặt trời bên cạnh ao lịch sự tao nhã có một phong vị độc đáo, chỉ tiếc không có người thưởng thức.

“Đừng ân...” Kiều Di Hạm cắn môi, mắt nửa mở, hai cánh tay trần trụi tuyết trắng vô lực chống đỡ thân thể ngồi ở bên bờ suối nước nóng.

Uông Đông Nam kéo một bên bắp đùi trắng như tuyết của cô lên đặt ở trên vai, môi lưỡi ấm áp càn rỡ ở bắp đùi và nơi u mật riêng tư của cô liên tục liếm quanh vài vòng.

Đột nhiên ngừng đầu, mồ hôi ẩm ướt lấm tấm trên trán, khiến khuôn mặt cương nghị của Uông Đông Nam tăng thêm vài phần ngang ngược, hần cười khàn giọng hỏi: “Sao hôm nay lại kín đáo vậy, chịu đựng thống khổ sao?” Ngón tay hần khẽ vuốt qua vết cắn trên môi cô.

Tuy rằng bề ngoài thoát nhìn cứng nhắc nghiêm túc, thế nhưng nhớ tới mỗi lần hai người hoan ái là cô lại không có biện pháp khắc chế những âm thanh kiều mị đó, thế mà hần lại thúc giục.

Nửa trách mắng, nửa giận dữ đôi mắt trừng hần, nếu như có thể, Kiều Di Hạm tuyệt đối muốn cầm lấy dụng cụ tắm rửa hai bên bồn cây hương hần mà ném.

Hần đơn giản được tiện nghi mà còn khoe khoang, căn bản cũng không quan tâm cô cự tuyệt, cường ngạnh mang cô đến suối nước nóng lộ thiên chẳng biết là có cách âm tốt hay không, những chuyện khó xử này không nói, lại còn nghi ngờ hỏi cô chưa đủ ra sức sao?

Bị cặp mắt mang theo dụ hoặc kia nhìn, Uông Đông Nam cũng sôi trào tình dục không thể dừng lại.

“Tiểu Kiều bảo bối, thích anh dùng lưỡi để lấy lòng em sao? Hay là ngón tay?” Hần vừa nói vừa vờn ngón tay thon dài thăm dò vào nơi ẩm ướt của cô xuyên qua hoa kính, theo quy luật mà trêu đùa cô.

Cô không biết làm thế nào để đáp lại vấn đề xấu hổ này, nhin không được ngửa đầu rên rĩ, hoa huyết co rút rất nhanh, thật chặt bao vây lấy ngón tay hần.

“Đụng phải, đụng phải.” Cảm giác tê dại không ngừng từ dưới bụng lan tràn, mắt Kiều Di Hạm đầy sương mù nhìn lên, miệng khẽ nhếch, rên rĩ không mạch lạc.

“Ồ đây?” Uông Đông Nam trong mắt đầy tinh quang, càng thêm cố ý ấn ngón tay đụng chạm đến thịt non, “Tiểu Kiều bảo bối, nơi này của em hẳn cảm vậy sao?”

“Không được, nơi đó tê dại.” Cuồng loạn lắc đầu tránh né, đôi mắt lạnh lợi ngày thường của cô hiện tại hoen nước mắt, giọt lệ lớn chừng giọt nước đọng trên khóe mắt, làm cho cô có thêm mấy phần mềm mại đáng yêu.

Hần hơi nâng thân lên, cúi người hôn lên những giọt lệ ở khóe mắt cô, nhưng sau một khắc lại càng ác liệt hơn, tại nơi vừa bị mở rộng lúc nhanh lúc chậm khiêu khích ấn lên chỗ mẫn cảm đó, cô xoay mình mở to đôi mắt, môi đỏ mọng bật ra tiếng rên rĩ cao vút, lại bị hần dùng môi ngăn chặn.

Khẽ liếm lên đôi môi sưng đỏ của cô, Uông Đông Nam vẫn một đường đi thẳng xuống đến nụ hoa phấn hồng đứng thẳng lên, đối khát mà vờn đầu lưỡi liếm qua liếm lại.

Động tác này không khác nào xé đứt một tia lí trí cuối cùng của cô, khoái cảm to lớn xông lên, khiến cho toàn thân cô run rẩy, không có biện pháp khắc chế mà hô lớn.

Lúc này, cái gì lí trí và xấu hổ, cô đều đã không còn bận tâm.

Cô bây giờ chỉ có thể nghĩ làm sao giẫy dựa eo nhỏ nhấn đón ý hùa theo động tác của hần, nghĩ làm sao thờ dốc rên rĩ giải phóng khoái cảm trong cơ thể.

Cô không dám nhìn vào mắt hần, sợ thấy trong mắt hần hình ảnh một cô gái dám dâng phóng túng, chẳng cảm thấy thẹn mà còn thêm đòi hỏi hần càng thêm điên cuồng yêu thương.

Cô sao có thể như thế mà nhiệt liệt đáp lại mỗi một khiêu khích của hần?

Rõ ràng là bọn họ vẫn chưa tìm cách xác định tình cảm của cả hai là như thế nào, nhưng thân thể từ lâu đã phản bội cô, cảm thấy vui thích khi ở dưới thân hần.

Gò má trượt xuống một giọt nước mắt trong suốt, cô lại không phân biệt được là lệ vì kẻ khác mà chảy xuống, hay bởi vì tất cả đang giẫy dựa trong lòng.

Thì ra trong lòng vẫn giẫy dựa như vậy, thậm chí tràn đầy nghi hoặc, cô thậm chí vẫn thấm thiết khát vọng hần nhào vào khoảng trống rỗng trong cô, khát vọng hần không ngừng ở bên tai cô ní non những lời nói bá đạo, một lần lại một lần muốn cứng rắn của hần tràn ngập cô.

Đôi tay cô vòng qua ôm cổ hắn, đôi môi non mềm khi hắn bắt ngờ nhìn chăm chú mà nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hắn, cùng lưỡi của hắn nhiệt liệt quấn quýt.

Cái gì cũng không cần nghĩ nữa, bởi vì... giờ phút này cô chỉ có duy nhất một ý niệm – cô muốn hắn yêu cô.

“Sao lại trở nên nhiệt tình như lửa vậy, tiểu Kiều?” Hắn hơi lùi về sau, Ưông Đông Nam có chút nghi ngờ nhìn Kiều Dĩ Hạm quyến rũ nằm úp sấp lên bồn nước.

“Anh không thích?” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Kiều Dĩ Hạm thêm vài phần kiều mị, quyến rũ khiến hắn không dám tin.

Hắn bị thay đổi bất thành linh của cô làm kinh ngạc, lập tức lộ ra một nụ cười, đem cô nhu nhược vô lực tùy ý loay hoay thành tư thế mình thích để thưởng thức.

Tuy rằng không biết tại sao cô lại thay đổi không còn bộ dáng phản kháng như trước, nhưng với hắn mà nói tuyệt đối vui vẻ chấp nhận.

Dù sao không có bất kì người đàn ông nào lại không thích người phụ nữ mà mình yêu thích ngoan ngoãn nghe theo mặc cho mình điều khiển, mà cô đột nhiên lại thuận theo cũng để cho hắn thỏa mãn được chủ nghĩa đàn ông.

“Không, anh rất thích.” Hắn cúi đầu cười ra tiếng, cánh tay khỏe mạnh ôm cô vào trong suối nước nóng, để cho cô xoay lại ngồi ở trước người hắn.

Hơi ấm của nước quần quanh hai người, hắn cùng với cô thân thể trần trụi sát vào nhau, tiếng tim đập dồn dập cùng tiếng thở dốc ồ ồ đây đó đều không thể phân biệt được là của ai.

“Anh...”

“Em...”

Hai người đồng thời lên tiếng cũng đồng thời hai mắt nhìn đối phương, bầu không khí nhuộm tình dục cuốn lấy họ, khiến không khí có loại cảm giác cấp bách.

“Khó có khi bảo bối của anh chủ động như thế, để em nói trước đi.” Ưông Đông Nam ngăn chặn dục vọng đau đớn, cố làm ra vẻ tiêu sái mở miệng.

Cô ghé vào tai hắn nói, hài lòng nhìn cả người hắn chấn động, toàn thân cơ thể căng thẳng, cứng nhắc giống như cục sắt: “Tôi là muốn nói...”

“Nói cái gì?” Hắn cắn răng gấp rút hỏi, chết tiệt! Kĩ xảo một nhóc này cô học ở đâu vậy? Khiến dục vọng của hắn thiếu chút nữa vỡ tung...

“Tôi nghĩ tôi muốn...”

Còn muốn nghĩ? Hắn cũng đã điên rồi!

“Vậy em từ từ suy nghĩ đi!” Chợt nâng mông cô lên, Ưông Đông Nam đem dục vọng để ngay hoa tâm, sau đó nặng nề mà buông cô ra, khiến cứng rắn của hắn trong nháy mắt toàn bộ nhập vào trong hoa kính nóng bỏng.

Bất thành linh khoái cảm dạt dào ập đến khiến cho cô trong nháy mắt không còn cách nào mà khắc chế tiếng rên rỉ, hắn ôm chặt hông cô liên tục vận vẹo lên xuống, ngồi xếp bằng ở trong suối nước nóng, càng thêm vô lại đưa dục vọng của mình đâm thật sâu vào trong cơ thể cô.

“A! Bảo bối, anh phục vụ em như vậy đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng...” Cô nhắm nghiền mắt trả lời, hai tay ôm chặt hắn, thân thể dính sát vào gần hắn.

“Ngoại trừ thỏa mãn, còn có gì nữa không?” Hắn liếm tai cô, ở bên tai cô hỏi: “Anh muốn em nói ra...”

“Thật lớn, thật sâu...” Cô lắc đầu rên rỉ mang theo tiếng khóc.

Động tác hai người kịch liệt khiến bọt nước bám vào trong ao vắng khắp nơi, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nước, tiếng rên rỉ và âm thanh thờ gấp rên rỉ của nhau dung hòa làm một, phảng phất như một băng hòa âm.

Tình dục nóng cháy thiêu đốt Ưông Đông Nam, con ngươi đen láy nháy mắt cũng không nháy nhìn cô đang ở trên người hắn lộ ra vẻ mị hoặc, nhũ hoa tuyết trắng liên tục chóp lên giống như câu dẫn hắn hái chúng xuống.

Đúng vậy! Đây là hắn muốn cô!

Tuy rằng bình thường thân nhiên lạnh lùng như là không để hắn vào trong mắt, nhưng khi thân thể hai người kết hợp phù hợp tuyệt đối khiến cô không thể phủ nhận.

Hướng chi.....Cô tuy rằng ngoài miệng không thừa nhận nhưng tất cả cảm giác của hắn với cô hẳn là cô cũng có cảm giác như vậy với hắn, nếu không cô làm sao có thể nghi ngờ hắn là gián điệp thương nghiệp, còn không phản kháng để cho hắn muốn làm gì thì làm.

“Bảo bối, một mình em nhanh như vậy, không thể được!” Hấn còn chưa thỏa mãn mà!

“Đừng ngừng... cho em...” Thân thể của cô liên tục dấy đưa cùng hấn, thử trải nghiệm tình dục của hấn.

“Được rồi, trước tiên thỏa mãn em đã!” Ôi! Ai bảo hấn đối với cô gái này không có cách nào chứ, cho nên tình nguyện hết sức phục vụ cô, cũng không muốn để cho cô khổ sở mà!

Nắm chặt hông tuyết trắng để cho cô chống đỡ lên trên vách bồn, Uông Đông Nam thay đổi tư thế ngồi biến thành quỳ, bắt đầu kịch liệt rút ra.

Cô nhịn không được động tác điên cuồng của hấn mà thốt lên tiếng nức, vách tường co rút rất nhanh, rất nhanh thân thể cô run rẩy đạt tới cao trào.

Rút ra dục vọng vẫn như cũ cứng rắn thẳng tắp, Uông Đông Nam gợn gợn từ dưới nước nhảy lên, ngồi bên cạnh suối, nhẹ nhàng ôm lấy cô cả người đầy mồ hôi và vài sợi tóc dính vào trên gương mặt, khiến cô càng thêm xinh đẹp thẹn thùng.

Kiều Di Hạm nằm ở trên bờ suối, ngực bởi vì vận động kịch liệt mà phập phồng, hô hấp không kịp mà khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, thoạt nhìn không gì sánh được, ướt át mê người.

Hấn than nhẹ, không kịp quan tâm đến việc cô có kịp lấy lại sức hay chưa, kéo thân thể của cô qua đặt ở dưới thân, giống như là bàn ủi vậy dục vọng trong nháy mắt đưa vào trong miệng cô.

“A! Bảo bối, em thật là quá tuyệt vời!” Hấn thỏa mãn mà thờ dài, lập tức đóng đưa hạ thân ở trong miệng cô.

Cô vẫn còn bị hãm ở trong cao trào vừa rồi không có cách nào hoàn hồn, đôi mắt mê ly vô ý thức ngẩng đầu nhìn nét mặt thỏa mãn của hấn, hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng theo động tác của hấn mà phun ra nuốt vào dục vọng của hấn.

Theo động hấn càng lúc càng lớn, vật to lớn chìa vào cổ họng khiến cô càng ngày càng khó chịu, cô nhịn không được dùng đầu lưỡi muốn hấn đi ra ngoài, nhưng không biết như thế, càng làm cho động tác liếm chọc hấn như muốn phát cuồng.

Ôm chặt đầu của cô tốc độ phun ra nuốt vào nhanh hơn, thân thể Uông Đông Nam căng thẳng, ở mấy cái đâm nặng nề cuối cùng rút ra, tinh hoa bạch trọc phun ra trong miệng cô.

☆☆☆

Đến khi hai người thở hắt ra cuối cùng cũng hồi phục bình tĩnh, Uông Đông Nam cầm một chiếc khăn lông lớn để ở bể tắm, đem Kiêu Di Hạm ở trong nước gội kỹ, ôm đến bên giường, lại rót một cốc nước để bên miệng cô dứt cô từng ngụm từng ngụm uống xong, cuối cùng lại vắt một chiếc khăn mặt lau mồ hôi trên gương mặt và thân thể cô.

Nếu như những cô nàng trước biết hấn phục vụ một cô gái này đến nơi đến chốn như vậy, nhất định toàn bộ đều không dám tin, hô to không công bằng.

Bởi vì hấn mặc dù phóng túng, nhưng chưa từng thể hiện quá quan tâm, trước hết để cho cô gái đó cao trào rồi mới để ý đến mình, càng không cần phải nói sau khi trải qua giường chiếu còn nghĩ hầu hạ cô chu đáo như vậy.

Khi hấn bận rộn, Kiêu Di Hạm vốn đã mệt mỏi nhắm mắt thì lại yếu ớt tỉnh, nhìn hấn chỉ mặc một chiếc quần dài đi lại trong phòng, thu dọn quần áo của cô vừa rơi là tả vạ đồ dùng hàng ngày, nhịn không được mà có một chút cảm giác ngọt ngào.

Cái tên đàn ông thô lỗ này, thỉnh thoảng lộ ra ôn nhu săn sóc làm cho cô rất cảm động.

“Tỉnh?” Cầm trên tay quần áo đi tới tủ đầu giường, Uông Đông Nam cười đi về hướng cô.

“Ừ...” Kiêu Di Hạm đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, không dám đối mặt với nửa người trên tinh trắng của hấn.

Ông trời! Cô là vừa bị quỳ nhập vào người sao?

Không chỉ kêu dâm dăng, chủ động yêu cầu, thậm chí cuối cùng cô còn... Nghĩ tới những hình ảnh xấu hổ không lâu trước đó, khiến cho gò má cô nóng lên, không dám nhìn thẳng vào hấn.

“Em...”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt đứt lời Uông Đông Nam, hấn khẽ nguyên rửa, chuyển hướng, tìm kiếm vài cái, sau đó không vui ấn phím nhận máy.

Chết tiệt! Tốt nhất thật sự là có chuyện quan trọng, nếu không hấn tuyệt đối không tha cho cái tên gọi điện thoại phá hoại này! Uông Đông Nam âm ngoan nghĩ.

“Này! Lão đại, anh đang ở đâu vậy? Cấp trên nói là anh đem một chủ nhiệm của người ta mang đi không trở về, làm cho công ty lời đồn đại nổi lên bốn phía đó!” Lam Kỳ lắc nhai oán trách, một chút cũng không chú ý người ở đầu giây bên kia đang tức giận bốc cháy hừng hực.

Lam Kỳ chết tiệt! Gấp gáp gọi tới lại chỉ vì loại chuyện đơn giản không đáng nói tới này sao? Hấn chán sống rồi sao?

Uông Đông Nam cười lạnh hai tiếng: “Lam Kỳ, nhiệm vụ tới của cậu muốn đi đến đâu? Iraq vẫn còn hơi ít buồn tẻ sao? Tôi bất cứ lúc nào cũng có thể đề cử cậu.” Còn tặng kèm thêm một vé máy bay để khỏi trở về khiến hắn bực dọc.

Lúc này Lam Kỳ cũng nghe được người nào đó không thể đè nén tức giận, vội vã cười: “Lão đại... Điện thoại này không phải là tôi muốn gọi, đều là Lam Kỳ Dung ép tôi, tôi cũng không muốn vậy.” Lúc này tình huống khẩn cấp, huynh đệ mình cũng có thể bán đứng, không có biện pháp ah, ai bảo uy quyền bức người!

“Loại chuyện nhỏ này không cần gọi điện thoại riêng nói cho tôi biết, hiểu không?” Uông Đông Nam nghiêng răng nghiêng lợi buông lời cảnh cáo, đề xuống phím kết thúc trò chuyện rồi tiện tay ném lên mặt đất.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Dừng khấn trái giường rộng lớn quần quanh thân thể, Kiều Dĩ Hạm không hiểu nhìn Uông Đông Nam nổi giận đùng đùng.

Đây là lần đầu tiên cô thấy trên mặt hắn xuất hiện loại biểu tình dọa người như vậy, nhất là đáy mắt xẹt qua âm ngoan, khiến cô có chút sợ hãi.

“Không có việc gì.” Hai người nhàn rỗi không có chuyện gì làm gọi điện thoại đến phá đám! Uông Đông Nam hừ lạnh một tiếng.

“Thật vậy chẳng?” Kiều Dĩ Hạm đi tới tủ đầu giường để quần áo và đồ dùng, vừa mới thò tay tìm quần áo của mình, lập tức đã bị một lực đạo phía sau kéo đi, ngã vào một lồng ngực ấm áp.

“Em muốn làm cái gì?” Uông Đông Nam tức giận hỏi.

Mới có chút khí lực lại muốn chạy? Lẽ nào cô thực sự không muốn ở lại bên cạnh hắn.

Kiều Dĩ Hạm liếc mắt nhìn Uông Đông Nam, tức giận nói: “Về nhà! Nếu không còn có thể đi đâu?”

“Anh không cho phép.” Hắn bá đạo lại trẻ con ôm thật chặt cô không tha, không cho cô rời khỏi hắn.

Ai biết được cô có hay không giống như trước đó, vừa mới rời khỏi tầm mắt hắn lại bắt đầu trốn hắn? Hơn nữa hiện tại đang trong thời kì thu lưới, không phải là thời điểm thích hợp để hắn có thể quan tâm cô nhiều hơn.

“Anh dựa vào cái gì mà không cho phép?” Vừa mới muốn nói chuyện thân mật với hắn thì cái tính tình thô lỗ này lại chạy ra ngoài, ôi! Kiều Dĩ Hạm nhìn không được ở trong lòng thờ dài.

“Bằng việc anh là người đàn ông của em” Uông Đông Nam đắc ý nói.

“Tôi còn chưa có thừa nhận.” Cô khề nói buồn phiền phản kháng, làm cho mặt hắn thoáng chốc tối sầm lại, cầm lấy bả vai cô đột nhiên lay động.

“Em đều đã cùng anh lăn qua lộn lại, anh không phải người đàn ông của em thì là cái gì? Lẽ nào em không muốn chịu trách nhiệm với anh sao?” (đây là lí do sao hả trời???????)

Đôi mi thanh tú coi thường, Kiều Dĩ Hạm chẳng nói đúng sai nhìn hắn, “Hiện tại là thời đại nào rồi, có người quy định làm cái gì thì nhất định phải phụ trách sao?” Hơn nữa hắn cũng thật buồn cười, cô còn chưa hô lớn muốn hắn phụ trách, sao lại biến thành cô sẽ phụ trách hắn vậy?

Ai! Bất quá nói ra những lời này, xem ra cô thật sự bị thân thể hắn quyến rũ rồi!

“Người khác anh mặc kệ, thế nhưng em – Kiều Dĩ Hạm đều đã đem anh ăn sạch, nghĩ muốn phủi mông một cái không chịu trách nhiệm rồi đi, tuyệt đối không thể nào!” Hắn như cô vợ nhỏ chỉ trích cô vậy, đáng tiếc vóc người cao to đã phá vỡ toàn bộ hình ảnh. *ai bị ăn đây???

Cái này...coi như là khổ nhục kế trá hình đi? Mặc dù có chút chẳng ra gì.

“Được rồi! Bằng không anh nói xem, anh muốn tôi làm gì mới coi như là chịu trách nhiệm?” Cô lí trí mà nói ra suy nghĩ của mình, “Lẽ nào hôm nay tôi không đi coi như là phụ trách sao?”

“Dĩ nhiên không phải, anh muốn em gả cho anh.” Lời này vừa nói ra, không chỉ là Kiều Dĩ Hạm, ngay cả chính Uông Đông Nam cũng giật mình.

Hắn thích cô – không sai, thậm chí bởi vì cô mà hắn nao núng nhớ nhung mấy ngày qua, chỉ là...kết hôn? Cái suy nghĩ này rốt cuộc từ đâu xuất hiện, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Dù sao hắn tuy rằng không phải kẻ phong lưu, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến vì một thân cây mà bỏ qua cả một cánh rừng!

Nhưng nghĩ đến có thể dùng một chiếc nhẫn đưa cho cô gái mà hắn yêu rồi khóa chặt cô ở bên cạnh, để hắn mỗi khi rời giường đầu tiên đều có thể nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của cô khi ngủ...Kết hôn tựa hồ cũng không phải là không thể chịu được.

“Gả cho anh? Tại sao?” Quá mức kinh ngạc khiến cho Kiều Dĩ Hạm thốt ra nghi vấn trong lòng.

Nghi vấn đơn thuần lại làm cho Uông Đông Nam cảm thấy không vui, tại sao cái gì? Gả cho hắn có gì không tốt sao?

“Nào có tại sao? Gã cho anh có chỗ nào không tốt? Chúng ta cũng đã lên giường, em không ghét anh, anh cũng không ghét em, như vậy không phải nên kết hôn sao?”

Cho nên hẳn nói kết hôn chỉ vì hai bên không ghét nhau là được sao? Kiều Dĩ Hạm trong bụng cãi lại, gương mặt không cho là đúng.

“Thứ nhất, phụ nữ lên giường với anh tôi tin tôi không phải là người đầu tiên, cho nên phù hợp điều kiện này ít nhất có hơn một người, thứ hai: sao anh biết tôi không ghét anh?”

Kiều Dĩ Hạm phân tích rõ ràng nói.

Nghe xong phân tích của cô, Ưông Đông Nam giống như sư tử bị chọc vậy, cả người kinh ngạc, trên khuôn mặt cương nghị xuất hiện những đường cong buộc chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em ghét anh? Em hẳn là không quên vừa nãy còn nằm trong ngực anh rên rĩ thỏ gáp chứ?”

Cô gái đáng đánh này dám nói ghét hẳn?

“Anh...” Bị hắn trực tiếp đáp lại chặn miệng, Kiều Dĩ Hạm lập tức quay về lạnh lùng, “Chỉ có mình tôi thôi sao? Anh không phải cũng vừa thỏa mãn sao?”

Lại nói vừa rồi hẳn thể hiện khí chất và hình tượng cũng không là gì cả, cô cũng không cần ủy khuất để mình chịu thiệt.

“Em....” Cô gái đáng chết! Vậy mà dễ dàng khơi mào lửa giận không dễ dàng lộ ra ngoài của hắn?

Dù sao hắn cũng không phải là tiểu tử mới lớn ngây ngô, một chút khiêu khích này hẳn vẫn có thể khắc chế, hơn nữa trong đầu vừa lóe lên một ý tưởng, khiến hắn không nhìn được lộ ra điệu cười vô lại.

“Anh cười cái gì?” Kiều Dĩ Hạm lùi lại, nhìn không được mà rung mình một cái.

Hắn đột nhiên cười quỷ quyệt, nhất định là có quỷ!

“Không có gì.” Chẳng qua hắn tính toán chuẩn bị sẵn sàng, trước tiên phải giữ bí mật đã.

“Được rồi, hôm nay em đã xin nghỉ, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ đưa em về nhà”

Câu trả lời này không có gì là không ôn, nhưng hắn đột nhiên thay đổi thái độ 180 độ, thực sự khiến Kiều Dĩ Hạm không thể không nghi ngờ.

“Tôi nghỉ hiện tại có lẽ....”

“Lẽ nào anh không đáng tin thế sao?” Ưông Đông Nam thu lại nụ cười vô lại, lộ ra biểu tình đáng thương.

Giống như là động vật khổng lồ tranh thủ ánh mắt thông cảm, khiến Kiều Dĩ Hạm chỉ có thể khe khẽ thở dài, ngoan ngoãn lên giường dưới tầm mắt đặc ý của hắn, dự định nghỉ ngơi một chút, dù sao cô cũng có chút mệt mỏi.

Chỉ là....Hy vọng quyết định của cô là không có sai!

Quả nhiên! Đối với một gián điệp thương nghiệp, cô rất không nên tin tưởng hắn nói bất cứ chuyện ma quỷ gì!

Nhìn xung quanh, cô tỉnh dậy thì phát giác mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ?

Một căn nhà rộng lớn, giường lớn mềm mại, còn có đầy đủ mọi thiết bị, thậm chí còn có thêm hai người chường mắt luân phiên giữ cửa.

Cô muốn bước thử một bước ra cửa, một trong hai người giữ cửa liền nhanh chóng đi tới giữ chặt cô, để cho cô không có cách nào bước ra cửa nửa bước.

“Hi hi! Kiều tiểu thư, lão đại chúng tôi nói mấy ngày nay trước tiên cô ở trong phòng anh ấy nghỉ ngơi thật tốt, cô cũng không cần tìm chúng tôi phiền toái, muốn xem tivi, xem phim hoặc vui chơi giải trí cái gì đều có thể, tạm thời quên hẳn chuyện công việc, thế nào?” Lam Kỳ nịnh nọt lấy lòng, chỉ sợ khả năng sau này cô sẽ trở thành chị dâu của bọn họ.

Lam Kỳ Dung thì chưa nói cái gì, chỉ là lạnh lùng đứng ở cửa, ánh mắt lạnh im nhìn chăm chăm Kiều Dĩ Hạm, không để cho cô lùi lại.

Kiều Dĩ Hạm chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi, đồng thời lần thứ hai lên án bản thân tại sao lại tin tưởng lời nói của tên đàn ông kia chứ?

“Các anh biết như vậy là làm ảnh hưởng đến tự do cá nhân của tôi không? Tôi có thể kiện các anh!” Bao gồm cả tên thô lỗ biến mất từ ngày đó nữa!

Lam Kỳ nghe lọt tai nhìn không được cười ha ha, tay ra sức đánh vào lưng huynh đệ mình, “Cậu có nghe thấy không? Cô ấy nói muốn kiện chúng ta! Thực sự buồn cười quá!”

Nếu bọn họ dễ dàng bị kiện như vậy, vậy bọn họ đã sớm không cần lẫn lộn!

Lam Kỳ Dung trên mặt bình thần không gợn sóng, chỉ có khóe miệng lộ ra nụ cười nhỏ vui vẻ.

Kiều Dĩ Hạm cũng thông minh biết tự mình nói chuyện tiểu lâm rồi, những người đàn ông này nếu như biết sợ, còn dám trắng trợn như vậy sao?

Huống chi không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì mà lấy danh nghĩa cô đi công tác khi cô không có ở công ty, lần này lại càng không có ai đến tìm cô.

“Nói chung tôi muốn nói với anh ta, anh ta không được phép nhốt tôi ở chỗ này.” Cô đề ý tranh thủ.

Nói chuyện? Anh em họ Lam nhìn nhau, mặt có điểm nghi hoặc.

Muốn nói chuyện sao? Lão đại biết dùng phương thức văn minh nói chuyện sao? Muốn tìm người đến không phải là vấn đề, vấn đề là từ trước đến nay lão đại luôn dùng “Năm đầm” để nói chuyện, chị dâu không biết chuyện này sao? Hay là chị dâu tương lai này của bọn hắn thật ra là giấu tài, có thể cùng đại ca đánh võ?

Ai! Bất kể cô là tiểu bạch thủ hay là thật không hiểu tính cách của lão đại, thì nói chung ở đây cũng không cho phép ra vào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

CHƯƠNG 8

“Cô ấy sao rồi?” Ông Đông Nam vừa ngậm dây điện kéo, dùng kim kẹp chặt, cầm mấy cái dây xanh, đỏ, tím, vàng ở trong phòng tổng giám đốc bận rộn, một bên dùng điện thoại hỏi.

Đã mấy ngày không thấy cô gái nhỏ kia rồi, không biết hiện tại rốt cuộc cô ra sao nữa?

Ai! Cái thời gian hán đường đường là một đại nam nhân cũng hiểu được cái gì gọi là thương xuân thu buồn?

Mới mấy ngày không gặp, hắn đã có điểm không đúng, thậm chí sau đó mới phát hiện cái này gọi là “Nhớ nhưng...”

Tốt xấu gì hắn cũng đọc vài quyển sách, tuy rằng chỉ đọc đến chap tối để giảm bớt lượng công việc mà thôi, thế nhưng người xưa nói rằng: “Cuộc đời không có tương tư, mới có thể tương tư, liền tương tư” hắn cũng hiểu được, chỉ là chưa từng nghĩ tới nó lại xảy ra trên người mình.

Đầu điện thoại bên kia, Lam Kỳ cười khò pha trò nói: “Tốt! Tốt! Mỗi ngày ăn no ngủ tốt, tụi em quả thực coi cô ấy như tổ tiên vậy.” Ngoại trừ kháng nghị nhỏ nhất, tất cả đều mạnh khỏe.

Nhưng mà Ông Đông Nam hiểu rõ người phụ nữ của mình, sao có thể tin tưởng Lam Kỳ nói chuyện hoang đường như thế chứ? Ăn no ngủ tốt, tuyệt đối không giống như Kiều Dĩ Hạm lúc làm việc và nghỉ ngơi.

Theo dự đoán của hắn, cô dù không có cái lộn, tất nhiên cũng sẽ có một chút phản kháng nho nhỏ, dù sao cô cũng là khi ngủ bị hắn len lén đưa đến trung tâm của bọn họ, hơn nữa còn tự ý giúp cô xin nghỉ, không có phản ứng gì mới là kì lạ nha!

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin chuyện nhảm nhí cậu nói sao? Thành thật sẽ được khoan hồng... Chống lại sẽ bị nghiêm trị... Cậu nói cậu muốn chọn cái nào?”

Cẩn thận kéo đoạn dây điện trong tay, Ông Đông Nam buông tất cả dụng cụ, cuối cùng có thể nói chuyện.

“Hi... Tất nhiên là thành thật sẽ được khoan hồng.” Về mặt Lam Kỳ đau khổ chọn một góc tường, sau đó bắt đầu trắng trợn oán giận: “Lão đại, chị dâu mỗi ngày đều ồn ào, nói muốn cùng anh “nói chuyện”, mỗi ngày đều đi theo chúng tôi mất lớn mất nhỏ trừng gây áp lực tâm lý, Lam Kỳ Dung vốn là một người lạnh lùng không có cảm giác, nhưng mỗi ngày bị đối xử như vậy, còn phải duy trì yên tĩnh không tiếng động ở mức tối cao, tôi sắp điên rồi!”

“Chị dâu?” Ông Đông Nam không quá chú tâm nghe oán trách của hắn, trái lại đối với câu xưng hô này lại cảm thấy rất hứng thú, “Các cậu gọi cô ấy là chị dâu?”

Hắn thì không sao cả, dù sao chỉ biết cô là người phụ nữ của hắn, thế nhưng Kiều Dĩ Hạm không có kháng nghị chứ?

“A? Chẳng lẽ không được gọi như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là không phải, là tự các cậu muốn gọi cô ấy là chị dâu!” Ông Đông Nam nói xong, lập tức không xác định hỏi lại: “Chỉ là... Cô ấy chưa từng kháng nghị sao?”

Lam Kỳ nhủ mảy suy nghĩ một chút, “Ngay từ đầu tại em có đổi gọi là Kiều tiểu thư rồi! Chẳng qua hình như chị dâu không có phản đối tại em gọi cô ấy là chị dâu, nên tại em liền gọi là chị dâu.”

Nghe xong lời nói này, miệng hắn từ lâu đã há to cười thỏa mãn, chỉ kém huyết sáo biểu đạt hưng phấn của hắn mà thôi.

Không nghĩ tới bọn họ gọi cô là chị dâu mà cô lại không có phản đối? Có phải nói lên rằng cô đối với hắn là có ý tứ hay không?

“Cô ấy không có ý kiến là tốt rồi.” Ưông Đông Nam chú ý liếc mắt nhìn camera mini bên cạnh, chợt phát hiện một thân ảnh lén lút xuất hiện ở trên camera, hắn tập trung mắt chú ý, ngực nhin không được thăm mẳg: Tên khốn kiếp này sao lại thiếu kiên nhẫn thế chứ? Hắn vừa mới cài máy quay lên còn chưa kịp lách người, gã ta đã xuất hiện.

“Chờ một chút nói chuyện tiếp, con ba ba chân ngắn kia vào hử.” Hắn ngắn gọn nói, đang muốn cúp điện thoại lại phát hiện một thân ảnh khác xuất hiện trên camera.

Mà người kia rất không nên và không thể nào xuất hiện ở nơi này – tiểu Kiều bảo bối của hắn.

Hai người đáng chết dần dần chỉ có trông coi một cô gái nhu nhược, như vậy mà cũng để cô trốn thoát được là sao?

Thậm chí vừa rồi nói chuyện cũng không có báo cáo với hắn chuyện này!

Nhìn trong camera hai bóng người một trước một sau phân biệt đi vào thang máy, Ưông Đông Nam nhin không được khê nguyên rủa một tiếng.

Chết tiệt! Hiện tại hắn đi với tốc độ nhanh nhất ra ngoài để chặn cô gái nhỏ kia lại, cũng không có biện pháp lướt qua tên ba ba chân ngắn kia mà trực tiếp bắt cô gái không biết sống chết này lại! Hiện tại hắn chỉ có thể khẩn cầu mục đích của bọn họ không giống nhau... bằng không trực tiếp đưng mặt tuyệt đối là khó tránh khỏi.

Thân thể cao to của Ưông Đông Nam ẩn nấp trong phòng làm việc, nín thở tập trung suy nghĩ chờ mỗi nhử đến cửa đã được bố trí.

Cửa thang máy “Đình” một tiếng, trò hay đã bắt đầu.

Cầm hồ sơ trong tay, Bạch Gia Siêu sau khi bước ra khỏi thang máy liền đi đến phòng làm việc duy nhất trên tầng, kỳ quái là bình thường có ít nhất thư ký hoặc trợ lý đặc biệt ở lại phòng làm việc, nhưng lúc này lại không có một bóng người.

Nhưng hắn không thay đổi nụ cười tự tin và bước chân vẫn như cũ dậm dậm bước đi về phía trước, đến nỗi chưa từng chú ý đến máy chụp ảnh treo trên tầng đã chụp được khuôn mặt của hắn.

Hắn đã sớm an bài xong, tại đây một chút cũng không sợ, tổng giám đốc bởi vì mới bán được dự án mà không có mặt ở công ty, đương nhiên trợ lý đặc biệt cũng có lúc phải đi xã giao, mà thư ký là bởi vì vừa rồi hắn giả điện thoại gọi tới nói có người cảm lộn tài liệu đến phòng photocopy, ngay cả camera ghi hình cũng bị hắn sửa lại, ngay tại lúc này chỉ có duy nhất một hình ảnh lập đi lập lại trong đó.

Nếu không phải gần đây cấp lãnh đạo công ty có nhiều động tác liên tiếp thì hắn cũng không phải dùng những thủ đoạn dồn dập như thế để hoàn thành công tác cuối cùng.

Trước đây vốn muốn từ nữ quản lý duy nhất, cũng chính là người hắn đã tính toán tốt để hạ thủ – Kiều Dĩ Hạm để thăm dò một chút nội tình, không nghĩ đến cô lại bị điều đến nơi khác công tác, thế nên hắn không thể làm gì khác hơn là đi thăm dò những nghe mấy người quản lý khác để nghe ngóng những tin tức cần thiết.

Bọn họ muốn bày kế để khiến hắn rút lui? Hừ! Hắn cũng không phải ngu ngốc, sao chỉ nghe tin tức từ một phía liền vội vàng vàng mà bỏ đi chứ?

Cuối cùng hắn ngoài ý muốn biết được định mức đầu thầu có lẽ được bảo quản trong máy tính tại phòng làm việc của tổng giám đốc, vì tránh để đêm dài lắm mộng và rước lấy nghi ngờ, cho nên hắn phải sớm ra tay.

Bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc, hắn buông văn kiện nguy trang xuống, mở máy vi tính để bàn, lưu loát tìm ra mấy tập tin được ẩn giấu, rất nhanh lưu lại thứ mình muốn, lấy đĩa mang theo bên người ra để chuẩn bị phục chế tư liệu.

“Có ai ở đây không? Tôi vào được....” Đột nhiên một giọng nữ truyền đến, không chỉ Bạch Gia Siêu đang phục chế lại tư liệu vô cùng giật mình, Ưông Đông Nam đang núp trong bóng tối khẽ rủa thấp một tiếng, chỉ là khéo léo để không bị phát hiện.

“A? Bạch... Bạch tiên sinh?” Suy nghĩ một lúc cũng không nhớ nổi tên, Kiều Dĩ Hạm chỉ có thể dùng họ gọi tắt, “Tổng giám đốc không có ở đây sao?”

Bạch Gia Siêu cực kì lúng túng rời khỏi bàn công tác, thân thể che lấp đi hồ sơ đang phục chế, “Ách...Hình như không có ở đây, tôi cũng vừa mới vào, vừa đợi một lúc.”

Kiều Dĩ Hạm vốn không nghi ngờ hắn, nhưng lại thấy trong máy vi tính có thứ gì đó đáng ngờ, nhin không được sinh lòng hoài nghi.

“Đúng vậy sao? Tôi ở đây chờ tổng giám đốc, có lẽ thư ký tổng giám đốc sắp về rồi, tôi có chút việc muốn trực tiếp báo cáo.” Giọng nói của cô không biến sắc, nhưng đôi mắt lại tỉ mỉ quan sát phản ứng của Bạch Gia Siêu.

Bạch Gia Siêu trong nháy mắt mất đi vẻ ung dung lúc đầu, đôi mắt nhả nhận lộ ra một tia hung ác, nhưng trong nháy mắt đã biến mất, “Kiều chủ nhiệm đi công tác mấy ngày hẳn là mệt rồi? Tôi vừa mới nghe thư ký nói tổng giám đốc hôm nay không đến phòng làm việc, ngày mai hãy tới báo cáo với tổng giám đốc có được hay không?”

Kiều Dĩ Hạm rũ mắt xuống, tin tưởng mình không nhìn lầm vừa nãy trong mắt hắn lóe lên tia âm ngoan, thần sắc tự nhiên mà trả lời: “Không cần, tôi có chuyện rất quan trọng phải báo cáo, cho nên muốn nhờ thư ký nhanh chóng truyền đạt tới tổng giám đốc.”

Đi công tác gì chứ? Rõ ràng chỉ là lí do bừa bãi của hắn!

Ở trong bóng tối Uông Đông Nam cũng nhìn ra tia tàn ác trong mắt gã ba ba chân ngắn chết tiệt, trong lòng căp bách nhưng không có cách gì đứng ra.

Cô ngu ngốc vậy sao? Hắn tuyệt đối không tin cô không phát hiện trong mắt ba ba chân ngắn rõ ràng có sát ý.

“Kiều chủ nhiệm, thư ký tổng giám đốc vừa mới đi đến phòng photocopy, hẳn là một lúc nữa sẽ không trở về, cô vẫn muốn ở đây đợi sao? Tôi mấy ngày nay đi qua bộ phận của cô thấy trên bàn cô chồng chất giấy tờ....”

“Tôi ngày hôm nay đến công ty, ngoại trừ báo cáo với tổng giám đốc thì không có dự định làm những việc khác.” Cô khó có khi mỉm cười trả lời, ánh mắt rơi vào trên máy vi tính, lộ ra sự linh ngạc “Cái này... Tổng giám đốc quên mang đi sao?”

Cô không nói rõ là cái gì, nhưng đáy lòng bọn hắn đều rõ ràng cái đĩa trong máy vi tính là đồ vật không thể xuất hiện ở tầng này – bởi vì các tư liệu trong máy vi tính của tổng giám đốc không được sao chép bản gốc, đây là việc trong công ty tất cả mọi người đều nên biết.

Bạch Gia Siêu thu lại vẻ độc ác trong mắt, bước một bước thử bắt lấy Kiều Dĩ Hạm, nhưng lại nhào trúng một khoảng không.

“Kiều quản lý, có đôi khi biết nhiều việc đối với cô là không tốt.”

“Đúng vậy đối với tôi thật không tốt.” Kiều Dĩ Hạm cảnh giác trừng mắt nhìn Bạch Gia Siêu, “Nhưng nhìn thấy lại muốn tôi làm như không thấy, là không thể nào!”

“Bằng vào câu không thể nào, tôi không thể để cho cô rời đi.”

“Ba ba chân ngắn, mày tốt nhất nên cân nhắc cho kỹ, mày đang trò chuyện cùng phụ nữ của ai!”

Một âm thanh không vui đột nhiên vang lên xen vào đối thoại giữa hai người, Kiều Dĩ Hạm kinh ngạc quay đầu, Bạch Gia Siêu hoảng sợ trừng mắt nhìn người đàn ông không nên xuất hiện ở đây.

Hắn nhớ kĩ người đàn ông này là nhân viên của phòng hành chính tổng hợp... Sao có thể xuất hiện ở đây? Bạch Gia Siêu hí mắt lại để ý, đáng giá sự xuất hiện đột xuất của Uông Đông Nam.

Giữa lúc ba người rơi vào cục diện bế tắc, âm thanh hoàn thành sao chép hồ sơ vang lên, ba người đồng thời nhào tới cướp chiếc đĩa trên máy chủ, cuối cùng vẫn bị Bạch Gia Siêu đứng gần nhất cướp được.

“Ba ba chân ngắn, tao khuyên mày nên đem vật chứng phạm tội giao ra đây... nếu không... Hừ!”

Uông Đông Nam vận đốt ngón tay, trên mặt dù mang theo nụ cười, nhưng lại tản ra uy hiếp lạnh lẽo.

Bạch Gia Siêu đồng thời hừ lạnh một tiếng, “Mày nghĩ rằng tao ngu sao? Mặc kệ mày là ai một khi xuất hiện ở nơi này, đồ trên tay tao giao cho mày, không phải tao tiêu đời rồi sao?”

“Mày không giao ra, bây giờ mày cũng xong rồi.” Uông Đông Nam buồn cười nhắc nhở.

“Vậy sao? Tao lại không nghĩ thế.” Bạch Gia Siêu bước một bước, bắt lấy Kiều Dĩ Hạm không phòng bị, nắm chặt cổ cô, để khẩu súng ngay sau gáy cô, “Mày biết là phi vụ lần này của tao ít nhiều có chút mạo hiểm, tao muốn mua một bảo hiểm, mày nói sao?”

Ba ba chân ngắn chết tiệt! Dám sử dụng chiêu hạ lưu này, mà không ai nói cho hắn biết ba ba chân ngắn có súng trên tay! Uông Đông Nam cắn răng, ở trong lòng liên tục phun ra mấy tiếng nguyên rủa thô tục.

“Kiều chủ nhiệm, cô thật không có mắt nhìn đàn ông, vậy mà lại coi trọng loại đàn ông miêng toàn những lời thô tục như vậy, cô nhìn hắn một chút, thậm chí còn cầm dây điện cùng thứ dụng cụ này! Chẳng lẽ cô cho là kiểm nhon kia có thể ngăn cản đạn của tôi sao? Ha ha ha!” Bạch Gia Siêu xem thường cười chế giễu.

“Anh ấy có thói rửa cũng tốt hơn một tên tiểu nhân giả bộ có văn hóa!” Bị súng để sau gáy Kiều Dĩ Hạm chẳng những không sợ hãi mà còn lạnh lùng quay về nói một câu.

Có vài người có thể mắng chửi, nhưng bị người khác mắng chửi luôn không hề dễ nghe, huống chi chỉ toàn là tiểu nhân.

Uông Đông Nam không nhịn được cười ha ha, đắc ý đáp trả, “Có nghe thấy hay không? Ba ba chân ngắn, cô gái của tao nói mày là một tên tiểu nhân

giả bộ có văn hóa , so với tao còn thối hơn!”

“Các người... Xem ra thực sự không biết rõ hiện tại ai mới là người có quyền được lên tiếng ở đây.” Súng ngắn đặt ở sau gáy Kiều Di Hạm, dè ra một vết hồng, Bạch Gia Siêu độc ác nói: “Hiện tại mày chỉ có thể cảm miệng, mà mày tốt nhất nên thu hồi tính toán của mày lại, sau đó ngoan ngoãn cắt khỏi tầm mắt của tao.”

Uông Đông Nam hít mắt nhìn chăm chăm vết hồng trên da thịt trắng nõn của Kiều Di Hạm, nếu không phải sợ súng làm tổn thương cô, hẳn đã nhào tới bắt con ba ba chân ngắn kia nấu canh uống lâu rồi.

“Dù cho tao có nghe theo, mày cũng không thả cô ấy, vậy thì tại sao tao phải nghe theo mày?”

Bạch Gia Siêu chắc chắn, lộ ra nụ cười khẩy, “Mày cũng có thể không nghe, tao hiện tại một chút cũng không ngại giám sát một nhân chứng mục kích phạm tội.”

“Anh...” Uy hiếp chết tiệt! Mà hắn – Uông Đông Nam từ trước đến nay chưa hề bị uy hiếp! Thế nhưng Bạch Gia Siêu đã lấy được cái đĩa, miệng hắn so với phản ứng của cơ thể còn nhanh hơn: “Dừng tay! Mày muốn tao lùi đến chỗ nào?”

Sau khi quan sát toàn bộ phòng làm việc một vòng, Bạch Gia Siêu so sánh góc chết trong phòng làm việc, “Lùi đến chỗ nào đến khi tao vào được thang máy mới được di chuyển.”

Uông Đông Nam cắn hận nhìn Bạch Gia Siêu, nhưng là nhược điểm của mình bị hắn nắm trong tay, cho dù không cam lòng vẫn phải làm theo.

Chết tiệt! Nhiều năm lẫn lộn như vậy, đây là thời gian hắn – Uông Đông Nam chịu nhục nhất sao?

Kiều Di Hạm nhìn Uông Đông Nam tâm không cam tình không nguyện biểu tình căm thù, ít nhiều đoán ra oán khí của hắn và lí do không thể không nghe theo.

Lòng của cô đột nhiên có chút đau, không phải đau nhức, mà là một cảm giác đau lòng.

Người đàn ông này chưa từng chịu qua khuất nhục như thế? Hôm nay vì cô mà hắn có thể hy sinh!

Sự tình phát triển đến mức này, nếu như cô vẫn không thể đoán ra toàn bộ chân tướng, cô thật là uống phí ra xã hội nhiều năm như vậy!

Sự thật là – gián điệp thương nghiệp thật sự chính là vị Bạch tiên sinh – phía sau cô, mà cô thì được bảo vệ lại ngu xuẩn nhảy vào cạm bẫy của hắn, chẳng lẽ tên thô lỗ kia chắc là được ông ty mời tới để giúp đỡ bắt gián điệp thương nghiệp?

Tuy rằng không biết kế hoạch của bọn họ là như thế nào, nhưng tình huống hiện tại đều bị hành động liều lĩnh của cô phá hủy tất cả!

“Anh có thể trực tiếp hạ thủ hắn tại sao lại không làm?” Kiều Di Hạm nhìn Uông Đông Nam, vốn là định hỏi lòng mình, lại không cẩn thận thốt ra miệng.

Không biết tại sao cô lại tin tưởng hắn có năng lực giải quyết, có lẽ vừa rồi sắc mặt khí thế của hắn đã để cho cô có phần tự tin này sao?

“Bởi vì tôi không chắc chắn có làm tổn thương em hay không.” Uông Đông Nam nhìn chăm chăm họng súng để ở sau gáy cô, chú ý trả lời vấn đề của cô.

Được rồi! Tuy rằng cô biết hiện tại không thích hợp để nói chuyện tình cảm nam nữ, thế nhưng ánh mắt hắn nghiêm túc hoàn toàn tập trung trả lời câu hỏi của cô, lại làm cho trong lòng cô rung động, ngôn ngữ bình thường nghe vào trong tai cô lại biến thành lời ngọt ngào tâm tình.

Theo lời hắn nói, cô đối với hắn vô cùng quan trọng.

Hai người nồng tình ý mật, coi thường Bạch Gia Siêu đang đứng bên cạnh.

Bạch Gia Siêu không vui nói: “Đủ chưa? Tao không có thời gian xem hai đứa chúng mày diễn trò tình ái, mày mau lùi sang bên kia cho tao!”

Uông Đông Nam tức giận nhìn chăm chăm Bạch Gia Siêu, tiểu tử thối! Nếu không phải vì cô còn trên tay hắn ta, vừa rồi hẳn chen ngang cắt đứt bọn họ bồi dưỡng tình cảm, hắn đã có đầy đủ lí do đánh gã nằm đo đất! *>.

“Được rồi, tao lùi! Nhưng mày tốt nhất không nên tổn thương cô ấy dù là một cọng tóc, bằng không tao sẽ cắn chết mày!”

Bạch Gia Siêu cười nhạt, “Chẳng qua chỉ là một tay thợ điện, nói chuyện kiêu căng thế sao? Mày nên nhớ cho kĩ, bây giờ chỉ có tao mới có thể ra điều kiện!”

“Không được lùi! Uông Đông Nam, anh không cần lo cho em, nhanh tiến lên đánh ngã hắn đi.” Không biết lấy đâu ra dũng khí mà Kiều Di Hạm thốt ra những lời đó, ngay cả cách dùng từ cũng rất ngây thơ.

“Cô gái ngu ngốc, cô lại nói năng lung tung, cẩn thận không chút nữa tôi sẽ tiễn cô về tây thiên.” Bạch Gia Siêu tức giận rống.

Quạt cuồng quay lại nhìn hắn ta chăm chăm, Kiều Di Hạm không thay đổi sắc mặt chế nhạo, “Anh tốt nhất nên nổ súng chuẩn một chút, nếu không tôi còn chưa chết, anh sẽ bị đánh nằm thẳng cẳng, còn nếu tôi chết, anh cũng chạy không thoát, anh dám thử xem không!”

Trăm phần trăm khiêu khích, đối với một con tin đang chịu uy hiếp mà nói tuyệt đối không nên nói như vậy, nhưng là từ cái miệng nhỏ nhắn của cô nói ra, cùng với vẻ mặt cao ngạo, Uông Đông Nam chỉ thấy – cô gái của hắn cực kì có cá tính, xinh đẹp đến ngất người!

Không nghĩ tới một cô bình thường tay không tác sát lại dám nói với gã như vậy, Bạch Gia Siêu nhất thời sững sờ.

Nắm lấy cơ hội trong nháy mắt, khuỷu tay Kiều Dĩ Hạm hung hăng từ phía sau tung một kích, hất khẩu súng lục màu đen trong tay Bạch Gia Siêu, tay nhấc lên, một cú đánh rơi xuống, Bạch Gia Siêu thoáng chốc bị cô đánh ngã nằm trên sàn nhà.

Hai người đàn ông, một người kinh ngạc, một người không thể tin, tất cả đều ngây ngốc không có phản ứng, đến khi bọn họ thấy cô gái kia nhặt súng từ trên mặt đất lên, cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần.

“Được rồi, tuy rằng tôi chưa dùng qua loại súng lục này, thế nhưng thời gian còn học ở trường huấn luyện quân sự cũng đã từng đánh nhau, nắm phát toàn bộ trúng giữa hồng tâm, cho nên... có người muốn phản kháng sao?” Kiều Dĩ Hạm đẩy kính mắt một cái, khẩu khí giống như đang bàn bạc.

Bạch Gia Siêu nhìn súng vốn ở trên tay mình, từ lâu đã bị dọa sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, Uông Đông Nam thành thoi đến bên Bạch Gia Siêu lấy ra chiếc đĩa trên người gã, bỏ vào túi quần mình.

“Xin lỗi, cái này tao giúp mày trả về cho chủ của nó.” Lại nở một nụ cười, Uông Đông Nam bắt được khẩu súng trên tay Kiều Dĩ Hạm, còn không quên hôn một cái.

“A, được rồi! Thuận tiện nói cho mày biết một việc – nhưng có lẽ đối với mày là một tin xấu, vừa nãy mày vào phòng làm việc, tất cả hành động đều bị máy ghi hình ghi lại toàn bộ, tội danh gián điệp thương nghị, cộng thêm mang theo súng trái pháp, mặt khác lại thêm tội danh uy hiếp đe dọa, Bạch tiên sinh, tao nghĩ mày phải ‘Đen trận’ này rồi!”

Bạch Gia Siêu tinh thần sa sút ngã nằm trên mặt đất, cầu thang vang lên tiếng bước chân chắc nịch, cũng như tuyên án tội danh của hắn.

Sau một trận rối loạn, Uông Đông Nam và Kiều Dĩ Hạm thật vất vả mới trở về được trung tâm, cùng quản lý còn có hai người cảnh vệ.

Đi ra khỏi tòa cao ốc, hai người nắm chặt tay nhau không rời, nhưng không có lên tiếng, đột nhiên sắc mặt Uông Đông Nam trầm xuống, nhìn hai thân ảnh đứng ở cửa, dừng bước lại.

“Hai người còn dám xuất hiện trước mặt tôi?” Hắn giống như là nghiền răng nghiền lợi nói.

Không chỉ là nhiệm vụ không thành, còn khiến hắn phải nghe theo lệnh của ba ba chân ngắn, hai tên tiểu tử thúi này còn không biết chạy càng xa càng tốt, lại dám xuất hiện?

“Lão đại, tui em sao biết chị dâu qua mắt được tui em, còn chạy tới...”

Nơi này! Lam Kỳ vẻ mặt như trái mướp đắng, vẫn còn không quên giải thích.

Thật không phải là lỗi của bọn họ, ai biết liên tục vài ngày không có phản kháng, vậy mà giả vờ đi mua đồ phụ nữ rồi len lén từ toa-lét treo tường ra ngoài?

Thật tình bọn họ cũng không muốn đi rêu rao ‘thành tích vẻ vang’ này, mà người chạy thoát khỏi tầm mắt bọn họ còn là một cô gái.

“Giải thích vô ích, các cậu chờ chịu chết đi!”

Uông Đông Nam đang định trực tiếp ‘Sửa chữa’ hai tên tiểu tử không hoàn thành nhiệm vụ này, một cánh tay thon thả nhỏ nhắn kéo lấy ống tay áo của hắn, khiến hắn hoang mang qua đầu, “Xây ra chuyện gì vậy?”

“Hiện tại anh định giáo huấn người trước, em muốn giúp bọn họ xin tha thứ, dù sao cũng là chính em chạy trốn, không thể giận chó đánh mèo.” Kiều Dĩ Hạm ngọt ngào nói, đôi mắt mọng nước nhìn chằm chằm Uông Đông Nam không rời, “Còn anh, em nghĩ hẳn là chúng ta có chuyện quan trọng hơn.”

Chuyện quan trọng hơn? Chuyện gì chứ? Uông Đông Nam vẻ mặt nghi hoặc, có điểm không tìm được manh mối.

Kiều Dĩ Hạm không để ý đến nghi ngờ trên mặt hắn, đi trước tới công ty dừng lại bên chiếc xe máy rêu rao, “Còn không mau đi?”

“Được! Anh tới ngay!”

Huynh đệ họ Lam đã chuẩn bị đón nhận đau đớn, không nghĩ tới lão đại giống như là nô lệ bị hô tới quát lui, chỉ ngây ngốc mà không có biện pháp hoàn hồn sau kinh ngạc.

Con chó to lớn cười khúc khích, chỉ kém không vẫy đuôi với chủ nhân, người đàn ông đó là ai vậy? Bọn họ không dám tin! Lão đại mình luôn sùng bái, khi nào thì trầm luân thành nô bộc của vợ vậy?

Chương 10: Chương 9

CHƯƠNG 9

Kiều Di Hạm dẫn đường, Uông Đông Nam là lần đầu tiên tới phòng cô.

Ôm trong lòng khăn trang cùng tâm tình nghi ngờ, Uông Đông Nam có chút đứng ngồi không yên ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng khách, nhìn cô đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh tìm đồ uống.

A! Cái mông nhỏ tròn trĩnh bởi vì tư thế khom lưng mà hướng về phía hấn à nha... cảm giác giống như là đang mê hoặc hấn...

“Muốn uống gì?”

Hấn tư tưởng vừa mới bắt đầu, lập tức bị câu hỏi bất thành linh của cô mà phải gắng gượng “thắng xe”, hấn lúng túng thay đổi tư thế ngồi, ấp a ấp úng đáp: “Gì cũng được, gì cũng được!”

Loại tình huống đó, cho dù cô cho hấn uống a-xít-sun-phu-rích cũng được!

Muốn phát sinh tình ái hoặc làm cảm thú cũng không thể vào lúc này, đây chính là lần đầu tiên tiểu Kiều bảo bối của hấn có ý tốt, nếu hấn xúc động làm ra chuyện không nên, hấn có thể suy ra, thời gian tới đối mặt với hấn cô không chỉ trốn tránh mà còn lời mận lời nhạt.

Kiều Di Hạm cầm hai chai nước đi ra từ nhà bếp, nhìn hấn đổ nhiều mồ hôi trên trán không hiểu hỏi: “Rất nóng sao? Hay là tôi chuyển nhiệt độ máy điều hòa xuống thấp một chút?”

Uông Đông Nam cười khổ cự tuyệt, nhận đồ uống trong tay cô uống một ngụm lớn, chất lỏng lạnh như băng hòa hoãn lại cái đầu đầy ý nghĩ miên man.

Hấn là nóng, nhưng không phải thân thể nóng, mà trong đầu toàn những tư tưởng đòi trụ khiến cho người này lửa.

“Anh...” Cô bỗng đứng lên tiếng, rồi ngừng lại, như là đang suy tư mở miệng sao cho thỏa đáng.

“Em sao vậy?” Tim của hấn bị treo lên cao, vội vã muốn biết câu tiếp theo.

“Thành thật mà nói, em không còn trẻ, cũng không muốn lãng phí thời gian chơi trò chơi tình ái nữa.” Cô yên lặng nhìn về mặt của hấn, “Cho nên em cũng không muốn quanh co lòng vòng, em muốn hỏi, anh có đúng là thích em hay không?”

Hấn có đúng là thích cô hay không? Đầu óc Uông Đông Nam đột nhiên trống rỗng, chỉ còn lại những lời như sét đánh đánh vào đầu hấn.

Cô hỏi hấn có đúng là thích cô hay không? Cái gì vui đùa! Cô vậy mà bây giờ còn hỏi hấn loại vấn đề này?

Nếu như không thích cô, hấn luôn không không chế được mà đối với cô động dục sao? Nếu là không thích cô, hấn sẽ để cô ngồi trên xe yêu của hấn sao? Nếu như không thích cô, hấn nên giận mà chịu uy hiếp sao, như một con rùa sao?

Khi hấn làm nhiều việc như thế, cô lại hỏi hấn có hay không thích cô? Điều này khiến cho hấn không khỏi hoài nghi cô gái này là ý chí sắt đá, nếu không thì sao đối với hấn một chút cảnh giác cũng không có?

“Nếu như có thể, anh thật muốn bóp chết em.” Hấn cắn răng phun ra một câu nói.

“Anh sẽ không.” Điềm này cô rất khẳng định, “Anh còn chưa trả lời vấn đề của em.”

Uông Đông Nam giống như muốn điên cuồng gào thét, cô gái này phải dùng đến phương thức “đánh” để hấn trả lời câu hỏi của cô sao? Hấn đội trời đạp đất sao có thể đem chuyện luyến ái treo ở cửa miệng chứ? Cũng không phải là phụ nữ....

“Này? Em đang đợi đáp án của anh.”

Đàn ông nói một là một, khó chịu nói...

“Được rồi, là anh thích em.” Hấn cam chịu nói.

Không có cách nào, ai bảo đòi mất cô long lanh mọng nước so với thuốc nước kích thích còn hấp dẫn hơn, bị nhìn chăm chăm cả nửa ngày, hấn chuyển ma quỷ gì cũng nói được.

Aiz! Ai bảo hấn ở trước mặt cô không mạnh mẽ, chỉ có thể làm một tiểu nam nhân không có chủ kiến.

“Thật sao?” Kiều Dĩ Hạm lẩm bẩm, trên mặt toát ra một núm đồng tiền rục rờ, có thể sánh bằng một bông hoa mềm mại.

Nụ cười này khiến Uông Đông Nam choáng váng, mở lớn miệng thiếu chút nữa không ngậm lại được.

Nhìn hấn ngây ngốc, Kiều Dĩ Hạm buồn cười hỏi: “Cười ngây ngô cái gì vậy?”

Thấy vất vả mới tìm về được âm thanh, Uông Đông Nam kêu: “Em... cười?”

Bị cô đánh, cắn, thậm chí lời nói lạnh nhạt, nhưng chính là không thấy cô cười, hấn còn tưởng rằng...

“Em cũng là người, cười có cái gì kì quái sao?” Kiều Dĩ Hạm hờn dỗi mà trả lời, ngay tại chỗ để cho Uông Đông Nam ngây ngốc thành người đá.

Ông trời! Hấn hôm nay thực sự chịu quá nhiều kích thích, không cần lại quyến rũ như thế mà kích động trái tim hấn mà?

Như vậy liền đàn độn sao? Vấn đề của cô còn chưa xong đâu! Nhìn hấn ngốc nghếch về mặt ngơ ngác, Kiều Dĩ Hạm buồn cười nghĩ.

Cô cố ý ngồi xuống bên cạnh hấn, lập tức cảm giác được thân thể hấn căng cứng, tư thế ngồi nhất thời giống như vệ sĩ vậy, để cho cô thiếu chút nữa liền cười ra tiếng.

“Sao khang trương như vậy? Em còn có chuyện muốn hỏi...” Cô thổi khí vào lỗ tai hấn lẩm bẩm, hai chân hơi nghiêng, vốn cũng có ít nhiều khoảng cách giữa hai người, giờ thì đuôi càng gắt gao dựa sát thân mật, không có nửa khe hở.

Hiện tại rốt cuộc đang là tình huống gì? Tiểu Kiều bảo bối của hấn sao lại làm ra động tác câu dẫn người khác như vậy?

“Cái... Hỏi cái gì vậy?” Uông Đông Nam lắp bắp hỏi, mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không dám dời đi chỗ khác.

Không cần cúi đầu, bằng vào xúc cảm hấn cũng biết cô đang dính bộ ngực sữa vào cánh tay hấn, mà bây giờ năng lực tập trung của hấn được thử thách nghiêm trọng, bất luận một điểm kích thích gì đều chịu không nổi.

Hấn nhìn thẳng, đầu chạy xe không, hồi tưởng qua lúc huấn luyện viên hô khẩu hiệu luyện tập, thân thể căng thẳng, thân không hoảng hốt, mắt không dời, chỉ sợ thấy cái gì không nên thấy ngay tại chỗ lí trí đứt đoạn.

Hùng tráng, uy vũ, nghiêm túc, cương trực, bình tĩnh, kiên cường, chính xác, nhanh chóng, nhẫn nại, nhanh nhạy, dũng cảm, đội ngũ của chúng ta hùng tráng uy vũ... Thấy Uông Đông Nam ngồi ngay ngắn trang nghiêm, thần thái rất giống nhân vật vĩ đại được cung phụng trong miếu.

Khiến Kiều Dĩ Hạm không khỏi cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận.

Bình thường thô lỗ tinh trùng lên tận não, tất cả thời gian đều muốn lăn trên giường, thường thường không để ý đến suy nghĩ của cô luôn vác súng khởi công, hiện tại cô thay đổi tác phong hơi chủ động một chút, hấn trái lại cứng rắn như Liễu Hạ Huệ vậy? Cô hiện tại trở nên thật lớn mật, khó có khi nguyện ý bỏ xuống cân trọng, lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, hấn lại hoàn toàn giả bộ đứng đắn. (pó tay)

Hòn dỗi lếc mắt hấn, Kiều Dĩ Hạm đi lại hai bên trái phải chỗ ngồi một chút, bấp bùi chẳng những dính sát vào hấn, chỉ kém trực tiếp nhảy qua ngồi trên đùi hấn, một động tác như vậy thiếu chút nữa khiến Uông Đông Nam giật mình, đem khẩu hiệu trong lòng hô to, “Hùng...” Tráng!

Cô nghi ngờ theo dõi hấn, “Cái gì hùng?”

Hấn mở hôi lạnh chảy ròng, lại còn muốn giả bộ không có việc gì, “Không... không có gì” *~ edit đoạn này chết cười*

Nào ai ngờ rằng người đàn ông quyết đoán khi này cùng với thái độ chịu trách nhiệm, trực tiếp đưa tên ba ba chân ngắn kia tống vào đồn cảnh sát, hiện tại lại không biến thành một tên bỉ ổi hạ lưu nhào đến trên người cô như mọi khi.

Có đôi khi Kiều Dĩ Hạm thực không hiểu nổi đàn ông, nhất là người trước mặt này.

Hấn vừa mới hành động anh hùng cứu mỹ nhân để cho cô có chút cảm động, nguyện ý buông tha điều kiện lí tưởng của nửa kia, lớn mật thăm dò tâm ý của hấn, bây giờ càng bỏ đi rụt rè, chủ động thiện chí, cái tên thô lỗ này thật đúng là không phụ danh hiệu “Thô lỗ”, lúc này lại tỏ ra ngu ngốc, để cho cô nhìn không được mà suy nghĩ mất mình có phải có chuyện hay không, sao lại cảm thấy người đàn ông trước mặt này lại có chút ưu điểm?

Hấn có thể dùng ánh trăng gây họa lại muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Tuy rằng mặt trời chiều ở cửa sổ chiếu rất chói mắt, ánh trăng vẫn còn ở một nơi xa xôi.

“Không phải còn có chuyện muốn hỏi sao?” Không chịu đựng được ánh mắt nghi ngờ của cô, Uông Đông Nam vội vã tìm đề tài, muốn phân tán sự chú ý của cô.

“Ừ, còn có một vấn đề... Anh đang làm cái gì vậy?” Đôi mắt mở một nửa, giọng nói hờn dỗi của Kiều Dĩ Hạm đột nhiên biến thành sự lạnh lẽo thán phục.

Cô bỏ đi rụt rè cố gắng tới gần hắn, cố gắng biểu hiện tâm ý của mình, nhưng hắn lại đẩy cô ra, thậm chí còn đem tay của cô trên người hắn rời đi, giống như đụng phải vì khuẩn vậy.

Phương pháp biểu đạt tâm ý của cô sai rồi sao, cái tên thô lỗ này còn lơ đãng, không hiểu ý của cô sao?

“Không có, anh muốn nói là hai người dựa vào nhau gần quá. . . hơi nóng.” Nhất là dục vọng của hắn càng thêm nóng! Uông Đông Nam nói một lí do kém chất lượng, ngay cả bản thân cũng cảm thấy ngu xuẩn.

Nếu không phải hiện tại hắn không hiểu tiểu Kiều bảo bối sao lại vòng vo như vậy, đã sớm khiến hai người gần hơn, thế nào lại đưa đến bên mép một miếng thịt y nguyên không thay đổi rồi thả lại mâm, thậm chí còn bọc kín bên trên giữ cho tươi mới khiến hắn chỉ nhìn mà không được động thủ nên liền tiếp chấy nước miếng? Hắn sợ mình vừa ra tay, cô lập tức cho hắn một cái tát, chẳng lẽ là cảm thấy về sau quang minh chính đại cự tuyệt tiếp cận của hắn.

Đây tuyệt đối không phải là âm mưu của hắn, mà hắn cực kì tin tưởng kinh nghiệm và trí tuệ của người xưa – vô sự xum xoe, gian trá tức gât!

“Hơi nóng?” Loại lí do này mà hắn cũng nói ra miệng, Kiều Dĩ Hạm hừ lạnh một tiếng, tay nhỏ bé cố ý đặt lên lồng ngực của hắn, “Em nói a. . . Chúng ta không phải là đã từng ở trên giường sao?”

Trên giường? Những từ cấm kỵ đột nhiên ở trong miệng cô nói ra, khiến Uông Đông Nam liễu mạng nhẫn nại bởi vì trong đầu đột nhiên hiện lên hồi ức phóng túng sinh động, thiếu chút nữa đem hàm răng cắn đứt.

“Đúng vậy.” Khóe môi hắn hơi co quắp.

“Vậy chúng ta lúc đó cũng dựa sát như vậy. . . anh không cảm thấy nóng sao? Hả?” Ở trên lồng ngực bằng phẳng của hắn dùng bàn tay nhỏ bé lần mò, trực tiếp phá hủy lí do của hắn.

Thực quá đủ rồi! Đường đường là một đại nam nhân, nếu như đến lúc này còn không hiểu được lời nói phản kích, vậy hắn còn coi là một người đàn ông sao?

“Em yêu, thực sự là đủ rồi, anh nhẫn nại đến cực hạn rồi.” Hắn không nhẫn nại nữa, phản công quay người đem cô đặt trên ghế, thân thể nặng nề cùng cô chặt chẽ kết hợp, không khách khí ăn đậu hũ của cô, “Em rốt cuộc muốn cái gì? Em nói rõ ràng một lần đi!”

Cô muốn cái gì?

Hỏi đến thật rồi! Bởi vì cô cũng không biết mình muốn làm cái gì!

“Em cũng không biết.” Kiều Dĩ Hạm thành thật mà trả lời.

Không biết? Cô lại dám nói là không biết? “Không biết? Em dọa anh sao?” Hắn bị cô khiêu khích, cô vậy mà lấy câu “không biết” ra trả lời?

“Anh thực sự nhịn đủ rồi, em yêu, ngày hôm nay anh nhất định phải nghe được một đáp án.” Hắn ôm chặt lấy mặt của cô, để cho cô chăm chú nhìn mắt hắn, “Em rốt cuộc có muốn gả cho anh không?”

Đây trọng tâm cuối cùng của câu chuyện mà bọn họ bàn luận, mà bây giờ hắn vô cùng xác định chỉ muốn một mình cô, cho nên cô nhất định phải cho hắn một đáp án.

Chỉ là hắn không nói ra miệng, hắn tuyệt đối không chấp nhận đáp án cự tuyệt, cho dù chết để được quán quýt lấy cô, hắn cũng muốn nghe.

Tốt a, tên đàn ông này đã bùng tình, thế nhưng tiến độ có nhanh quá hay không? Cô chỉ là mới hỏi hắn có thích cô hay không mà thôi, hắn thế mà lại hỏi cô có muốn gả cho hắn hay không? Chắc như vậy, câu trả lời của cô nhất định chỉ có một.

“Không lấy chồng.” Cô đối với hắn còn có rất nhiều nghi ngờ vẫn chưa tháo gỡ được, đầu gối nào đơn giản gạt đầu như vậy?

Không lấy chồng? Cô trả lời chắc chắn, nhưng trong lòng hắn cũng rất khó chịu, hắn nhịn không được mà đáy lòng phiền muộn, trực tiếp điên cuồng với cô.

“Em yêu. . . Anh có nơi nào không tốt sao? Chúng ta ở trên giường không biết đã lăn lộn mấy lần, em từ trên xuống dưới anh có chỗ nào không sờ qua, chưa chạm qua, hiện tại nói không lấy chồng có phải không chịu trách nhiệm hay không?” *con gái phải chịu trách nhiệm sao? =((*

“Tại sao em không biết nên vì chuyện này mà phải chịu trách nhiệm?” Hơn nữa hắn tốt ở chỗ nào, sao cô lại không biết? *thật không biết ko? *

Miền cưỡng mà nói, thân thể hắn cường tráng rắn chắc đích thực là không tệ lắm, vận động trên giường cũng rất thành thạo.

Nhưng điều kiện để cô gả cho hắn cũng không phải là chỉ cần ngựa đực là được, cho nên điều kiện nói trên cũng chỉ có thể tham khảo!

Uông Đông Nam bị cô hỏi mà nghẹn lời, sau đó tiếp tục mặt dày cố gắng.

“Sao lại không cần chịu trách nhiệm? Anh mỗi lần như thế đều tận lực ra sức phục vụ cho em thoải mái, hao tổn thể lực, còn có sức chịu đựng quý báu, lẽ nào cũng không để phụ trách sao? Lẽ nào em chưa từng nghe qua câu dùng xong phải trả tiền sao?”

Dùng xong phải trả tiền? Cô lần đầu tiên thấy được có tên đàn ông không biết xấu hổ như vậy.

Rõ ràng chính là hấn ngang ngạnh quần quýt lấy cô cùng hấn lần qua lộn lại, còn đem cô chơi đùa đến mỗi eo đau lưng, bây giờ hấn còn dám nói “Dùng xong phải trả tiền”?

Cô lần thứ hai cảm giác mình vừa nãy có thể là cô đã hoa mắt thần trí không bình thường, mới có thể nhất thời cho rằng người đàn ông này chịu vì an nguy của mình mà buông tha tự tôn của chính hấn – điểm ấy khiến cô rất cảm động.

“Tôi cho anh biết, tôi chưa từng nghe qua! Anh bây giờ ngay lập tức rời khỏi nhà của tôi, tôi sau này cũng không muốn gặp lại anh.” Cô lạnh lùng nói.

Cái gì? Nói nửa ngày, hấn nhằn nài đến sắp vỡ cả mạch máu, kết quả cô vẫn có ý định đuổi hấn ra ngoài, về sau không muốn gặp lại? Vậy hấn nhằn nài làm cái quỷ gì!

“Thực sự là đủ rồi.” Hấn đã không để ý đến đây là lần thứ hai nói những lời này, “Sớm biết sớm muộn gì cũng bị đuổi ra ngoài, vậy không bằng anh làm những gì anh muốn”...ít nhất...như vậy hấn tương đối thoải mái một chút.

Kiều Dĩ Hạm rút lại lời nói, thấy hấn bắt đầu cởi áo, kéo dây lưng, nhịn không được nhảy xuống ghé tránh ra.

Nhưng Uông Đông Nam cũng không lơ đãng như cô nghĩ, cô vừa mới nhảy xuống ghé, bàn tay to đã lôi kéo chuyển một cái, cô lập tức trở lại ghé, nhưng lưng lại hướng lên trên ghé vào mặt hấn.

“Muốn chạy trốn? Tiểu Kiều bảo bối của anh.” Hấn lại cười, thân thể cường tráng gắt gao ôm cô, dực vọng đã sớm thẳng đứng còn không quên chìa vào cái miệng tròn trĩnh của cô mà đi qua đi lại.

“Cái tên khốn kiếp tình trùng lên đến não này.” Cô vừa thẹn vừa giận quát.

Tên thô lỗ, cô vừa trêu chọc còn không di chuyển, hiện tại đúng lúc cứng rắn đè nặng cô không tha, thậm chí còn không quên dùng hấn...”cái kia” của hấn chìa vào cô.

Hấn cắn vành tai phiếm hồng, xấu xa cười khê, “Tiểu Kiều bảo bối thật hiểu anh, anh bây giờ đúng thật là tình trùng lên đến não rồi, yêu cầu em ngay lập tức tới giúp anh giải quyết.”

Hấn nhanh tay lẹ chân cởi ra phần lớn quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người cô, chỉ lưu lại quần áo lót thật mỏng, đưa lưng về phía hấn thân thể mềm mại của cô không ngừng giây dựa, ở trong mắt hấn càng lộ ra vẻ mê người.

“A! Bảo bối của anh, mấy ngày nay bận chuyện của ba ba chân ngắn, hại anh không có thời gian mà trở về nhà, nhưng anh mỗi ngày đều nhớ em, nhất là thân thể mẫn cảm của em đến không được...”

Hấn nói trắng trợn, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về nụ hoa dưới quần nhỏ, cảm giác đụng vào một mảnh ẩm ướt nho nhỏ rất hài lòng cười lớn.

Trời ạ! Bàn tay của hấn như phát ra lửa, vỗ về chơi đùa vài cái cô liền cảm giác cả người như nhũn ra, nơi riêng tư cũng không nhịn được mà có phản ứng.

Trải qua mấy ngày xa cách, dực vọng của hai người tới rất nhanh, đầu vú của cô không cần chơi đùa cũng đứng thẳng như đá, dưới thân hoa huyết còn được hấn trợ giúp rất nhanh thành một mảnh đầm nước.

“Ấn.” Cô khó kìm lòng mà phát ra tiếng rên rỉ.

Một tay vỗ lấy mặt cô, hấn cúi đầu hôn cô, môi mọng đỏ tràn ra tiếng rên rỉ, lưỡi cuồng vọng cố ý tham nhập vào trong miệng cô dây dưa.

Tay hấn không có bất kỳ do dự nào, xoa lên nụ hoa đã sớm thẳng đứng của cô, dực vọng bá đạo chen vào giữa hai chân cô, cách quần nhỏ mỏng manh vỗ về chơi đùa cô, như cuồng phong thật nhanh cuốn sạch cô.

“Ách, nóng quá.” Hưởng qua hoan ái tuyệt vời cùng hấn, cô tự nhiên đáp lại nhiệt tình của hấn, thuận thực mở vòng eo, dưới thân lồm xồm xuống chặt chẽ không ngờ hấn nóng bỏng như vậy, tay nhỏ bé đặt lên bàn tay to đặt trước ngực cô của hấn, dẫn dắt hấn đụng chạm những chỗ mẫn cảm khác.

Nụ hôn của hấn rơi trên đường cong duyên dáng trên vai, trên cổ cô, “Bảo bối, anh rất nhớ em, nhớ vô cùng.” Hấn lắc lư mông, khiến dực vọng nóng bỏng bùng bùng sung huyết cách quần nhỏ đã ẩm ướt từ lâu mà vuốt ve hoa tâm nhạy cảm.

Hấn thoáng lùi thân thể lại, một bên gấp gấp thờ phỉ phò kéo xuống mảnh quần áo cuối cùng trên người cô, ánh mắt đói khát nhìn chăm chăm nhìn cặp mông tuyết trắng nở rộ như đóa hoa hồng.

“Bảo bối của anh ở đây đã ướt rồi nè.” Ngón tay dài của hấn cong lại, trượt thẳng vào bên trong lối đi tràn ngập thủy dịch, “Nhìn xem, ngón tay của anh thoáng cái liền tiến vào.”

Cô đỏ mặt đáp lại lời nói dâm nỡ của hắn, thế nhưng thân thể nhạy cảm lại tự động đưa hoa huyết ướt đầm không ngừng để sát vào tay hắn.

“Xem ra bảo bối của anh so với anh còn nóng ruột hơn, vậy mà thất lung di chuyển mau thật tốt, làm ra thanh âm thật lớn...”

“Còn chưa đủ...”

“Chưa đủ? Vậy em nói em còn muốn cái gì?” Động tác tay của hắn nhanh hơn, khiến mắt cô nhất thời phủ sương mù mà mất đi tiêu cự, chỉ có thể thất thanh hô.

“Em muốn...A!” Còn chưa trả lời xong vấn đề của hắn, tiểu huyết một trận co rút, cao trào cuốn sạch lí trí của cô.

“Không được kêu...Bảo bối, em sao có thể cao trào trước?”

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10 – Hoàn

Chương 10.

Uông Đông Nam rút ngón tay ra, để đỉnh to lớn ngay chính giữa chậm rãi xâm nhập hoa tâm. Thế nhưng ngón tay lại cho một cảm giác thoải mái. Kiều Di Hạm nhìn không được mà thở gấp ra tiếng. Động tác thông thả đẩy vào của hắn khiến cơ thể cô căng thẳng, cả thân thể mẫn cảm cảm thụ hắn làm cho cô dần dần thoải mái. Cho đến khi toàn bộ dục vọng của hắn đều nhập vào trong cơ thể cô, bọn họ đều thỏa mãn thở dài.

“Nam...”

“Em thực sự quá tuyệt, bảo bối của anh.” Hắn thở gấp khen cô đáng yêu, âm thanh ngâm nga không ngừng lần lượt thay đổi. Hai thân ảnh chiếu rọi lên rèm cửa sô lay động, ghi lại buổi trưa kích tình hôm nay.

Lúc này rốt cuộc vấn đề yêu hay không yêu đều bị để lại sau đầu, cả cơ thể bọn họ tận tình giao hợp nhau, để càng thêm tới gần nhau. Về phần vấn đề trong lòng Kiều Di Hạm, đáp án cầu hôn của Uông Đông Nam, đành phải chờ bọn họ xong việc rồi nói sau.

“Bảo bối, em rốt cuộc có muốn gả cho anh hay không?”

Kích tình qua đi, Uông Đông Nam bắt được cơ hội, chạy nhanh đến cầu

hôn cô.

Mệt mỏi, Kiều Di Hạm lười biếng tựa vào giường, híp mắt nhìn hắn, “Chờ em hiểu biết về anh nhiều một chút rồi nói sau!”

Yêu là yêu, nhưng cô làm việc không thích tình tình mê mê, mập mờ không minh bạch, cho nên cô vẫn nên biết rõ ràng mới được.

Hiểu biết? Cô còn muốn hiểu biết cái gì? Hắn cảm thấy bọn họ đã quá hiểu lẫn nhau rồi.

“Bảo bối, em muốn hiểu biết thêm cái gì về anh? Em hỏi đi anh trả lời, anh cam đoan anh so với tia X quang còn trong suốt hơn, ở trước mặt em anh tuyệt đối không có bí mật gì.”

“A? Tốt lắm, vậy anh trước tiên hãy nói anh rốt cuộc là làm cái gì, lần này vì sao chạy đến công ty bọn em bắt gián điệp thương mại?” Hắn tuyệt đối là một người vô cùng thông minh không có khả năng là cảnh sát, nếu không phải cảnh sát, vì sao lại nhúng tay vào loại chuyện này?

Ôm lấy đầu, Uông Đông Nam không chút do dự nói: “Bọn anh là làm việc như trên uy tín, công ty bình thường chỉ nhận những vụ án khó, như là án kiện tài chính quan trọng hoặc là điều tra vật phẩm quý giá, cũng chỉ là một công ty nhỏ như công ty em thôi, còn về vụ án bắt nhóm gián điệp thương mại này vẫn là lần đầu tiên tiếp nhận.”

Nói thật, hắn cũng không nghĩ tới mặt ngoài là nhận nhiệm vụ nhưng lại nhận công việc khó ăn này.

Cô ngắt hắn một chút, “Thật sự là thực xin lỗi nha. Công ty em quá nhỏ, còn không được đặt trong mắt của anh.”

Hắn ăn đau đến kêu rên một tiếng, vội vàng cười giải thích, “Tiểu Kiều, bọn anh không phải nhằm vào công ty lớn hay nhỏ, mà là nhiệm vụ có khó khăn hay không.”

“Hừ.” Cô nhúm mày, lại không tỏ vẻ gì, “Cầm súng chỉ vào người ta như vậy mà còn kêu là công ty nhỏ?”

Hắn cười gượng mấy tiếng, không dám nhiều lời, bởi vì so với việc từng cùng phần tử khủng bố trực tiếp đối chọi nhau, việc lần này xác thực xem như chỉ là một trường hợp nhỏ.

Hắn đột nhiên chuyển hướng đề tài, không cho cô tiếp tục đào quanh vấn đề này nữa, “Tiểu Kiều, ảnh chụp trên ngăn tủ là cậu em vợ tương lai của anh sao?”

“Cái gì mà cậu em vợ?” Cô mắng hắn một tiếng.

Uông Đông Nam trực tiếp lấy tấm ảnh trên tủ xuống, ảnh chụp một chàng trai trẻ đeo kính mắt, hơi gầy, bộ dạng vô cùng nho nhã đậm phong độ của người trí thức.

Ảnh chụp ở trước mặt, làm cho cô đột nhiên đỏ mặt, không biết nên giải thích như thế nào về mối quan hệ của người trong ảnh và cô.

Đây chỉ là bức ảnh chụp bình thường lại cố ý làm ra vẻ, ai biết ánh mắt của hắn lợi hại như vậy, tùy tiện nhìn một chút liền ngấm trúng ảnh chụp này.

Nhìn ra biểu tình vốn có của cô đột nhiên trở nên co quắp, ánh mắt còn có phần tránh né, gấp qua sóng to gió lớn Uông Đông Nam lập tức cảm nhận được có gì đó không thích hợp, vội vàng hỏi, “Tiểu Kiều, đã nam nhân này là ai?”

“Hắn mới không phải cái gì đã nam nhân!” Cô vội vàng phản bác. Cho dù hắn chưa bao giờ biết cô thích hắn, nhưng dù sao cũng là mối tình đầu của cô, cô cũng không đồng ý để Uông Đông Nam nói hắn như vậy.

“Người đàn ông kia đối với em có quan hệ gì?” Uông Đông Nam híp mắt, dùng phương pháp thường đối xử với phạm nhân nói.

“Ách... Không có.”

“Vậy hắn là thần tượng sao?”

“Ách... Cũng không phải.”

“Vậy em còn dám nói hắn không phải đã nam nhân! Không có quan hệ thân thích, cũng không phải thần tượng, nhưng ảnh của hắn lại xuất hiện trong phòng em, còn đặt ở nơi dễ thấy, tiểu Kiều, em có muốn giải thích một chút hay không, hả?” Giọng điệu của hắn không vui mà chất vấn cô.

Người phụ nữ của hắn thế nhưng trong phòng ngày đêm lại có ảnh chụp của người đàn ông khác, nếu để cho người ngoài biết được, mặt mũi đàn ông của hắn không phải mất hết sao?

Kiều Dĩ Hạm trên mặt càng thêm đỏ ửng, thậm chí lộ ra phong thái của một cô gái đang yêu, nhất thời làm cho Uông Đông Nam sững sốt, lửa giận lập tức dâng lên rất cao. Chính là nghĩ đến kia nam nhân kia mà mặt đỏ, xem ra đã nam nhân này không phải nhân vật dễ chọc.

“Em nói, nhưng là anh không được cười em.” Đỏ mặt, cô muốn hắn hứa trước.

“Nếu anh cười em, phạt anh một tuần không được lên giường với em.”

Hắn nói ra ý thề lớn nhất.

Liếc mắt nhìn hắn một cái, Kiều Dĩ Hạm hoàn toàn không tin tên thô lỗ này có biện pháp tùy thời đều giống tính trùng lên não không nhẫn nại được.

“Ngốc ngốc.” Chẳng qua, nếu cô không giải thích rõ ràng, trời biết tên này lại còn phát điên cái gì?

“Được rồi! Em tạm thời tin tưởng anh...” Hít một hơi thật sâu, Kiều Dĩ Hạm hồi tưởng lại, chậm rãi nói, “Thật ra hắn là học trưởng em từng thăm mền thời trung học, ảnh chụp này là em chụp trước khi hắn chuyển nhà.”

“Sau đó hắn đâu?” Uông Đông Nam nhăn mày, vội vàng hỏi, chuyện hắn muốn nghe cũng không phải là những chuyện trong quá khứ, mà là đã nam nhân kia hiện tại ở nơi nào, sau đó ở trong lòng cô còn lưu lại hình bóng của hắn không.

“Sau đó... Không có gì hết.” Về mặt cô tiếc hận nói xong.

“Không có gì hết? Đây là ý tứ gì?”

“Không có chính là không có, còn có ý tứ gì?”

“Anh không tin! Trong lời em nói cái gì cũng chưa phát sinh, vậy mà em lại

đem ảnh chụp của hắn vẫn đặt ở trong phòng?” Uông Đông Nam nghi ngờ.

Mặt cô lại càng đỏ hồng: “Bởi vì... Em nghĩ chính mình thăm mền hắn nên lưu lại một kỷ niệm không được sao? Em khi đó căn bản là không dám tỏ tình với học trưởng, chỉ có thể dùng phương pháp này để hoài niệm hắn thôi!”

Thì ra là như vậy... Ông Đông Nam nghe xong lời giải thích của cô, rất cục yên tâm, nhưng là không biết như thế nào, hần cảm thấy ảnh chụp người này tựa hồ càng xem càng quen thuộc, cảm thấy khuôn mặt này giống như xem qua ở nơi nào rồi.

“Tiểu Kiều, học trưởng này tên gọi là gì?”

“Anh hỏi tên hần làm cái gì?” Cô đột nhiên nổi lên cảnh giác.

“Làm sao đề phòng anh như đề phòng cướp vậy? Chẳng lẽ anh sẽ không biết tốt xấu tìm người đánh hần sao?”

Kiều Dĩ Hạm không nói gì, nhưng ánh mắt cô hoài nghi không bỏ qua nhận định hần sẽ làm như vậy.

“Em, ánh mắt đó của em là ý gì?” Ông Đông Nam có loại cảm giác bị xem thường.

“Không có việc gì.” Kiều Dĩ Hạm tuyệt đối không thừa nhận cô vừa rồi đúng là hoài nghi một chút hần có rắp tâm như vậy.

“Học trưởng chuyển đến trường không đến một học kỳ liền chuyển đi rồi, bởi vì là từ nước ngoài trở về, nên mọi người đều chỉ gọi hần bằng tên tiếng Anh – Nan”

Nan? Thật đau đầu, như thế nào mà tên tiếng Anh của tên kia lại giống tên hần như đúc vậy? Ông Đông Nam càng nghĩ càng không đúng, hỏi lại lần nữa.

Giống nhau tên tiếng Anh, hơn nữa ảnh chụp khuôn mặt càng xem càng thấy quen thuộc, giống như là... Hần tham gia huấn luyện bắt trước bộ dáng vậy!

Ông Đông Nam đột nhiên cười to ra tiếng, làm cho Kiều Dĩ Hạm không hiểu, chỉ có thể nghi ngờ nhìn hần nổi điên.

“Anh bị làm sao vậy?”

“Ha ha! Bảo bối của anh, không nghĩ tới em sớm như vậy đã yêu thương anh”. Hần đem mặt của cô hôn một trận nồng nhiệt, sau đó giờ tay, bày ra tư thế yêu nghiệt.

“Đến đây đi! Bảo bối, không phải em rất muốn tỏ tình với anh sao? Hiện tại cơ hội tới rồi đây.”

“Cái gì mà tỏ tình, anh điên à? Em nghĩ tỏ tình là học trưởng cũng không phải... Anh?” Rút lại lời nói, cô nhìn hần đắc ý tươi cười, nhin không được kinh ngạc hô lớn ra tiếng, “Chẳng lẽ anh chính là học trưởng?”

Điều này sao có thể? Học trưởng hơi gầy nhưng anh tuấn nho nhã, tên thô lỗ này lại một bộ dáng cao to, học trưởng chưa bao giờ nói tục, luôn mang theo tao nhã mỉm cười, nhiều lắm chỉ có cảm thấy phức tạp khi hần mới đeo kính, nhưng hần chỉ cần có một điểm khó chịu liền nói thô tục, thậm chí còn có thể nghĩ đến đánh người.

Trời ạ! Chênh lệch như thế, muốn cô như thế nào tin tưởng hai người kia thật ra là cùng một người đây?

“Không có khả năng, học trưởng... kính mắt... Còn có hần nói chuyện giọng nói... Hai người căn bản là không có nửa điểm giống nhau!”

Ông Đông Nam hừ nhẹ, lạnh lùng mở miệng giải thích, “Lúc trước khi tiến hành huấn luyện đặc biệt anh phải dùng lời bắn nên phải chữa cận thị; về phần giọng nói... Ở cùng một lũ tiểu tử thôi mỗi ngày dùng quốc gia “quốc mắng” chào hỏi nhau hàng ngày, yêu cầu một người đàn ông bảo trì phẩm hạnh tựa hồ có điểm khó khăn.” Phải nói căn bản là làm không được đi?

“Nhưng là học trưởng nào có cường tráng như anh...” Căn bản chính là M trực tiếp nhảy đến L, muốn cô như thế nào chấp nhận chênh lệch này đây? Kiều Dĩ Hạm khóc không ra nước mắt nghĩ.

“Trong lúc anh nhận huấn luyện đặc biệt đột nhiên chiều cao tăng lên.” Hần hai tay khoanh lại, làm ra vẻ không để ý, việc này lại không thể trách hần, hết thầy chỉ có thể nói đều là thời kỳ trưởng thành.

“Anh... Anh... Anh...” Kiều Dĩ Hạm cảm thấy chính mình giống như sắp hôn mê vậy.

Ảo mộng tốt đẹp đi qua giống như thủy tinh ở trước mắt cô đột nhiên vỡ thành từng mảnh nhỏ, nụ cười tao nhã còn có cử chỉ phong độ hào phóng, đột nhiên biến thành hần cười to bừa bãi cộng thêm làm cho người ta đau đầu mà để cho cô muốn té xỉu, cô không chỉ ở trong mộng cũng đã nhất định không được thoát khỏi hần, không nghĩ tới đến ngay cả cuộc sống thật sự cũng đã sớm cùng hần dây dưa không rõ.

Đây đúng là nghiệt duyên mà... Rất cuộc là từ bao giờ bắt đầu dây dưa không rõ a? Điều này làm cho Kiều Dĩ Hạm kinh sợ cùng không dám tin, Ông Đông Nam ngược lại tâm tình vô cùng tốt.

Tiểu Kiều bảo bối của hần trước kia đã bắt đầu vụng trộm thăm mền hần, thậm chí còn đem ảnh chụp của hần xem như vật quý giá trong phòng, như thế này muốn hần làm sao khác chế xúc động muốn cười to ra tiếng chứ?

Hơn nữa lần này vừa vận đại biểu cho việc mặc kệ như thế nào bọn họ đều nhất định liên lụy cùng một chỗ, như vậy cô còn có thể không lấy hần sao?

Sau buổi trưa, Kiều Dĩ Hạm ở trên giường lớn, hân hoan chỉ cười to, cô lại là ai oán nhìn hắn, sau một tiếng thét kinh hãi, cô lập tức lại bị hắn áp chế ở trên giường, sau đó, làm cho âm thanh thẹn thùng yếu ớt của người ta lại lần nữa truyền ra... Rèm cửa che đầy ngoài cửa, một lần nữa trình diễn một màn phong cảnh xuân sắc.

Bên trong hoa mộng quán, Toa Lena cười yếu ớt phát tay, làm cho trong gương phản chiếu hoàn toàn hình ảnh xuân sắc trên giường thoáng chốc biến mất.

Ha ha! Ân tình của người đàn ông này cô xác định là báo xong rồi, kế tiếp chính là thời gian của những người trẻ tuổi, nàng lão nhân này thật ngượng ngùng không dám tiếp tục xem tiếp a.

Dù sao xuân sắc vô biên, thấy nhiều rồi nhưng vấn đề quan trọng là dài được bao lâu! Đúng không?

Nguyên nhân – phù thủy báo ân.

Mặt trời chói chang làm cho người ta muốn ngất đi, công trình kiến trúc cao ngất trong mây nhưng không có che được một chút ánh mặt trời, trái lại quấy nhiễu không khí lưu thông, làm cho không khí càng có vẻ rất khó chịu.

Toa Lena lay động bước chân hư vô, ôm đầu, giống như sau đó một khắc liền có khả năng ngất xỉu.

Nóng quá! Đã quen với khí hậu ẩm ướt lạnh lẽo của nước Anh, đi vào nơi này lại

nóng như vậy, nhiều người kỳ cục trên đảo nhỏ như vậy, làm cho cô thích ứng không tốt.

Cho dù cô là một tiểu phù thủy, nhưng lại là một phù thủy nữ đã cùng ma cà rồng hỗn huyết (đại chiến) ba trăm năm, thế mà đối với không khí khó chịu này, cô vẫn là chịu không nổi.

“Cô có khỏe không? Cô bé.” Trong nháy mắt khi cô sắp ngã xuống, một người đàn ông mang theo vẻ cười vô lại chìa tay ra, đỡ lấy phao thiếu chút nữa dưng vào thân thể.

“Tôi không phải cô bé! Nhóc con, tôi làm tổ tông của cậu còn được đấy! Toa Lena rất muốn lớn tiếng đáp trả, nhưng là huyết thái dương của cô vì phơi nắng có chút choáng váng, chỉ có thể suy yếu để hắn đỡ đến một bên gốc cây nghỉ ngơi.

“Chắc chắn! Loại thời tiết này còn mắc nhiều như vậy, khó trách mà nóng đến choáng váng.” Miệng hắn giống như là dùng không được lưỡi nhai, “Này, nước khoáng này cho cô, tôi vừa mua, không cần lo lắng tôi đối với cô có ý gì đâu.” Bởi vì hắn thích là dáng người no đủ của những cô em, còn dáng người của cô bé này hắn không có hứng thú.

Thật là! Cô đều nghe được! Toa Lena tức giận nghĩ.

Vừa vặn cô lại là một người có khả năng đặc biệt – có thể nghe thấy nội tâm trong lòng người ta, tuy rằng bình thường cô có thể dựa vào chính mình mà không chế sức lực, nhưng hiện tại đầu cô choáng váng, chỉ có thể ai đến cũng không cự tuyệt nghe hết tất cả tâm tư của đối phương.

Mở ra chai nước khoáng, chất lỏng lạnh lẽo kia thấm vào cổ họng, Toa Lena rốt cục có cảm giác sống lại.

“Anh tên là gì?” Có ân tất báo – đây là nguyên tắc của các cô phù thủy, tuy rằng tiểu tử thôi này vừa mới còn có chút xem thường đáng người cô.

“Tôi? Cô bé cô muốn theo đuôi tôi?” Hắn tự kỷ cười, bộ dáng rất giống một đóa thủy tiên tục tũn.

“Theo đuôi cái đầu anh!” Toa Lena nhìn xuống xúc động muốn trợn mắt, “Anh suy nghĩ nhiều quá.” Tiểu tử thôi.

“Không có gì! Thật ra tôi thường bị các tiểu nữ sinh theo đuôi, đã thành thói quen rồi.”

Nhưng hắn vẫn là thích loại phụ nữ miệng nói không cần, nhưng thân thể thành thực là được.

Đàn ông lại thích loại phụ nữ trong ngoài không đồng nhất sao? Thật sự là ham mê kỳ quái!

Nghe lén được suy nghĩ trong lòng hắn, Toa Lena tức giận nghĩ. Tuy áy náy nhưng lại biết được loại phụ nữ hắn thích, đây cũng là một tin tức tốt, bởi vì đây thực phù hợp với sở trường của cô – cô quyết định dựa vào điều này mà báo ân.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải hỏi rõ ràng, “Anh đã kết hôn chưa?”

“Uy, cô bé, em sẽ không thật sự muốn theo đuôi anh chứ?” Hắn có chút sợ hãi lùi lại, hắn thật sự đối với những chuyện này rất không có hứng thú a!

Tươi cười một chút, Toa Lena hai mắt trừng hắn, bắt buộc ánh mắt của hắn nhìn mắt cô, “Nhìn tôi, trực tiếp nói cho tôi đáp án là tốt rồi.”

Hắn hoảng hốt nhìn chằm chằm đôi mắt đen láy của cô, thành thật trả lời, “Còn không có.”

“Bạn gái thì sao?”

“Không có.”

Toa Lena lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa rồi mới dời mắt, hần nhất thời trở về, lại mặc danh kỳ diệu không biết chính mình vừa mới nói cái gì.

Uống nhanh chai nước khoáng, Toa Lena thản nhiên mỉm cười, đem bình thả lại trong tay hần.

“Cuối cùng, nói cho tôi biết tên của anh đi!”

“Uông Đông Nam” Tuy rằng cảm thấy cô có điểm kỳ lạ, nhưng hần vẫn là ngoan ngoãn trả lời.

“Uông Đông Nam? Vì cảm ơn anh hôm nay giúp đỡ tôi, tôi sẽ báo đáp ân tình của anh.” Toa Lena thần bí nói xong, vỗ vỗ chiếc váy ren đen trên người, sau đó đứng lên tính rời đi.

“Báo đáp? Không cần.” Cô bé có thể báo đáp hần cái gì? Lấy thân báo đáp thật là ngu ngốc? Hần không cho là đúng nghĩ, lại không nghĩ rằng đây lại là một phen vũ nhục người khác, toàn bộ lời nói đều rơi vào trong tai của cô.

Toa Lena mặt lại hạ thấp, cô hít một hơi thật sâu, không tính cùng tiểu tử thối này một trận cãi cọ, chẳng qua trong lòng đã có kế hoạch – cô tuyệt đối không cho tiểu tử thối này sống tốt!

“Tóm lại, anh chờ là được rồi.”

“Được rồi!” Uông Đông Nam lơ đãng vẩy vẩy tay, hoàn toàn không đem cam đoan của cô để ở trong lòng, “Không có việc gì nữa? Vậy tôi đi đây.”

Hần tiêu sái dặm lên giày vải trắng rời đi, nhìn ra được hần hoàn toàn không đem đoạn nhạc đệm này để trong lòng.

Tiểu tử thối... Toa Lena nắm chặt tay nhỏ bé, khuôn mặt tuổi trẻ được cẩn thận bảo dưỡng ba trăm năm thiếu chút nữa nhăn thành nhiều nếp nhăn.

Thế nhưng hần dám xem thường cô? Hừ! Cô nhất định sẽ khiến hần cảm nhận được báo ân của cô đồng thời thuận tiện xem kết quả đó là một người phụ nữ như thế nào.

Một người phụ nữ trong ngoài không đồng nhất, còn muốn có thể ngăn chặn mạnh mẽ của hần... Ha ha ha, hần sẽ nhận được! Chính là, thế giới này rất rộng lớn, bởi vì cô chỉ phụ trách đem người đưa đến bên hần, nếu hần thật sự yêu thương, như vậy hần phải trả lại cho thế giới rộng lớn này — hần phải buông tha cho chủ nghĩa đàn ông của hần!

Đây là báo ân của cô cho thế giới, ha ha ha...

* _-End-_ *

P/s: Vậy là bộ truyện hoàn thành rồi. *Lúc 12

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.